

H À M A N H

Mở mắt khôn

LD NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Hà Mi

Ngày 1 tháng 9 năm 2007

Mùa thu năm mười tám tuổi, lúc ấy bố mẹ chưa chuyển về Hà Nội, tôi quăng quật bản thân ngày qua ngày trong căn nhà trọ tồi tàn. Căn đầu tiên ở một xóm trọ có tới năm mươi phòng bé bả ng bao diêm, khu Cầu Giấy. Sát phòng tôi có khoảng đất trống, chủ nhà xây miếu thờ ở đó, hoặc cũng có thể là một ngôi mộ cũ. Người ta cứ đồn đại khu này có ma. Thụy - chàng trai ở cách tôi hai phòng ngày nào cũng viết nhật ký trên mạng kể về giấc mơ của mình. Anh bảo anh nhìn thấy một bà lão ăn vận kiểu ngày xưa cứ đi đi lại lại quanh khu nhà. Những câu chuyện của Thụy được mọi người truyền tai nhau, nhanh chóng lan tỏa đến mức anh bị chủ nhà đuổi khỏi xóm trọ. Chủ nhà là một phụ nữ trung niên cực kỳ hung dữ, ngày ngày ngồi bán nước đầu cổng, dưới gốc cây khế. Hai ngày từ khi Thụy biến mất, sạp hàng của bà bị hất đầy mắm tôm và chát thối. Người có hung hăng đến vậy, ắt cũng phải sợ mùi thối.

Sau khi tẩy uế sạp hàng, bà làm lễ tế thần linh ở ngôi miếu. Miếu đất chỉ khoảng bảy mét vuông, trông một bụi chuối trở dăm buề ng. Tôi thấy bà để một bức ảnh và chùm chìa khóa lên ban thờ, nhưng trong bóng tối lập lờ không thể nhìn rõ người trong ảnh là ai. Chuyện này chỉ có tôi chứng kiến, vì căn phòng của tôi là căn góc, có cửa sổ nhìn ra khu đất này. Mọi người hỏi tôi không sợ hay sao, tôi chỉ cười khẩy rồi lái chủ đề. Thực ra, tôi thích căn này vì có ánh sáng tràn vào nhà, lại không sợ hàng xóm làm phiền.

Hai ngày sau, căn phòng của Thụy được mở ra cho khách mới đến xem. Đi ngang qua, tôi thấy người nhà bà chủ đang dán miếng bùa trên hồ cửa tường.

Về phần Thụy, anh vẫn tiếp tục chia sẻ đời sống tâm linh trên mạng. Anh bảo, những người có căn như mình phải theo hủu đồ và giữ gìn cái tâm lương thiện. Người ngớ tào như Thụy, một con gián không dám đập, lấy đâu ra chuyện phóng uế vào nhà người ta. Thế cũng mới thấy, bà chủ nhà hung hãn nhưng ngu độn, kẻ hại bà ấy là người trong nhà này, kiếm có Thụy chuyển đi để trả thù.

Sinh viên đi học làm gì có tiền. Tôi tắm bằng gáo múc nước dội lên người, đi vệ sinh xong cũng dùng gáo đó để xả nước. Dãy phòng trọ này xây được chục năm rồi, người ta cứ đến rồi đi ào ào. Tôi vẫn khá hơn nhóm người ở dãy đối diện, khoảng hai mươi lăm người - cả nam lẫn nữ dùng chung một nhà xí và khu tắm giặt. Đêm trung thu, họ góp tiền mua bánh kẹo để liên hoan, tôi tham gia nhưng không biết nói chuyện gì. Vòng vòng một hồ, khi ánh trăng rọi thẳng xuống ngôi mộ, mọi người chuyển về chủ đề hồn ma. Ất, người ta mời tôi tham gia bữa tiệc vì muốn dò hỏi, hoặc để điếu tra chuyện gì đó.

Tôi để ý trong nhóm có một anh chàng nói giọng Hà Tây - là người nói lắm và rất giỏi chuyển chủ đề hội thoại. Nhưng anh ấy chân chất và “diễn” tệ hơn những người còn lại. Cả đám người cứ nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét, cố tỏ ra thân thiết nhưng trong con người cứ trần trần như muốn nhảy bổ vào đầu tôi.

- Phòng em buổi tối có mát không?

Họ hỏi tôi những câu tương tự xã giao nhưng ngu xuẩn.

- Buổi tối dễ chịu hơn, ban ngày nắng rọi vào nóng như cái lò áy.

Thực ra ở đây nhà nào mà chả nóng, nhà xây lợp mái fibro xi măng, may ra lắ p điề u hòa thì chịu được nhiệt. Nhưng tôi lại là người chịu nhiệt rấ t giỏi. Sự nóng bức kích thích trí óc con người vận động nhiề u hơn.

- Có thấ y điề u gì bấ t thường không?

À, cuố i cùng họ cũng chịu đi vào chủ đề . Theo suy đoán của tôi, những người này coi tôi như vật thể lạ vì số ng cạnh mô mà mà không sợ ma. Tôi từ bé đế n lớn số ng ở rừng rú đã quen, không hiểu tiể ng ma là gì. Nhưng có cái này, đế n chề t tôi cũng phải giật mình số ng lại vì kinh hãi, hãi xong rồ i nhấ m mắ t chề t tiể p. Bọn xóm trọ giấ u ở sau lưng một tấ m hình, mà khi ném xuố ng chiế u, tôi mới nhìn rõ - người trong ảnh chính là tôi.

Tôi biế t đã đế n lúc mình phải chuyển chỗ ở. Vì những điề u bí hiểm và kỳ quái của đám người trong nhà này không giúp ích gì cho cuộc số ng thực tế của mình. Năm mười tám tuổi, tôi đã biế t nhìn đời ở góc thực nhấ t. Tôi biế t người phóng uế vào nhà bà chủ không phải là Thụy. Tôi biế t những kẻ đầ u tiêu mời tôi chơi trò chơi vào ngày trung thu điề u có dụng ý. Và tôi cũng có thể tự giải đáp lý do bà chủ nhà để ảnh của tôi lên ban thờ.

Lũ ở dãy đố i diện, chúng nó không thích tôi ở đây. Có thể vì trông cái mặt tôi đã thấ y ghét. Có thể vì tôi biệt lập, tách mình với chúng. Nhưng lý do dễ giải thích nhấ t là vì sử dụng chung một đường ống nước. Khi tôi mở nước tắ m, vòi của chúng sẽ ngưng hoạt động. Chuyện chung dụng này chỉ xảy ra duy nhấ t ở căn phòng của tôi, nghĩa là có thể sẽ có hai lăm người đợi tôi tắ m xong mới đế n lượt chúng giặt giũ, xả nước bô n câ u... Trái khoáy là phòng tôi cực kỳ nóng, và cách duy nhấ t để tránh nóng thời sinh viên, chính là đi tắ m.

Bọn chúng - lẽ dĩ nhiên không thích có ai sống trong căn phòng này. Nhưng bà chủ nhà thì lại khác, sự tham lam khi thu tiền phòng không chịu nhường cả năm trăm đồng lẻ, khiến tôi hiểu bà ta luôn muốn có người ở kín cả khu trọ. Bà muốn tôi sống ở đây thật lâu, vì không dễ gì tìm được đứa con gái dám liêu u mình ở căn phòng nhìn ra một ngôi mộ.

Những kẻ bên kia thì khác, chúng túm năm tụm ba ngoài lan can nhìn về phía tôi. Chúng chìa ra bức ảnh để tôi cảm thấy sợ hãi mà chuyển đi. Cũng chính bọn chúng, vì căm ghét bà chủ nhà nên tìm cơ hội để trả thù.

Trong những ngày đi tìm nơi ở mới, có một chuyện diễn ra khiến máu điên trong tôi nổi lên. Một sáng, trước giờ đi học, tôi phát hiện yên xe của mình bị kẻ nào đó dùng dao rạch một đường rất dài. Tôi ức chế phát khóc. Tôi không sợ bất cứ điều gì trên đời, không sợ ma quỷ, không sợ nóng hay lạnh, mà chỉ sợ những thứ thuộc về mình bị kẻ khác phá nát.

Bình tâm trở lại, tôi phải tìm cách xử lý chuyện này trước khi chuyển đi. Tôi nhớ đêm hôm trước, cậu chàng nói giọng Hà Tây vô tình nói xâu tôi một câu rất to thế này:

- Mẹ, có cái vé tàu bảy trăm ngàn cũng tinh tương kẹp ở xe để khoe. Đéo biết đứa nào!

“Đứa” đấy là tôi, tôi mới mua cho mẹ chiếc vé tàu hỏa thông qua dịch vụ, nên người ta gửi kèm phiếu thanh toán. Nhưng vì không biết vứt ở đâu, tôi kẹp tạm vào xe máy của mình. Có thể cậu ta không biết tôi là chủ nhân chiếc xe đó, cũng có thể cậu ta cố ý nói to lên để mỉa mai. Nghĩ đến đây, tôi không tức giận nữa, mà chỉ buồn cười chât giọng của cậu - nghe chât chứa đầy sự uất ức không lý do.

Đây là lúc để một đứa con gái mạnh mẽ như tôi giành lại sự tự tin. Đêm ấy, cũng như bao đêm khác, tôi thức rất khuya đọc sách bên ô cửa sổ lấp lánh ánh trăng trắng. Tình yêu dành cho những cuốn sách giúp tôi học được nhiều điều để ứng phó với cuộc sống. Gần hai giờ sáng, khi những gì còn đọng lại của màn đêm là một lớp sương mờ chùng chình giăng trên bụi chuôi, tôi thực hiện kế hoạch ứng phó của mình.

Tôi lấy từ trong góc nhà túi nilon đựng xác gián đã gom vài ba ngày trước, khẽ khàng mở thùng đựng nước của gã nói giọng nhà quê và thả vào trong đó. Quay trở về phòng ngủ, tôi thấy lòng nhẹ nhõm khôn tả.

Vài ngày tiếp theo, tôi vẫn tắm giặt thường xuyên, thậm chí cả khi không có việc gì cần tôi cũng mở vòi nước. Vì bà chủ nhà tính giá chung, mỗi người bảy mươi ngàn đồng, nên tôi chẳng việc gì không tận dụng tối đa cho bố những gì mình phải trả. Và cũng là cách để những kẻ không thích tôi tiếp tục khốn khổ.

Giữa trưa, tiếng đập cửa phòng liên hồi.

- Mở cửa ra cái con nặc nô này!

Giọng bà chủ nhà oang oang như sấm đánh nhau.

- Có chuyện gì thế ạ?

- Mà có mở vòi nước không mà bên kia không có nước dùng?

Dãy bên kia, những con nặc nô đích thực đứng khoanh tay nhìn chằm chằm về phía tôi. Chúng định làm gì, định tố cáo hay định bắt nạt tôi?

- Cháu chẳng dùng. Cô vào mà xem nhà vệ sinh.

- Tao nói cho mày biết, sống tập thể phải có ý thức. Mày không dùng thì làm sao mất nước hả con này?

- Mất nước hay không thì tại đường nước nhà cô, liên quan gì đến cháu? Nếu cô không thích thì cháu trả lại phòng cho cô đây!

- Tao nói thế để chúng mày có ý thức, nước nôi phải tiết kiệm không thì chết cả lũ.

Cuộc tranh luận kết thúc khi bà ta nghe tôi dọa dọn đi. Tôi đóng cửa phòng, mặc cho những kẻ cảm hận mình vẫn chưa hết ánh nhìn tức tởm.

Hai ngày sau, tôi tìm được nơi ở mới và sẵn sàng để biến mất.

Nhưng chuyện đổi chỗ ở không đơn giản như tôi tưởng. Bà chủ nhà nhất quyết không chịu trả lại hai triệu đồng tiền đặt cọc, với lý do tôi không báo sớm trước một tháng. Ôi trời, tiền của tôi, mồ hôi nước mắt của bố mẹ nuôi tôi ăn học, có người định ăn cướp trắng trợn như vậy sao?

Tôi khi ấy mới là đứa con gái mười tám tuổi, bị bắt nạt nhưng không thể phản kháng, cũng chẳng có ai bên cạnh để bầu vùi. Những con người ham tiền, những kẻ chỢ búa sẽ không nhường nhịn một đứa con gái tinh lẻ như tôi đâu. Tôi biết phải làm sao bây giờ?

À, tôi biết! Tôi phải ngò i thêm, phải mở rộng tâm hồn mình và nghĩ cách tự giải thoát. Khoản tiền hai triệu đồng này rất khó để đòi lại, vì ngay cả người nhân viên thu tiền mạng đến đây cũng bị cả gia đình nhà này chửi rủa, thậm chí đánh đập không lý do. Những con người hung hãn nổi tiếng khắp vùng đang kiếm sống không cần lương tâm, nên cho dù người ném mắ m tòm vào nhà họ có là ai đi chăng nữa, người đó hẳn cũng khiên nhiê u kẻ khác mừng thắ m. Thôi thì, tôi đành chấp nhận mất số tiền đâu đời, coi

như một bài học mở mang sự hiểu biết. Nhưng mọi chuyện không dễ dàng thế đâu...

Trước khi đi, tôi ném rất nhiều miếng băng vệ sinh vào bồn cầu, đến khi chắc rằng nó đã tắc thật sự mới thôi. Đêm cuối cùng trong bụi chuối cạnh nhà, tôi định đặt một chiếc quần lót móc trộm lên ban thờ trên mộ, thế rồi chợt phát hiện ra một miếng giẻ ngấm ngay dưới chân mình. Trời ơi, ai lại xây mộ và giẻ ngấm nước cùng một vị trí bao giờ? Tôi rùng mình nhận ra, bao nhiêu ngày tháng qua, mình đã dùng nước từ giẻ ngấm này mà cứ tưởng nước máy. Và chuyện cái miếu được xây lên, có khi cũng chỉ là cách để che đi cái miếng giẻ - nơi chẳng ai dám lân mò tới. Hàng trăm con người cũng đã dùng nước chung với nhau từ đây, vậy mà bảy mươi ngàn một người mỗi tháng? Thảo nào bà chủ nhà dứt khoát không sửa đường ống nước, vì ngại nổi bị phát hiện chứ gì?

Thay cho lời chào tạm biệt những người bạn ở dãy trọ bên kia, tôi gõ cửa phòng họ giữa đêm để thông báo rằng: “Ôi các anh chị ơi, đường nước bị vỡ rồi”. Mọi người nhao nhao ra xem hiện trường, tất cả phát hiện sự thật về cái giẻ ngấm và những tiếng chửi rủa thì nhau cất lên.

Tôi đã tạm biệt họ theo cách đó, một cách ra đi đầy ảm đạm. Thậm chí, tôi còn méo máo than thở vì bị mất hai triệu đồng. Họ hẳn rất thương tôi - thương cái con bé sống một mình không biết sợ là gì ấy. Họ thương nó vì hóa ra bao lâu nay, nó không hề dùng nước để phá đám họ, mà do đường nước bị nứt tự nhiên. Họ cảm hận bà chủ nhà thêm gấp nhiều lần, vì để họ dùng nước từ dưới lòng đất mò mẫm.

Phải, tôi là đứa con gái không biết sợ. Nhưng tôi cũng có nỗi sợ của riêng mình chứ, tôi sợ kẻ khác cướp đi của tôi bất cứ thứ gì. Và khi điều đó xảy ra, tôi cũng không dễ dàng để chúng ra đi như vậy.

Tôi đã ném luôn viên gạch dùng để đập vỡ đường ô'ng ngâ`m này
xuô'ng miệng giê'ng, chôn vùi hai triệu đô'ng theo một cách rấ t bõ
bèn.

An Huy

Ngày 23 tháng 8 năm 2011

Tôi thích một quan điểm của Lý Khai Phục khi đặt vấn đề về sự trưởng thành của người đàn ông trước tuổi hai mươi lăm: Đừng đọc sách của những phụ nữ cùng thời với bạn. Khoảng cách về tư duy giữa đàn ông và phụ nữ dù dưới thời đại nào cũng vẫn luôn tồn tại. Tôi không bàn về sự hơn thua, hay tính lỗi lạc, mà chỉ đơn giản là phụ nữ suy nghĩ phức tạp trong khi đàn ông có logic mọi vấn đề. Kể cả ở thời điểm hiện tại, có nhiều biểu tượng nữ quyền lên ngôi đem đến những phát ngôn đầy lý tưởng, nhưng đàn ông cùng thời thường không để ý, chứ đừng nói chấp nhận hoặc biện luận.

Nhưng hôm nay, tôi buộc phải phá lệ, phải đi ngược lại quan điểm của vị Phó tổng giám đốc Google Châu Á, vì cuốn sách mới ra sắp khiên biết bao cô gái đang chao đảo được xem là lấy cảm hứng từ chính tôi. Tác giả Sầu không nhắc đến tên tôi một chữ nào, nhưng hình như mấy chục ngàn độc giả của cô ấy đều biết rõ từng chi tiết nhỏ trong cuộc tình chóng vánh giữa tôi và Sầu. Thậm chí, họ biết nhiều hơn cả những gì tôi biết, tường tận cả những chi tiết tôi không hề biết là có tồn tại.

Tôi quen Sầu từ khi chưa nổi tiếng, lúc ấy vẫn còn là cô bé sinh viên thuê trọ trong căn nhà bán thịt chó. Giá mà các fan của Sầu thấy được thân tượng của mình lúc ấy, trông vẫn chưa hết quê, sự non nớt vẫn còn dù bề ngoài có tỏ ra thành thị. Được cái, Sầu là một cô bé học lỏm rất nhanh và cực kỳ càu thi, nên đã biết đi làm kiếm tiền khi vẫn ngồi trên ghế nhà trường. Tất nhiên, ở tuổi

hai mươi hai, thế cũng là giỏi rồi. Nhưng em ấy cũng bị bệnh ảo tưởng, làm được một nhưng nghĩ mình biết mười, và chém gió thì không ai bắt nạt. Người như Sầu, có thể bị được bè lũ giở ngoi mình, nhưng sao qua mắt được những người như tôi. Với tôi, em vẫn còn ngây thơ và dại khờ, đặc biệt cái tính sống ảo khiến tôi không sớm thì muộn cũng phải chạy trốn khỏi em thôi.

Sầu không thuộc dạng xinh, cũng không cao ráo hay có điểm gì thu hút; bù lại miệng em rất dẻo, đến nỗi chính tôi là người trong nghề cũng bị hợp hồn bởi những điều em nói khi mới quen. Sầu biết làm cho mình đẹp lên nhờ make-up, nhờ ánh mắt đưa đẩy, nhờ những lời đùa môi mạnh bạo và quyên rũ. Tôi nghĩ em là kiểu con gái dễ dãi, tưởng là sâu sắc nhưng thực ra ngây thơ; tưởng là từng trải nhưng vốn sống không nhiều. Mà những người vốn sống không nhiều thì lại hay ham phô bày hiểu biết. Bởi thế, em dễ bề trở thành ngôi sao trên mạng, vì em nói gì cũng hay, cũng chiêm nghiệm và triết lý.

Cuốn sách của Sầu là một tuyển tập triết lý thật tình được đúc kết từ cuộc tình kéo dài vài tuần lễ với tôi. Dù tôi và em không đi đến đâu, nhưng đọc những gì em viết, tôi hiểu em rất hận tôi, căm thù tôi. Nhưng cũng nhờ có tôi, em mới học cách vượt lên nỗi đau và biến sự mất mát thành giá trị có thực. Mười ngàn ấn phẩm *Nước mắt nhòe vào mưa* bán chạy như tôm tươi, báo chí ca ngợi Sầu như một biểu tượng của sức sống mới, của nghị lực phi thường mà mỗi cô gái trẻ cần trang bị cho mình ngay lập tức. Người ta tung hô Sầu bao nhiêu, thì chửi rửa anh chàng trong câu chuyện nhiều bấy nhiêu. Đó là sức mạnh của Sầu - một cô gái bước ra từ thế giới ảo, được cả một ekip hỗ trợ để phát hành ấn phẩm đầu tay như một cách trả thù dĩ vãng hoàn hảo. Và vì tôi không giỏi như Sầu, cũng không có khả năng kêu gọi lòng thương từ cộng đồng, nên tôi hoàn toàn chịu im lặng và trở thành bàn đạp cho em nổi tiếng.

Giả như tôi giỏi hơn, tôi biết bóp méo sự thật như em, tôi biết bị kịch hóa cuộc đời mình, biết đâu tôi cũng trở thành văn sĩ giống em. Lúc đó, tôi sẽ có cơ hội đính chính những tình tiết không có thật, những chi tiết em tự nghĩ ra để bôi nhọ và làm nhục chàng trai trong trang sách.

Hơn một tháng bên em, tôi sao có thể đủ thời gian để giờ trò chuyện bại với em? Em kể về tôi như một thân tượng của các cô gái trẻ qua radio, nhưng ngoài đời tôi là thằng bệnh hoạn. Tôi chỉ có tiếng nói, thứ âm thanh giả tạo sinh ra để giết hại bất kỳ đứa con gái ngây thơ nào. Tôi uy hiếp em để có được điều tôi muốn ư? Tôi đã dành cho em biết bao điều tốt đẹp, từ những cuộc hẹn hò sau giờ làm cho đến những dòng tâm tình từ tận đáy lòng khi chia sẻ về cuộc đời tôi và em. Em biết những điều tốt đẹp ấy thành hồ i ức hải hùng, khiến em khóa kín mình sau cửa phòng và tự làm đau thân thể mình bằng những vết cắt ứa máu. Ba mươi ngày là quá ngắn để tôi xâm hại cuộc đời em nhiều đến nhường ấy, nhưng lại thừa thời gian để em thù dật tất n bị kịch mang tên trả thù. Nếu em muốn trả thù tôi bằng cách này, thì em đã thành công rồi. Sách của em khiến tôi hoang mang, tôi thấy sợ hãi những gì em tưởng tượng và viết nên, tôi sợ những gì diễn ra trong tâm hồn em - nó phức tạp và rối rắm như một trùm rễ tủa đi muôn hướng từ mạch nguồn thù hận.

Những hình ảnh chụp chung của tôi và em, nếu chẳng là em thì cũng chẳng có ai giỏi đến mức ăn cắp và tung nó lên mạng như em hồ hoán. Thế là ai cũng biết mặt tôi, thằng cha tệ bạc có miệng lưỡi không xương, kẻ giả danh tri thức ngày qua ngày lắt léo tìm đường kiếm sống. Em chê tôi bất tài, vô dụng nên có cố đến mấy cũng không thành công. Vậy em đến với tôi vì lý do gì? Khi em hôn tôi, em có nồng nhiệt thật sự, hay còn chắt chứa dằn đo cả khi chạm lên bờ môi của một kẻ tâm thần - đúng như lời văn em mô tả?

Chuỗi ngày tiếp theo, khi tôi cầm cuốn *Nước mắt nhòe vào mưa* lơ trên ngọn lửa, em được truyệ̀n thông phong tặng danh hiệu best seller⁽¹⁾. Bất chấp một sáng thức giấc, bỗng hình ảnh em lộ ngực bị truyệ̀n tay nhau khắp các diễn đàn. Người ta lại chửi thệ̀ng cha độ́n mặt trong trang sách, nó hằn rậ́t thù em nên hèn hạ tung những bức ảnh giậ́u kín này cho cả thệ́ giới thậ́y. Em bù lu bù loa một lậ̀n nữa, rậ́ng em lại bị hãm hại. Người ta lại thương em hơn, mua sách của em nhiệ̀u hơn, động viên em ra sách mới, đăng status lụy tình mới mỗi ngày. Còn tôi và chương trình radio của mình bị dọa đóng cửa. Em cầm dao đâm tôi sau lưng, nhưng miệng không ngừng oán than đau đớṇn.

Chặ́c em rậ́t mừng khi biệ́t tôi đang trải qua quãng thời gian cùng cực. Nhưng em cứ hả hê đi, vì cho dù em có hàng ngàn người ủng hộ, nhưng trong những đêm khuya thanh vặ́ng, tôi chặ́c em rậ́t cô đơn. Vì chỉ có những người cô đơn mới dành thời gian tâm tình trên mạng, mới tỏ ra uậ́t ức và nuôi nậ́ng hận thù lớn lên qua từng ngày. Còn tôi, tôi luôn có người yêu thương mình bên cạnh - điệ̀u này khiệ́n em tức điên, đúng không?

Vì sao tôi rời bỏ em ngay lập tức để độ́n với Hà Mi - chặ́c chặ́n em sẽ không bao giờ có được câu trả lời. Bởi chính tôi cũng vậy, tôi không hiểu được, chúng ta chẳng ai hiểu được trái tim mình muộ́n gì. Tôi cũng không bao giờ đưa ra sự so sánh giữa người với người, vì điệ̀u đó là vô cùng. Tôi chỉ biệ́t, Hà Mi là kiểu con gái mà mọi chàng trai ham muộ́n chinh phục, còn em là kiểu người rậ́t dễ tìm kiệ́m trong vô vàn đự́a con gái ngoài kia. Cùng là mặc váy, Hà Mi sẽ chọn những chiệ́c váy trắng nhẹ nhàng, xỏ giày bệt bước đi lững thững trên phộ́; nhưng em lại thích khoe đường cong và tự cộng cho mình mười phân lênh đênh trên đôi giày cao gót.

Với tôi, một mội quan hệ sinh ra, cũng có nghĩa là nó có thể mậ́t đi. Còn em, lại cho rậ́ng một khi đã độ́n được với nhau nghĩa là

phải tòn tại mục đích, nếu một người rời bỏ người còn lại, hẳn anh ta chắt chứa mưu đồ. Tôi chẳng có mưu đồ gì cả, sao em không nghĩ được một điều rất đơn giản là tôi không thích em nữa, tôi không thấy mình hợp em nên chúng ta dừng lại. Tôi đến với Hà Mi chỉ như một lý do tất yếu, rằng không sớm thì muộn, khi gặp được người con gái này, trái tim tôi ắt sẽ loạn nhịp.

Căn phòng trọ của Hà Mi chỉ cách bờ Hồ năm phút đi bộ. Cô ấy là kiểu phụ nữ thông minh và bí hiểm tôi chưa từng gặp trong đời. Hà Mi là một bông hoa ly, trốn mình trong những lớp cánh trắng muốt, ai cũng háo hức chờ đến ngày bung nở. Sống ở phố cổ, căn phòng của em có cả một lan can nhỏ chìa ra mặt phố Hàng Bông, nơi chúng tôi vẫn hay ngồi cà phê chuyện trò thâu đêm. Em không phải người nói nhiều, nhưng những câu chuyện em kể rất đắt giá, nó ảnh hưởng đến suy nghĩ và lối sống của tôi - chàng trai hơn em ba tuổi. Nhờ có em, tôi không cảm thấy mình bất tài hay đang lạc lối, tôi tự tin ở chính mình và học cách lắng nghe người khác nhiều hơn. Em nắm tay tôi trong suốt những ngày Facebook tôi chìm ngập lời chửi rủa từ những người không quen. Em ngả đầu vào lòng tôi, hương tóc em thoảng trong gió mùi hương con gái nhà lành, mùi của sự chân thật và giản dị. Đặt tay lên vuốt những sợi lơ thơ vương trên trán Hà Mi, tôi ngắm nghía thật lâu cặp mắt chắt chứa tâm tư, tôi muốn bước lại thế giới của em gần hơn. Chúng tôi cùng nhau ra biển, nắm tay nhau không rời, cùng bước đi lững thững trên bờ cát vắng, tiếng sóng biển đêm như thay cho lời tỏ tình lãng mạn. Chốc chốc, tôi lại khom người đặt lên má em một nụ hôn chớp nhoáng. Em then thùng sau mỗi cái nhột bất ngờ, nhưng chỉ cười và vỗ vào ngực tôi. Chúng tôi chìm đắm trong nhau, thế giới của chúng tôi chỉ có nhau. Nhiều lúc tôi cố tự mình tìm kiếm câu trả lời: “Này em gái nhỏ, thực ra em là ai, em từ đâu đến. Vì sao anh không gặp được em sớm hơn? Vì sao chúng ta từ hai kẻ xa lạ lại bước vào cuộc đời nhau, và trở thành một phần không thể cách rời?” Thế

rồi ở bên em lâu hơn, tôi không cần suy nghĩ tìm kiếm câu trả lời nữa, vì tự tôi đã có được nó rồi: Em là người con gái thông minh và sâu sắc.

Em lắng nghe tôi tâm sự nhiều hơn những điều em muốn thổ lộ. Em chăm sóc tôi từ những vạt bụi mờ dính trên lớp áo sơ mi trắng. Em không bao giờ tranh cãi hay tỏ ra hiểu biết, em là một cô gái tinh tế và ham học hỏi. Có đôi lần tôi nghĩ, lẽ nào hành trình yêu đương của mình đã khép lại, vì mình đã tìm được người con gái cuối cùng rồi. Suy nghĩ này buộc tôi phải cố tìm những khuyết điểm ẩn sâu trong con người em, những điều em còn giấu tôi, những góc khuất chưa được bộc lộ rõ rệt. Nhưng cũng có thể tôi đa nghi, hoặc chúng ta đều đa nghi khi cho rằng trên đời này không thể không tồn tại người con gái phức tạp.

Từ khi còn nhỏ, tôi đã được mẹ tôi dạy rằng con gái sinh ra để gây nên chiến tranh, nhưng những người cần kiếm lại là con trai. Vì thế, tôi không bao giờ lãng phí thời gian cho những cuộc chiến, mà tập trung nghĩ về tương lai. Chiến tranh là những gì còn tồn đọng từ quá khứ, chúng ta phải học cách bước qua và tha thứ, để dành thời gian cho những điều tốt đẹp mới là cách cứu cả thế giới. Mẹ tôi có những tư tưởng rất lạ, khác xa những bà mẹ khác. Mẹ dặn tôi khi đi chợ mua hàng thì đừng bao giờ mặc cả, vì những người bán hàng là những người khổ cực nhất. Họ phải sống trong cảm giác lo lắng, bấp bênh và luôn tồn tại những người kèn cựa với họ. Hơn nữa, gia đình tôi cũng có điều kiện, mẹ tôi nghĩ thời gian mặc cả nên để dành cho việc kiếm những đồng tiền mới. Tiếp nữa, trong tình yêu, mẹ tôi dạy đó là trò trẻ con: “Khi đến với các cô gái, con đừng bao giờ mặc cả bất cứ điều gì. Vì tình cảm là thứ họ hào phóng nhất, thậm chí có thể cho đi mà không cần nhận lại điều gì.” Tôi đến với nhiều cô gái khác nhau từ năm mười tám tuổi, và cứ thế, càng lớn lên, tôi càng nhận ra những lời dạy của mẹ chưa bao giờ sai.

Chỉ riêng với Hà Mi, tôi cảm nhận có chút khác biệt. Em không giống mẹ tôi, khi đi chợ, em nhất định phải mặc cả, vì khoản tiền mặc cả thành công có thể khiến em hạnh phúc suốt cả ngày. Em căm ghét chiến tranh và dặn tôi giữ im lặng trong suốt quãng thời gian vướng vào chuyện luẩn quẩn với Sầu. Em cũng là người hào phóng, nhưng chỉ hào phóng với tôi khi tôi có một bước tiến mới, nghĩa là tôi của ngày hôm nay phải hơn hôm qua. Em muốn tôi không ngừng nỗ lực cả tuần để làm cuộc sống của cả hai chúng tôi tốt hơn.

Ngày 4 tháng 9 năm 2011

Hà Mi giờ đã trở thành biên tập viên của một tờ tạp chí và đảm nhiệm một đầu mục trên trang tin điện tử nổi tiếng dành cho người trẻ. Tôi đọc các bài báo của em đều đặn như khi em học thuộc những câu nói của tôi trên chương trình *Tuổi me xanh*. Thậm chí, đôi khi chúng tôi viết và nói về nhau trên kênh mà mình đảm nhiệm, như một cách tỏ tình bí mật. Hà Mi học nghe rất nhanh và nhạy bén, chỉ vài tháng làm báo, em đã trở thành gương mặt quen thuộc trong giới truyền thông và thường xuyên tham dự các sự kiện lớn bé. Em luôn tìm cách đưa tôi đi cùng trong những cuộc họp báo, hay ở những sự kiện ra mắt phim để tôi có dịp chụp hình trên thảm đỏ và được một số trang tin điện tử nhắc tới ngày hôm sau.

- Em muốn anh phải trở thành một người dẫn chương trình nổi tiếng. Và em sẽ giúp anh thực hiện điều đó!

Hà Mi nói thào vào tai tôi khi cùng nhau tham dự buổi lễ trao giải dành cho những MC truyền hình xuất sắc nhất. Tôi cứ nghĩ em động viên tôi như mọi khi, hoặc chỉ nói cho vui, nhưng không ngờ Hà Mi thực hiện kế hoạch thực sự như một chiến lược. Ngày hôm sau, em dẫn tôi đến một studio, nơi bạn của em đã chuẩn bị sẵn

trang phục và có người đợi tôi đến để trang điểm. Bộ hình thứ nhất, em biến tôi thành một anh chàng hoàng tử chần chừ đến từng sợi tóc trong bộ suit thời thượng. Bộ tiếp theo, em muốn tôi khoe trọn cơ bụng sáu múi và làn da rám nắng cùng những giọt mồ hôi chạy lăn tăn trên cơ ngực.

Những ngày tiếp theo, các báo lớn bé thi nhau đăng tải lại bài phỏng vấn do Hà Mi thực hiện có tiêu đề: “MC Tuổi me xanh: Tôi mong Sầu hãy buông tha cho mình”. Lúc này, cuốn sách của Sầu đã kết thúc chiến dịch quảng bá và người ta cũng thôi nhắc đến nó, Hà Mi giúp tôi lên tiếng lần đầu tiên sau bao điều tiếng tôi phải chịu suốt một thời gian dài. Bị bạn bè xa lánh, bị nhiều người không quen chửi bới, bị dọa đuổi việc là những điều kinh khủng nhất đến với cuộc đời tôi. Ngay hôm ấy, có tới mười ngàn người theo dõi tôi trên mạng, họ bày tỏ sự đồng cảm và chia sẻ với những áp lực vô hình mà tôi mang nặng trên vai suốt bao nhiêu lâu nay. Tôi không phải là một anh chàng tệ bạc, tôi cũng có tâm hồn của một nghệ sỹ, tôi là người biết yêu và sống theo con tim mình. Công chúng sẽ mở lòng chấp nhận bạn, cho dù bạn là ai, miễn sao bạn biết thổ lộ nỗi khổ và đem đến lòng trân trọng người phụ nữ dù bị cô ta trả thù. Chủ đề nói về mối quan hệ của tôi và Sầu kéo dài tới mười trang trên một diễn đàn dành cho phụ nữ, tất cả mọi người quay lại ném đá Sầu như một kiểu văn sĩ câu khách rẻ tiền. Sau đó vài ngày, lượt người theo dõi tôi trên trang cá nhân lên đến một trăm ngàn, nhờ bộ ảnh hé lộ body vạm vỡ của tôi với những cái title đầy khiêu khích khắp các trang mạng. Người khó tính thì nói tôi tranh thủ tự PR, hủ nữ thì si mê tôi cuồng dại, các cô gái nhìn tôi ở một góc nhìn mới: Anh chàng bước ra từ những bản tin radio ngọt ngào. Họ gọi tôi với danh xưng: “Hoàng tử trước giờ đi ngủ”. Tên tôi trở thành từ khóa được tìm kiếm nhiều hơn, cho ra những kết quả mới, nhiều phóng viên tìm đến với tôi để khai thác quan điểm về tình yêu, và về phụ nữ. Trong tất cả những bài phỏng vấn mới, tôi

không dám tiết lộ rằng thực sự, tôi cũng không hẳn là kẻ vô tội bị Sâu đơn phương gây thù oán, tôi cũng che giấu chuyện mình đã có bạn gái - chính là người giúp tôi bước ra ánh sáng.

Càng ngày tôi càng nỗ lực phục sự lợi của Hà Mi trong nghề báo. Em có thể đưa một người từ chỗ núp sau radio trở thành gương mặt trên trang chủ các chuyên mục dành cho người trẻ. Em có tham vọng nghề nghiệp rất lớn, và là người am hiểu những tiêu xảo trong nghề để vận dụng nó thuận thực. Có thể vì em là một cô gái nghèo, nên sức bút phá rất mãnh liệt, sự bền bỉ với nghề qua những giọt mồ hôi lăn dài trên trán khi em làm việc tới đêm khuya khiến tôi cảm phục. Còn tôi, bao nhiêu năm vẫn chỉ là một người anh đáng yêu của các em gái tuổi teen, trong khi tôi đã lớn, cơ ngực vạm vỡ, bờ vai rộng hơn chứ không còn thư sinh như thuở mới làm *Tuổi me xanh* ngày nào. Vậy mà tôi vẫn cứ dậm chân tại chỗ, bảng lòng với những gì được xem là thành công đến sớm. Chả trách do nhà tôi có điều kiện, bố mẹ cũng không đặt gánh nặng nghề nghiệp hay kinh tế lên đôi vai tôi, tôi bảng lòng với bản thân quá sớm và dễ ngủ quên trên chút vinh quang đầu đời. Nhiều lúc tôi cũng có ước mơ được đứng trên những sân khấu lớn, nơi có hàng ngàn khán giả dõi về phía mình, ánh sáng chiếu vào và màn hình tivi có bất kỳ tỷ lệ centimet trên gương mặt tôi. Nhưng tôi không biết làm cách nào để được như họ, những MC trẻ nổi tiếng một tác lên đến giới cứ như dùng phép cân đầu vắn để đạt được vinh quang của nghề vậy!

Phép cân ấy xảy đến thật sự với tôi vào một buổi chiều tháng Chín nóng nực, khi đang ngồi trong phòng thu, tôi nhận được một cuộc gọi từ đài truyền hình. Họ cần một gương mặt mới, ăn hình và diễn trai để dẫn một talkshow dành cho giới trẻ. Bước chuyển mình của tôi đã đến, đơn giản và dễ dàng chỉ bằng một lời mời qua điện thoại. Tôi chạy về nhà Hà Mi, ôm chặt em vào lòng và cô giấu đi sau lưng em giọt nước mắt đầu tiên của một thảnh đản ông vạm

võ. Tôi hạnh phúc điên cuồng, tôi không biết làm gì để cảm ơn sự giúp đỡ của Hà Mi. Tôi cứ ôm em, ôm em mãi và dành cho em những điều tuyệt vời nhất thế gian này.

Tôi và An Huy vừa bày xong mâm cơm cúng tổ tiên. Lúc đó, bố đang ngồi ngoài phòng khách đọc báo thì nghe có tiếng ồn ào ngoài cổng. Linh tính mách bảo có chuyện chẳng lành, tôi chạy ra ngoài thì thấy hàng xóm xúm đông trước vật thể lạ dựng ngoài cổng. Một vòng hoa cúc trắng ghi chữ “Kính viếng hương hồn cô Hà Mi”.

Hà Mi - là tôi chứ không ai khác?!

Hà Mi

Ngày 16 tháng 9 năm 2011

Sáng Chủ nhật, anh hồ` hỏi khoe qua điện thoại: “Anh đang trên đường đén trường quay.” Tôi nhìn đồng hồ`, mới năm giờ sáng. Có lẽ cả đêm qua, An Huy thấ p thồm chờ đợi ngày ghi hình đầu tiên của một chương trình mới được mang tên *Thành phố thức giấ c*. Anh sẽ là gương mặt đầu tiên hàng triệu khán giả trông thấ y mỗi ngày, khi nhiề u người còn đang ngái ngủ, hoặc đang uố ng cà phê sáng gặm bánh mì. *Thành phố thức giấ c* là một talkshow nơi mỗi khách mời trò chuyện về` thời điểm hạnh phúc nhấ t trong cuộc đời họ, và cơ duyên đưa họ đén với khoảnh khắ c ấy. Tôi chắ c rằ ng trong số` đầu tiên này, chẳng ai hạnh phúc bằ ng An Huy. Giấ c mơ được xuấ t hiện trên sóng truyề n hình, được cho khán giả cả nước thấ y gương mặt mình đã trở thành hiện thực.

Tôi thức giấ c cùng anh, mở tủ lạnh lấ y bình sữa uố ng dở, tay nhéo một miế ng bánh sừng bỏ vào miệng, vừa nhai vừa tìm cái điề u khiến tivi. Trong lúc chờ chương trình lên sóng, tôi check lại bản tin mới trên trang *Hoi thờ thành thị* phiên bản điện tử - nơi tôi đang làm biên tập viên. Sáng Chủ nhật, người ta còn trể nải trên giường nên lười cập nhật tin tức, không ai để ý tin giăt gân ngò i sao ca nhạc Nga Zenda vừa bị ngã gãy hai răng cửa. Ôi, cô này bọc răng sứ cả hàm thì có khi hôn một cái cũng rụng răng chứ nói gì ngã xe. Bài paparazzi siêu mẫu Yế n Lily đi ăn bún đậu cùng bạn trai lúc nửa đêm xem ra view khá cao, chắ c vì mọi người tò mò quán bún đậu nào bán khuya thế`. Tôi tranh thủ làm mới tin tức trên trang bằ ng

kết quả cuộc thi âm nhạc diễn ra đêm qua, nghe nói quán quân chương trình nhập viện vì giải thưởng cầm trên tay quá nặng.

A, show *Thành phố thức giấc* báo hiệu lên sóng bằng đoạn nhạc nghe rất “đông hồ báo thức”. Máy quay chĩa vào cô cà phê in logo chương trình bốc khói nghi ngút trước khi lia góc rộng toàn cảnh studio. Ôi trời, An Huy đẹp trai quá! Anh mặc bộ vest màu xanh hải quân, cổ đeo nơ với mái tóc được cắt tỉa gọn gàng hất ngược ra sau. Chàng trai của tôi trông như một quý ông thành thị đang nở nụ cười hết cỡ chào ngày mới, miệng nói to như vừa ăn sáng xong. Chương trình ghi hình kiểu xưa nay chưa từng có, không gian quay là một căn phòng với lớp cửa kính nhìn ngay ra mặt phố Tràng Tiền, nơi người ta cứ đi đi lại lại hoài há sau lưng MC, nhưng không ai biết trong này đang diễn ra cuộc hội thoại hết sức nghiêm túc.

- Và khách mời đầu tiên của *Thành phố thức giấc* là một nhân vật hết sức đặc biệt, anh vừa đăng quang ngôi vị cao nhất trong cuộc thi *Bay lên tiêng hát* diễn ra vào tối qua - xin trân trọng giới thiệu quán quân Minh Khương.

À, ra là cậu này, cái cậu mà nhập viện vì giải to, thế mà giờ đã lù lù xuất hiện ở đây. Nhập viện rồi xuất viện còn nhanh hơn người ta nhảy lên giường ngủ một giấc. Nhưng cậu áy mà không ngất, chưa chắc người ta đã chú ý theo dõi show truyền hình mới này, cái hay là nhà sản xuất *Thành phố thức giấc* chạy theo tin tức rất kịp thời, và cả nhân vật cũng khỏi bệnh vượt thời hạn. Hay hơn cả, người ta chọn được một MC rất vừa vặn, nụ cười sáng như soi gương với hai má lúm đồng tiền khiến mọi chị em phải thức giấc để thấy ngày mới phấn khởi ra sao. Nhưng này các chị, tôi đã hôn lên những lúm đồng tiền đó cả ngàn lần rồi đấy nhé!

Không kịp theo dõi hết bốn mươi phút của *Thành phố thức giấc*, tôi vội làm mới mình trước khi lao đến studio chào đón An

Huy. Thế là từ hôm nay, cuộc đời anh bước sang một trang mới, và sẽ là chuỗi ngày thơm phức mùi giấ y mới ở phía trước. Tôi ghé qua tiệm hoa chọn một bó hồ ng vàng để dành tặng anh. Chiếc Vespa cũ dựng trên vỉa hè Đinh Lễ, tôi hé t đứng rồ i lại tì mông lên yên ngồ i đợi, chồ c chồ c đưa tay lên nhìn đồ ng hồ . Một tiề ng rồ i hai tiề ng trôi qua, đóa hồ ng vẫn thắ m, nhưng cơ mặt tôi bắ t đầ u co quặ m lại. Không thắ y An Huy đâu dù chương trình đã kắ t thúc từ lâu, tôi gọi điện nhưng anh không bắ t máy. Hay anh đã quên tôi rồ i? Hay anh trở thành một con người khác, không câ n đế n tôi nữa chỉ sau một ngày lên truyề n hình?...

Tôi nhớ về thời sinh viên của mình, cứ mỗi cuố i tuầ n lại cùng Sầ u đi ăn kem ở bờ Hồ , rồ i chui vào những tiệm sách trong những góc ngách nhỏ ở Đinh Lễ. Giờ mọi thứ đã khác, tôi vẫn giản dị, vẫn ăn kem mút bờ hồ , còn Sầ u đã là một cô gái trang điể m lộng lẫy trên trang báo hay trong những poster ở các tiệm sách mặt tiề n. Cuố n *Nước mắ t nhò e vào mưa* hẳn là ăn khách lắ m, người ta bày nó ở vị trí dễ thắ y nhắ t, chồ c chồ c lại có mắ y cô nhóc nâng niu trên tay sau khi tính tiề n. Tôi chưa đọc sách của bạn mình, tôi không sợ phải đố i mặt với những cảm xúc của người mà tôi đã quá hiểu, chỉ là ấ n phẩm này bóc tách những mặt trái của tình yêu - sự trả thù - điề u mà tôi không bao giờ muố n nế m trái trong đời. Đôi khi tôi thắ y mình có lỗi với Sầ u, đôi khi tôi nhớ cô ấ y, đêm ngủ vẫn nằ m mơ có Sầ u ở bên cạnh. Tôi ước gì Sầ u hiểu chuyện tôi chạy trốn khỏi cô ấ y, không phải với tư cách của một kẻ ăn cướp, mà là cảm giấ c xầ u hổ khiề n tôi không dám đố i diện với gương mặt tôi đã nhìn ngắ m suố t bớ n năm trong đời. Nhưng không có tôi, không có những rạn nứt không thể hàn gắ n này, cũng đâu có được Sầ u ngày hôm nay. Tôi câ m một cuố n *Nước mắ t nhò e vào mưa*, trả tiề n và bắ t đầ u lầ n dở những trang đầ u tiên trong lúc chờ đợi An Huy.

Buổi trưa không một tia nắng, Hà Nội ướt nhẹp, những bong bóng phập phồng trên mặt hồ chẳng níu giữ được chân người đi ngang qua. An Huy chờ tôi trên chiếc Vespa lao vội đến quán bún đậu mới mở năm giữa phố Hàng Mã. Siêu mẫu Yến Lily mới ăn ở đây hôm trước, nhưng phải đến tận nơi mới biết mẹ bạn trai Yến Lily mở quán này, nên dùng người nhà để quảng cáo luôn.

Bát mắm tôm dậy mùi thơm nhờ chút mỡ nóng hổi, bóng nhẫy quện vào. Tôi dùng hai đầu dưa hòa tan hỗn hợp quyện rữ bình dân đó, nếm một muỗng đường, những lát ớt và sau cùng, vắt thêm hai quả quất để bát mắm chuyển màu trắng đục, toi xốp, mịn màng. “Nếu có ai đó hất vào bạn một bát mắm tôm, hãy bình tĩnh, gọi thêm cho mình suất bún đậu ăn kèm” - tôi cứ ám ảnh mãi những lời nói đầu trang sách của Sầu. Liệu có phải cô ấy ám chỉ tôi hay không, có thực là tôi đã hất thứ mùi hương ám ảnh này vào cô ấy, để đến bây giờ chẳng ai nhìn thấy mặt nhau nữa. Tôi suy nghĩ nhiều quá, trời mưa làm lòng tôi nặng trĩu. Nhưng thôi, đã tới đây rồi, hôm nay lại là ngày trọng đại của An Huy, tôi cứ phải ăn suất bún đậu của riêng mình đã. Dù gì, tôi cũng chẳng cứu vớt được những điều đã qua, vậy nên cứ tận hưởng niềm hạnh phúc thực tại - rằng tôi có An Huy ở bên đời mình, hai đứa khúm núm bên nhau trong ngày mưa, giữa góc phố cổ huyền ảo tìm cho mình một góc bình yên đến lạ thường.

- Đến giờ anh vẫn còn run. Lần đầu tiên dẫn chương trình truyền hình, lại là trực tiếp, nên chắc mấy năm nữa xem lại chương trình hôm nay, anh sẽ xấu hổ lắm!

- Hoặc anh có thể xấu hổ luôn ở thời điểm hiện tại nếu không tự tin vào chính mình. Còn em, em sẽ luôn tự hào về anh!

- Em đừng động viên anh. Anh bị chê nhiều lắm. Suốt ba tiếng sau chương trình, giám đốc sản xuất nói như đá m vào mặt

anh, xấ u hỏ thật!

- Ông ấy dám chê anh á?

- Ủ! Chê thì chê chứ sao, dẫn dở thì chê, chê để mình biế t còn thiế u sót những gì mà.

- Nhưng em không thấ y có gì phải chê cả. Có chẳng đó là chiế n thuật tâm lý của người sản xuấ t, họ không thể nào khen anh lên tận mây xanh được. Vì để giữ anh ở lại lâu hơn, để anh nhiệt huyế t và có một chút tự ti, anh sẽ không đòi hỏi quá nhiề u. Màn hình tivi là nơi để khen nhau, còn hậu trường là chỗ chê bai.

Và chẳng ai biế t những câu chuyện hậu trường diễn ra thế nào, nế u cứ mãi đặt niề m tin vào những điề u người khác mang đế n. Phải tự mình thâm nhập, thậm chí, tự mình vẽ ra những câu chuyện, người ta mới hiểu nội tình của những thứ bóng bẩy, hào nhoáng đôi khi lại rấ t tâ m thường. Như buổi chiề u ngày hôm ấy, khi trời đã tạnh mưa, tia nắ ng trở nên long lanh khác thường, rấ t thích hợp để tôi thực hiện một bộ ảnh paparazzi cho nữ diễn viên Tuệ Minh. An Huy đưa tôi đế n tiệm áo cưới David's Bridal, nơi theo kịch bản, Tuệ Minh sẽ đi thử váy cưới, trong khi bạn trai Tây của cô đứng ngoài thấ p thỏm chờ đợi. Đã lâu Tuệ Minh chưa có dự án phim nào mới, nhưng cô sắ p công bô thương hiệu túi xách do chính mình sản xuấ t nên cầ n hâm nóng tên tuổi. Các trang lá cải luôn khao khát hình ảnh paparazzi, nhưng thời đạ i này, trào lưu này bị biế n tướng, trở thành một miế ng mô i dàn dựng béo bở để câu khách, cũng là cách để các sao tự lắ ng xê bản thân mà vẫn tiế t kiệm chi phí. Máy ảnh phải dùng loại có độ phân giải thấ p, thường dùng camera của điện thoại di động cho chân thật, góc chụp luôn từ xa và không bao giờ chụp chính diện người bị “chụp trộm”. Đã từng có một tai nạn xảy ra với một trang tin, khi người phóng viên ảnh dàn dựng cảnh ngôi sao chuyển giới Ý Liên ghé thăm Nhà thờ lớn, cô này đứng trước

tượng Chúa và chấ p tay trước ngực để câ u nguyện theo kiểu nhà Phật. Anh phóng viên sau đó bị đuổi việc vì dàn cảnh nhưng thiế u hiểu biế t, còn Ý Liên thì được một pha bẽ bàng vì trình độ thấ p kém.

Trong lúc Tuệ Minh thử váy cưới, tôi ghi lại những hình ảnh loáng thoáng kiểu chụp trộm, vờ như một cô bé nhân viên của tiệm áo cưới vì quá hâm mộ thầ n tượng nên ghi lại. Dư luận hẳn quan tâm tới nữ hoàng ảnh lịch một thời lắ m, cô này đã ngoài bô n mươi mà vẫn chưa chồ ng, lại từng nổi tiế ng với những mô i tình phi công trẻ. Người ta cũng sẽ thấ p thỏm đứng ngồ i không yên khi gắ m chồ ng sắ p cưới đẹp trai như tài tử điện ảnh của Tuệ Minh, dù chỉ tôi mới biế t anh ấy là một chàng trai đã có gia đình, nhiệt tình giúp nữ diễn viên vì có đóng góp vô n trong dự án kinh doanh túi xách. Bài báo kế t thúc bằ ng hình ảnh Ý Liên bước ra khỏi tiệm áo cưới, và anh chàng doanh nhân điển trai đặt lên môi cô một nụ hôn chớp nhoáng.

- Làm tin tức kiểu này dễ lắ m, mà có lợi cho cả đôi bên. Báo của mình có thêm view, dẫn đầ u tin tức. Mình có một khoản thù lao do nhân vật chi trả theo thỏa thuận, không kể nhuận bút. Còn sao thì được dịp làm mới tên tuổi.

- Nhưng anh không thích kiểu làm báo thê này lắ m, cứ như lừa đảo người ta ấy! - An Huy nói với tôi trong lúc xem lại những tắ m hình.

- Em cũng vậy, em chẳng thích tẹo nào. Nhưng ai cũng làm thê , vì dòng tin tức giải trí là vô hại, người ta chỉ đọc cho vui rồ i quên luôn. Đôi lúc mình phải tạo ra dư luận để thu hút sự chú ý cho tờ báo, miễn sao nó không làm hại ai là được mà.

- Thế này thì chẳng biết bao nhiêu phần trăm những gì chúng ta đọc được là thật. Thời đại này ai cũng có thể làm báo, và ai cũng có quyền tung ra tin tức. Người lợi hại nhất là người có khả năng khiến nhiều người khác tin.

- Anh đang nói về Sâu đã ý à?

- Không, anh nói về những người giỏi thu phục. Nếu tiếng nói của anh có trọng lượng, anh cũng sẽ là một người dẫn chương trình giỏi.

- Anh cứ tin những lời em nói đi, những gì anh đang có - với sự giúp đỡ của em, anh sẽ trở thành một người dẫn chương trình nổi tiếng. Mà khi anh đã nổi tiếng, chẳng ai có thể làm cho anh biến mất được cả.

- Đôi khi anh thấy mình có lỗi với Sâu. Anh thấy mình có thể phấn đấu để giỏi hơn, nhưng mình chưa chắc đã là người tốt.

- Em cũng thấy vậy. Chúng ta chẳng có ai là người tốt hoàn toàn. Đôi khi, để giỏi hơn, để đạt được mục đích của mình, cũng có nghĩa ta chấp nhận có một phần tệ bạc trong con người mình.

Tôi nhìn ngắm bộ váy cưới lộng lẫy qua lớp cửa kính tiệm David's Bridal, bất chợt nghiệm ra một sự thật không thể không nói với An Huy:

- Nhưng thà ta là người không hoàn hảo, ta là người xấu trong mắt ai đó, nhưng ta có được hạnh phúc và bằng lòng với chính mình là được.

Tôi hôm ấy, tôi không ở bên An Huy như mọi khi vì anh cần chuẩn bị tư liệu cho chương trình sáng hôm sau. Mỗi khi không gặp anh, tôi lại dành thời gian cho công việc, công việc giúp tôi trưởng

thành và thay đổi cuộc sống. Nhiêu lúc giật mình nghĩ về những điều đã qua, tôi không dám tưởng tượng mình từng sống trong một phòng trọ rách nát, bên cạnh có ngôi mộ hương khói quanh năm; hay đi làm phục vụ cho một nhà chủ bán thịt chó để trang trải cuộc sống. Căn hộ nhỏ của tôi bây giờ có một ô cửa sổ đẹp như bức tranh chuyển mùa theo năm tháng, có một ban công nhìn xuống lòng đường hời hợt mỗi ngày. Ở nơi tràn ngập ánh sáng và hơi thở cuộc sống, tôi có thêm năng lượng và tình yêu cho công việc. Bây giờ là tám giờ tối, tôi chưa ăn gì nhưng không thấy đói vì còn mãi tập trung hoàn thiện bài viết về cô diễn viên Tuệ Minh. Nhập xong bài vở và hẹn giờ cho sáng mai, tôi phát hiện trong hệ thống CMS¹ có ai đó vừa gửi một bài viết với tiêu đề nghe rất hoang hồ: “Nhà văn Sầu trở thành Phó giám đốc công ty kiểm toán”. Người viết là Mai Chi - cô nàng cộng tác viên của tôi. Trước khi gọi điện thoại cho Mai Chi, tôi đọc vội những dòng cô ấy viết về Sầu. Có chết tôi cũng không hiểu được người như Sầu trình độ ở mức nào để có thể làm cho một công ty kiểm toán to nhất cả nước - lại còn chức vụ Phó giám đốc.

- Em này, từ trước đến giờ trang mình không đăng tin tức của Sầu nhé, vì toàn những tin PR nhảm nhí. Em lưu ý giùm chị! - Tôi căn dặn Mai Chi.

- Nhưng tin này là thật mà chị. Các báo khác cũng sẽ đăng trong ngày mai thôi.

Tôi vẫn không dám tin Sầu có thể dễ dàng vươn lên một vị trí cao đến thế, người có trình độ, có kinh nghiệm cũng chẳng mơ tới chứ đừng nói một con bé chuyên viết status nào nề trên mạng. Nhưng ít nhất, bài báo của Mai Chi có một tin khiếm tôi cứng hàm: Sầu bỏ vào Sài Gòn lập nghiệp. Mới ra trường mà con bé tiến lên nhanh quá! Nếu nó ra một vài cuốn sách, tôi chẳng nghi ngờ gì vì nó làm nhân viên cho một công ty sách. Nhưng dám vứt bỏ tất cả để đến

sống ở một thành phố mới mà không người thân thích, không phải ai cũng dám liêu như Sầu.

Xóa tin tức về Sầu trong CMS, tôi cố thoát khỏi những ám ảnh về cô ấy. Tôi lại rót một cốc sữa đá, nướng hai lớp bánh mì và quét lên đó một lớp pho mát. Nhìn pho mát tan chảy, mau chóng quện vào bánh mì nóng hổi, tôi nhớ đến một thông tin từng đọc đâu đó, rằng có hai nguyên liệu thực phẩm khiến người ta ghét thì cực ghét, nhưng đã thích thì thích đến chết mê chết mệt - đá y là mắ m tôm và pho mát. Định hình của con người dành cho những thứ hương vị đặc trưng này rất rõ nét, nếu ăn được thì sẽ ăn mãi, nhưng một khi không nếm được là căm thù; tuyệt nhiên không có chuyện hơi hơi thích, hoặc hơi hơi ghét khi nếm chúng. Con người cũng nên học tập tính này từ mắ m tôm và pho mát, chúng ta dành cho nhau tình cảm rõ ràng, yêu ra yêu, ghét ra ghét. Nếu có người cứ nói rằng yêu bạn, nhưng không bao giờ đến với bạn, đó là kẻ nói dối. Còn những người rõ là chẳng ưa bạn nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra thích thú trò chuyện, ấy là những kẻ điên khùng.

Chuyện Sầu ra đi, biết đâu là cách giải thoát hợp lý cho nó, cho cả chúng tôi. Rõ là tôi và Sầu từng yêu mê n nhau, nhưng con người mỗi đứa lại thuộc về những thứ hương vị không thể hòa hợp. Lần đầu tiên gặp An Huy, tôi biết mình đã không còn là bạn của Sầu nữa, vì cô ấy đem đến cho tôi một kẻ nghiện mùi hương của tôi. Dự cảm trong tôi đoán biết trước tôi và An Huy sẽ đến với nhau theo lẽ tự nhiên, cô ấy chỉ là người bắ c câ u nhưng vô tình phải lòng anh chàng đi qua câ u. Nhiều lúc lương tâm tôi tự vấ n, sao không hy sinh hạnh phúc của riêng mình để giữ lấ y tình bạn suốt bao năm gắ n bó; nhưng câu trả lời của tá t cả chúng ta - những người sống bản năng đề u là một mẫu số chung: không thể nào.

Cắ n một miế ng bánh mì giòn tan, tôi ngồ i lên giường, giờ cuố n *Nước mắ t nhòe vào mưa* và bắ t đầ u lầ n tìm lại thế giới

nội tâm của Sầu. Tôi không hiểu sao Sầu và nhiều người khi nghĩ đến chuyện hãm hại người khác là nghĩ đến mắ m tôm. Với tôi đó là kiểu trả thù nhảm nhí của những kẻ tiểu nhân, vì khi bạn mang mắ m tôm ném vào người khác, chính bạn là người phải chịu mùi của nó trước tiên. Tôi không ném gì vào cuộc đời Sầu, dù những vết thương lòng tôi và An Huy gây ra cho cô ấy là có thật, nhưng qua góc nhìn của một đứa con gái mới lớn, nó có vẻ bị bi kịch hóa gấp nhiều lần. Sầu là đứa rất giỏi thổi phồng mọi chuyện. Thuở mới đi làm, lương được năm triệu một tháng nhưng đi đâu Sầu cũng khoe thu nhập hai ngàn đô, Sầu lòn được cả ngàn đứa bạn trên mạng nhưng sao qua mắ t được tôi và những người lớn. Sầu tự phong cho mình danh hiệu Phó giám đốc một thương hiệu sách, vì nó là người đứng đầu của dòng sách ấy, dưới nó có một nhân viên. Đồ nghề nghiệp của Sầu thấy nó nở về bản thân thì chỉ cười và nghĩ đó là trò trẻ con, nhưng báo chí cứ tìm đến Sầu như một hiện tượng thành công của lớp trẻ. Hò i ấy tôi nghĩ bụng: “Hai ngàn đô một tháng mà phải thuê phòng trọ hít mùi thối chó mắ m tôm suốt ngày, rồi lại kêu ca bị ném mắ m tôm?” Nhưng phải nổi, chỉ cần một đứa con gái có tí nhan sắc, biế t trang điểm hù dọa cánh đàn ông và thích gây sự chú ý bằng những phát ngôn gây sốc, nó kiểu gì cũng có người hâm mộ. Fan của Sầu mê đắ m đuô i những bí quyế t vượt lên số phận và thành công sớm của thầ n tượng. Sầu được mời tham gia các diễn đàn chia sẻ về chiế n lược marketing và làm diễn giả ở một số trường đại học. Tôi bắ m bụng cười về sự ảo tưởng của cô nàng, nhưng người ngoài cứ lao à m à m vào những lời nói ấy và tung hô Sầu, kiểu như những người tôi từng thấy trong các cuộc vận động bán hàng đa câ p. Một đứa con gái mới đi làm, viế t được một cuố n sách, không đi đâu bao giờ mà lại làm diễn giả, và nay trở thành Phó giám đốc - đúng là Sầu vẽ nên hình tượng của mình giỏi như những gì cô ấy tưởng tượng ra trong cuố n sách này.

Chê Sâ`u nhiê`u nhưng tôi cũng phải nghĩ đế`n mình, thời gian Sâ`u gây dựng thương hiệu cá nhân, tôi làm được gì? Tôi gây dựng thương hiệu cho người khác? Tôi bị ám ảnh một câu nói từng đọc được từ ngày mới về` Hà Nội học: “Người thành công là người để người khác bàn tán về` mình. Người thất bại luôn chạy theo thành công của người khác để bàn tán và kiê`m số`ng.” Có lẽ tôi không thích Sâ`u một phâ`n vì thành công đế`n với nó quá dễ dàng, một phâ`n vì tôi ghen tị với nó. Hồ`i ở với nhau, nhiê`u lâ`n tôi tâm sự với Sâ`u về` ước mơ được làm nhà văn, được có những cuố`n sách của riêng mình bày trên kệ trong các cửa tiệm lớn, được giao lưu ký sách khắ`p mọi nơi. Thế` mà giờ, tôi trở thành kẻ viế`t những điề`u giải trí nhặng cuội trên báo, tô`i ngày đọc tin về` các ngôi sao. Họ cứ thành công nô`i tiế`p thành công, họ đi khắ`p thế` giới, còn tôi kiê`m những đò`ng tiề`n lẻ nhờ viế`t bài lăng xê họ. Nhưng biế`t làm sao bây giờ, gia đình tôi khác gia đình Sâ`u, tôi phải kiê`m tiề`n tự nuôi thân trước đã, rô`i mới tính đế`n chuyện tìm một công việc tử` tế` hơn, hoặc xin học bổng. Tôi là người có trình độ chuyên môn, tôi học giỏi hơn Sâ`u, tôi chưa bao giờ để lỡ bất cứ một kỳ học bổng nào ở trường, lẽ nào giờ tôi lại thua Sâ`u - chỉ hơn cô` ấy vì có được người đàn ông yêu thương mình bên cạnh? An Huy rô`i cũng sẽ nổi tiế`ng, Sâ`u sẽ còn cho ra đời nhiê`u cuố`n sách mới, còn tôi, không thể nào đứng trong hậu trường và nhìn họ tỏa sáng được!

Tôi cũng sẽ viế`t sách! Nhưng biế`t viế`t cái gì bây giờ? Đọc những dòng nhặng cuội Sâ`u viế`t, tôi cũng viế`t được như vậy chứ có gì khó đâu. Nhưng Sâ`u rõ ràng là một nhà văn dở, vì vớ`n số`ng nghèo nàn, đóng góp cho xã hội chỉ là những bài báo bịa chuyện được trả tiề`n để đăng tải. Cái nó hơn tôi là nó có sự hậu thuẫn từ công ty sách nó làm việc. Nế`u giờ tôi có viế`t hay đế`n mấ`y, bản thảo của tôi chắ`c gì đã có ai thèm đọc cơ chứ. Hay tôi phâ`n đầ`u trở thành một hot blogger? Nhưng rõ là tôi chẳng có gương mặt xinh như Sâ`u - một kiểu vẻ đẹp đại trà lại rấ`t được số` đông đón nhận và mê`n mộ.

Tôi không hợp với phấ n son nức nở, cũng không dám chụp ảnh hở ngực. Những bức ảnh tự sướng khoe hai bầ u vú của Sầ u hồ i số ng chung với nhau, tôi vẫn còn lưu trong máy dù đã tung quá nửa lên mạng để độc giả thấ y được bộ mặt thật của nữ văn sỹ này. Nhưng lúc đó hình như tôi đã nhằ m, tạo scandal cho một người ở thời điểm họ đang có sản phẩm là một nước cờ sai, vì dư luận càng quan tâm, sách sẽ càng bán chạy. Tóm lại, Sầ u là một dạng tâm thầ n, cô ta thậm chí không buồ n bã như những gì kêu than. Khi scandal nổ ra, cô ta vẫn vui vẻ ăn uố ng ở những nhà hàng sang trọng, mặc cho fan của mình nổ ra tranh cãi toi bời, cánh đàn ông truyề n tay nhau những bức ảnh nóng, càng bàn tán, Sầ u càng nổi tiế ng. Một dòng chia sẻ trên mạng của Sầ u giờ cũng kiế m được khoản tiế n lớn gắ p nhiề u lầ n tôi viế t một bài báo. Ngẫm ra mới thấ y, dù trong lòng không thích Sầ u, ghen ghét Sầ u, nhưng tôi thua cô ta ở chỗ - mặt tôi không dầ y!

Phải, tôi thà làm một người núp trong hậu trường còn hơn phơi mặt cho xã hội ném đá. Tôi thà á p ủ những dự định viế t lách bằ ng cách tăng thêm vố n số ng hơn là viế t những mớ điểm tình nhằm ní không có giá trị cho đời. Tôi thà giữ gìn hạnh phúc của mình bằ ng cách chừ ng kiế n An Huy tỏa sáng, còn hơn cũng phải cố gồ ng mình lên để cho cả thế giới biế t tôi là ai. Vì khi thời điểm chín muồ i, lúc á y, tự tôi sẽ biế t mình câ n làm gì, để bắ t cứ khi nào đi đế n đâu - tôi cũng không câ n phải tự giới thiệu mình là ai nữa. Nế u phải lựa chọn, tôi sẽ chọn làm miế ng pho mát vàng uom, thơm phức và cao cá p, chứ nhằ t quyế t không tâ m thường hóa bản thân như bát mắ m tôm sì súp mỡ trong những hàng quán bình dân vỉa hè.

Ngày 26 tháng 7 năm 2013

Hà Nội chuyển mình qua những mùa thay lá ngoài ô cửa sổ, tôi khôn lớn dần lên, kiếm được nhiều tiền hơn và học cách làm đẹp để luôn mới mẻ trong mắt An Huy. Bạn trai tôi sau gần hai năm đều đặn lên sóng truyền hình sáng sớm, giờ đã thôi dẫn bản tin *Thành phố thức giấc* để giữ gìn sức khỏe và theo đuổi các dự án mới. Anh trở thành gương mặt được yêu thích tại nhiều sự kiện danh tiếng. Có những khi trùng hợp đồng làm việc với các nhãn hàng lớn, thu nhập một đêm của An Huy đã bằng tôi làm cả tháng. Anh được bố mẹ tặng một chiếc xe hơi để tiện cho công việc. Chuyện tình cảm giữa hai người, chúng tôi vẫn giấu kín vì sự nghiệp của An Huy. Anh đang là chàng trai trong mơ của biết bao cô gái Hà Nội, nhưng khi đêm xuống, anh là của riêng tôi mà thôi. Thi thoảng, chúng tôi đi ăn ở những nhà hàng đắt tiền, tôi bắt đầu để ý đến các thương hiệu thời trang thay vì chạy theo mẫu mã cắt may của những cô bạn bằng tuổi. Cuộc sống cứ thế trôi đi trọn vẹn, nếu chẳng vì An Huy bày tỏ ý muốn vào Sài Gòn để phát triển sự nghiệp. Tôi hoang mang nhưng về sau cũng đã nể, giữ anh bên mình hay để anh vươn đến những cột mốc mới trong đời? An Huy đã hai mươi bảy tuổi, anh tự do, anh có tài năng và những người giúp đỡ để đảm bảo một tương lai tốt hơn. Tôi không thể kìm kẹp anh bên mình vì lo giữ hạnh phúc nhỏ nhoi được, nhưng để anh một mình vào thành phố lớn thì tôi không an tâm. Đúng thời gian ấy, tôi nghe hung tin mẹ tôi bị bệnh nặng. Bố mẹ dồn toàn bộ tiền, bán nhà ở tỉnh để mua một căn hộ ở Hà Nội, cũng là để tiện cho mẹ đi điều trị bệnh. An Huy thương tôi nên ở lại, cứ có thời gian rỗi anh lại vào Việt Đức thăm mẹ. Tôi không tập trung làm được bất cứ việc gì, đưa con duy nhất trong nhà chưa từng tặng một món quà cho mẹ, tôi thấy xấu hổ và khóc rất nhiều, nhưng không dám để mẹ thấy.

Một đêm trong bệnh viện, tôi vừa chăm mẹ, vừa tranh thủ làm việc bên chiếc laptop. An Huy ghé qua, mua cho tôi một ly trà sữa và nói rằng ngày hôm sau anh phải bay đi Malaysia tham dự một sự

kiện. Tôi vui vẻ hút hết viên trên châu cuối cùng mà không thể ngờ rằng đó là lần cuối tôi ở bên anh. Nếu biết sớm hơn những gì sắp sửa diễn ra, tôi đã òa khóc giữ anh ở lại, ghì chặt lấy đôi tay anh mà cầu xin một điều: “Đừng để em một mình vào lúc này.”

Sầu

Ngày 18 tháng 5 năm 2012

Máy bay hạ cánh xuống Tân Sơn Nhất lúc một giờ sáng, hành trang tôi mang theo là một vali quần áo, laptop và mười triệu đồng. Chỉ có mười triệu trong tay - tiền lương của tháng mới nhất, tôi không biết những ngày sắp tới sẽ ra sao. Ngay cả lúc này, đi về đâu tôi cũng không biết nữa. Tôi có một số người bạn ở Sài Gòn, nhưng trong mắt họ, tôi là một tác giả nổi tiếng, có cuộc sống khá mớ, không thể nào gọi điện thoại cho họ xin ở nhờ vài hôm để đi tìm nhà trọ được.

Ở Hà Nội, những đồng tiền tôi kiếm được không đủ để chi trả cho những khoản giày dép, mũ nón chứ chưa nói đến quần áo hay mỹ phẩm. Mà tôi không thể dừng lại ở đó, tôi luôn tiến về phía trước và đặt ra những mục tiêu mới cho cuộc đời mình. Như lúc này đây, kéo vali ra khỏi sân bay, tôi không muốn phải lo nghĩ nhiều. Tất cả những gì cần làm là tìm một chiếc taxi đi về hướng Cách mạng tháng Tám - con đường trong hồ i ức năm mười sáu tuổi - lần đầu tiên tôi vào Sài Gòn, nghe nói ở đó dễ tìm nhà trọ hơn.

- Cô đi quận mấ y?
- Anh cứ cho em về Cách mạng tháng Tám.
- Cách mạng tháng Tám quận mấ y?

Tôi bắt đầu ngó người, nhưng không muốn tỏ ra thiếu hiểu biết:

- Cái chỗ nào gần Quận Một nhất ấy!

Đường phố đảo lộn, tôi cũng chẳng ngờ được con đường Cách mạng tháng Tám lại dài bất tận đến thế. Taxi thả tôi xuống điểm cuối cùng trên con đường, một cơn gió ồa tới làm tóc tôi rối tung, đồ đạc trong túi xách rơi loảng xoảng xuống lòng đường. Không có ai bên cạnh, anh taxi cũng vừa phóng đi mất, tôi chưa kịp hít một hơi để cảm nhận thành phố mới thì có chiếc xe tải nhỏ phóng đến:

- Cho hỏi có chỗ nào vá vỏ ở đây không?

- Há?

- Vá vỏ!

- Là cái gì?

Chiếc xe phóng đi luôn khi tôi chưa kịp hiểu người ta hỏi gì mình. Sắp xếp lại tư trang, tôi hít một hơi thật sâu để tự động viên bản thân. Kéo vali đi vài bước, ngược nhìn lên bầu trời, Sài Gòn hiện lên trong mắt tôi qua bức tượng Phù Đổng Thiên Vương - một thành phố mới với những ánh đèn đêm vẫn còn sáng chói trên dãy tòa nhà cao tầng xa xa. Nơi đây tôi sẽ là ai, tôi sẽ gặp gỡ những con người nào, tôi sẽ đi đâu và làm gì - tất cả thuộc về tương lai rất gần, và tôi sẽ tự tạo cho mình nhiều cơ hội mới để trải nghiệm và khám phá cuộc sống nơi này.

Sáng hôm sau, rời khỏi nhà nghỉ trên đường Nguyễn Trãi, tôi có cuộc phỏng vấn đầu tiên ở một tòa nhà ngay gần đó - nằm trên đường Bùi Thị Xuân. Công việc là làm PR cho một hãng mỹ phẩm của Hàn Quốc. Chẳng khó để tôi được nhận với những gì họ đã biết trước về tôi trên mạng. Chỉ có một buổi chiều để tôi tìm thuê nhà trọ, vì công việc sẽ bắt đầu ngay ngày hôm sau. Nhưng vì tôi chỉ có

một mình, lại không có phương tiện nên mọi thứ dần rơi vào bế tắc.

Tôi tiếp tục thuê nhà nghỉ thêm hai ngày nữa, cho đến lúc cùng cực tưởng chết, bất chợt nhận được tin nhắn của Huệ - cô bạn gái là độc giả trung thành của tôi suốt bao lâu nay. Huệ biết tôi vào Sài Gòn nên muốn gặp để xin chữ ký. Buổi tối, Huệ hẹn tôi ở hồ Con Rùa, cô mừng quýnh khi gặp được thân tượng, ôm lấy tôi rồi rít. Tôi nhìn thấy cả giọt nước mắt hạnh phúc trên khóe mắt Huệ. Huệ mời tôi ăn bánh tráng trộn và hỏi tôi những câu dồn dập về cuộc sống mới. Tôi một mặt muốn lảng tránh vì không thể nào nói rằng mình đang rất khó khăn, mặt khác tôi tự hỏi sao Huệ lại mời thân tượng của mình ăn món nhắm nhí này. Tôi chỉ thực sự nhập tâm vào câu chuyện của Huệ khi biết cô ấy đang sống một mình ở một căn hộ tập thể trên đường Cao Thắng.

- Ôi thích thế! Tớ thích ở nhà tập thể lắm. Hay Huệ cho tớ đến ở cùng với!

Và thế là tôi kéo vali đến làm bạn cùng phòng với Huệ ngay đêm đó. Hãng mỹ phẩm Lavender muốn tôi trở thành một biểu tượng làm đẹp cho giới trẻ, họ thuê chuyên gia trang điểm về hướng dẫn tôi cách tự make-up với những dòng sản phẩm cao cấp nhất. Dự định của tôi là sản xuất một chuỗi vlog¹ hướng dẫn làm đẹp. Nhưng công việc trôi chảy được ba tuần, da mặt tôi bắt đầu bị kích ứng, những mụn đỏ mọc lên khắp hai má. Thậm chí tôi không dám chụp ảnh selfie² để đăng lên Facebook cho hàng ngàn fan của mình trầm trồ như trước nữa. Tôi lại phải dành một khoản tiền để chăm sóc da ở spa. Nhưng đến đây, tôi mới biết có thể không do mỹ phẩm, mà do sống cùng Huệ tôi phải chịu nóng nực, cô ấy không lấp đi điều hòa dù sống giữa Sài Gòn. Đã thế, đêm nào Huệ cũng thắp hương trong nhà, cô ấy tâm sự với tôi chuyện đang bị một kẻ

nào đó quật ngải. Cứ đến đêm là Huệ lại khóc, rồi gào thét như bị ai bóp cổ, sáng dậy thần thờ y hết kẻ mất hồn.

Ngày 12 tháng 8 năm 2012

Mỗi ngày tôi đi làm ở hai nơi, sáng ở văn phòng của Lavender, chiều lại chạy qua Meme Spa. Trong cái rủi có cái may, tôi chẳng những được làm đẹp miễn phí ở Meme, lại được họ mời làm marketing thương hiệu. Những khoản thu nhập mới dần dần kéo đến, tôi chuyên qua một căn hộ trên đường Pasteur, nơi dút khoát phải có máy lạnh và một bàn trang điểm lấp lánh đèn sáng choang. Tôi mon men tới những quán bar trong Sài Gòn, nhảy nhót đã đời sau những ly Margarita và thi thoảng ra về cùng một anh chàng mới quen. Nhưng tôi vẫn chưa có bạn trai sau loạt cuộc tình chớp nhoáng tan nhanh như bóng mưa Sài Gòn ấy. Những anh chàng nói giọng miền Nam không cho tôi cảm giác an toàn và sâu sắc, dù họ trông rất bóng bẩy. Cho đến một ngày kia, tôi gặp Khải Anh - kiểu người trong mộng của tôi với vòng ba đập ngay vào mắt dù anh đứng từ rất xa. Anh ngồi lặng lẽ trong phòng khách của spa, không biết rằng tôi để ý anh rất kỹ và chỉ muốn lao tới ăn tươi nuốt sống anh, dù chúng tôi chẳng biết gì về nhau. Tôi rơi xuống vực sâu ngay sau đó, khi biết anh đã có vợ và hàng tuần đưa cô gái ấy đến đây thể thực hiện chu trình massage cho bà bầu. Cái từ “bà bầu” làm tôi rơi xuống vực lần hai.

- Xin chào anh, em mời anh dùng trà.

- Cảm ơn em, ô trông em quen quá! Hình như anh thầy em ở đâu rồi?

- Dạ, em là Sâu.

- Ô !!! Nhà văn Sâu đúng không? Anh nhận ra em rồi! Em làm gì ở đây vậy?

- Em làm giám đốc marketing cho spa. Đây là danh thiếp của em. Hãy gọi cho em nếu có bất cứ vấn đề gì về dịch vụ của spa.

- Cảm ơn em!

- Mà, anh tên gì?

Đấy, thầy chưa, thầy lợi ích của việc làm nhà văn kiêm hot blogger chưa? Là đôi khi chưa kịp giới thiệu người ta đã nhận ra mình rồi. Tôi bắt đầu tư tưởng đến Khải Anh, cả trong những cuộc vui hay khi đang ân ái với một anh chàng mới quen. Về bên ngoài của anh ấy hấp dẫn tôi, một chàng trai nói giọng Hà Nội đấy tri thức và cái cách anh ta đối đãi với vợ mình có thể khiến mọi phụ nữ rơi nước mắt.

Mỗi khi nhớ Khải Anh, tôi tìm đến thuở c lá. Chuỗi cảm xúc về anh trên mạng kèm theo hình ảnh những đầu lọc trái tim khiến gần một triệu fan của tôi biết tôi đang tư tưởng một anh chàng bí hiểm. Tôi nóng đợi chiều thứ Bảy hàng tuần, Khải Anh đưa vợ đến spa, khi ấy tôi có hai giờ đồng hồ để trò chuyện cùng anh. Càng về sau, tôi càng lo đến ngày vợ Khải Anh lên bàn đẽ, làm sao tôi có thể gặp lại anh đây.

- Anh đang làm giám đốc cho công ty kiểm toán Lực Quân. Hãy gọi cho anh nếu em cần một công việc mới!

Nhận lấy tấm card từ tay Khải Anh, tôi cảm giác như vừa đăng quang trong một cuộc thi Hoa hậu. Nhưng tôi chỉ là Á hậu, vợ Khải Anh mới được đội vương miện. Đêm ấy, tôi không đi quán bar mà ngồi trà m tư bên bàn trang điểm. Tôi cũng không làm vlog hướng dẫn make-up như mọi lần, hôm nay, tôi quay một vlog tình yêu để

miêu tả cho cả thế giới biết về người tình mà tôi đang ôm mộng theo đuổi.

“Anh ấy có một thân hình tuyệt đẹp. Qua lớp quần áo tri thức, những bắp thịt ở mông nổi lên căng mọng như trái chín. Tôi không dám tưởng tượng có gì trong đó, nhưng bản năng phụ nữ khiến tôi không thể rời mắt khỏi anh. Anh sở hữu gương mặt rất thông minh, là mẫu người nhân từ và tốt bụng, cũng lại chẳng kém về độ hài hước. Tôi có thể nói chuyện với anh thâu đêm suốt sáng. Và rồi, cảm nhận như mình làm tình với anh qua các cuộc trò chuyện.”

Ngày 7 tháng 10 năm 2012

Hai tháng sau lần đầu gặp Khải Anh, tôi phát hành cuốn sách mang tên *Em đợi anh chiều thứ Bảy*. Đánh dấu ngày ra mắt sách, fanpage của tôi đạt một triệu người yêu thích, buổi họp báo diễn ra ở khách sạn New World - nơi cách đây chưa lâu, tôi còn là một con bé lò dò trong đêm tối ngược lên nhìn bằng ánh mắt trầm trồ. Sách của tôi in tới năm ngàn bản ngay lần đầu tiên, nhưng mục đích của tôi chỉ là một bản cầm trên tay để rồi đưa cho chàng trai đã khiến tôi viết ra nó. Chiều thứ Bảy sau hôm ấy, anh không xuất hiện ở Meme Spa, và cả những thứ bảy tiếp theo, tôi vẫn cứ đi làm cốt chỉ để ngắm đợi bóng hình một chàng trai không bao giờ xuất hiện trở lại.

Ngày 22 tháng 10 năm 2012

Một sáng Sài Gòn mưa bất chợt, tôi núp vội dưới hiên tòa nhà cũ ven đường Pasteur vì sợ ướt mắt đôi Manolo mới được gửi về. Trong phút giây đợi cơn mưa trôi qua, tôi nhận ra ngay phía trước mặt mình, bên kia đường là tòa nhà cao ốc gắn biểu hiệu của công

ty kiểm toán Lục Quân. Con mưa kéo dài khiến nỗi nhớ về Khải Anh trong tôi trở nên miên man. Đúng ra, lúc ấy tôi chỉ mỉm cười nghĩ về tình yêu ngộ ch trong mình suốt bao lâu nay, tôi không thể dắm chìm mãi vì một người đàn ông đã có vợ, thậm chí có thể giờ này anh ta đang ở nhà chăm sóc đứa bé mới sinh. Dòng suy nghĩ thả trôi theo bóng nước, mê hoặc cho tới khi tôi nhận ra dáng hình người đàn ông đang tiến lại gần về phía mình, tay cầm theo một chiếc ô. Cuộc sống đúng là một vòng tròn, Khải Anh bước đến bên tôi, vẫn với mái tóc chải chuốt đầy lịch lãm, thân hình vạm vỡ nép theo từng lớp vải lộ ra ngoài. Nhưng anh ấy không nhìn về phía tôi, anh đi ngang qua tôi như ngang qua rất nhiều những vật thể bình thường khác trên con đường mưa. Nhìn theo bóng anh trôi dần xa, trái tim tôi đập những hồi thật mạnh, bộ não nhắc nhở tôi phải cố trấn tĩnh lại, còn đôi chân thúc giục tôi hãy đuổi theo anh ấy - ngay bây giờ. Tôi vượt qua màn mưa, mặc kệ đôi Manolo hòa vào bùn ướt dưới lòng đường, cứ thế chạy theo người đàn ông khiến tôi mất ăn mất ngủ. Con mưa mỗi lúc một nặng hạt, tôi đứng khựng lại giữa màn trời tối đen khi chứng kiến Khải Anh bước vào chiếc xe hơi rồi vội biến mất.

Những đầu lọc hình trái tim ngũ giác trong ly thủy tinh ngày một nhiều, tôi vẫn chưa thể trả lời câu hỏi liệu có nên gọi cho Khải Anh hay không, dù những con số in trên tấm card tôi đã học thuộc lòng.

Một tuần sau, tôi gặp Khải Anh tại văn phòng công ty Lục Quân ở tầng mười bốn cao ốc trung tâm thành phố.

- Em bỏ việc rồi.

Câu đầu tiên tôi nói với Khải Anh là như vậy - trong ngày gặp gỡ để phỏng vấn cho vị trí marketing. Đó là lý do tôi nghĩ hợp lý nhất, không thể nào lại nói: Em đến đây vì em muốn gặp anh!

- Anh nghĩ lâu lâu bỏ việc cũng là một ý hay. Em là một cô gái tài năng và xinh đẹp, nên bước đến vị trí cao hơn là đúng rồi. Nhưng ở đây em sẽ phải học nghề, chấp nhận thu nhập không cao bằng những nơi em từng làm. Em có chịu được không?

Và thế là tôi bước vào một công ty mới theo cách đó, chấp nhận bớt ăn nhà hàng đi một chút, bớt những đôi giày đắt mua từ nước ngoài đi một thời gian, vì không có sự thành công nào mà không phải đánh đổi. Công ty mới có rất nhiều đàn ông, tôi sẽ có cách để tiết kiệm tiền ăn tối, thậm chí sở hữu những đôi giày đắt tiền hoàn toàn miễn phí.

Có nhiều anh chàng độc thân chủ động tìm đến với tôi, vì họ nghĩ nhà văn là một danh xưng mỹ miều, và cô gái viết sách hẳn là kiểu phụ nữ sâu sắc. Nhưng tôi không nghĩ thế, tôi nghĩ mình là người phụ nữ giản đơn và ngẫu hứng. Tôi sống theo bản năng và hành động theo cảm xúc. Chính vì quá đơn giản trong cách nghĩ, tôi đã từng bị lừa đến nỗi trái tim vỡ toang hoác sau một mối tình chóng vánh. Thế nên tôi không thể nào dễ dàng gắn bó lâu dài với một anh chàng được cho là tốt với mình khi ngày nào cũng mời tôi đi ăn tối, trong khi có một người - dù biết anh ta đã có vợ, tôi vẫn điên cuồng lao theo như một con thiêu thân. Chỉ vì theo tôi biết, anh ấy là một người đàn ông quá tử tế, và tôi muốn tự mình kiểm chứng rằng trên đời này vẫn còn người đàn ông như vậy!

Ngày 7 tháng 4 năm 2013

Tôi mất sáu tháng để chạy theo nếp sống công sở, bỏ lại đằng sau những cuộc vui tới bến ở bar, thay vào đó, nếp mình như một con mèo ngoan hiền ở bất cứ đâu. Sau sáu tháng ấy, tôi đi đến một kết luận: “Trên đời này những người đàn ông tốt đều là những người đã có vợ.” Gia đình Khải Anh đẹp như những thước

phim quảng cáo bím, sữa hay là kem đánh răng. Tôi đến gần hơn với thế giới của Khải Anh, thi thoảng tôi trộm hít mùi nước hoa trên áo anh, để rồi giật mình nhận ra vợ anh là những chiếc áo đó phảng phiu mỗi ngày. Hình bóng người vợ cứ ám ảnh tôi, để mỗi khi muốn chạm vào thân thể anh một cách tình cờ, có cảm giác như một luồng điện chạy xẹt qua ngăn tôi lại. Nhưng luồng điện xẹt đó không đến từ vợ Khải Anh, mà từ ánh nhìn của sếp tôi - Thủy - Giám đốc marketing.

Tôi mất thêm một tháng để nhận ra: “Trong đám đàn ông có vợ, cũng có đầy kẻ không tốt.” Ngày hôm ấy, tôi đến công ty từ sớm để hoàn thiện lá thư xin nghỉ việc, đặt cùng với nó là cuốn sách *Em đợi anh chiều thứ Bảy* trên bàn Khải Anh. Tôi đã thắm mệt với công việc và quyết từ bỏ ý định theo đuổi người đàn ông của đời mình. Nguồn tin râm ran từ khu uổng cà phê lọt vào tai tôi - sếp Thủy bị đuổi việc do có quan hệ bất chính với Khải Anh. Tôi căng tai ra để nghe cho chuẩn, là Khải Anh sao? Người đàn ông tôi mất tới bảy tháng để theo dõi - hóa ra anh ta cũng có người tình sao? Tôi thờ gập, mặt tỏ ra bất bình nhưng trong lòng mừng như trúng số. Cảm quan của tôi về đàn ông chưa bao giờ sai mà! Hóa ra, bao lâu nay viễn cảnh người đàn ông của gia đình chỉ là cách để anh ta che giấu sự không hoàn hảo của chính mình.

Tôi vội vã chạy lại phòng làm việc của Khải Anh, bàng hoàng nhận ra anh ta đã có mặt và đang cầm trên tay đơn xin thôi việc của tôi. Anh chàng điển trai đứng trước mặt tôi lúc này trông thật bé nhỏ và tầm thường, anh ấy không còn là một tượng đài cao lớn tỏa ánh nắng trước mặt tôi như ngày nào nữa. Cuộc hội thoại sau cuộc gặp giữa tôi và Khải Anh diễn ra theo cách không có ai ngờ:

- Em đừng bỏ công ty vào lúc này. Tạm thời anh sẽ bổ nhiệm em vào vị trí của Thủy. Đừng quay lưng lại với những người đã từng chìa tay ra giúp đỡ em.

Sau đó ba ngày, cầm trên tay quyết định bỏ nhiệm, tôi thậm chí cảm ơn cuộc sống đã đưa đẩy tôi đến với những anh chàng không hoàn hảo, để tôi bù đắp những phần thiếu sót trong cuộc đời mình. Tôi công bố với các fan của mình về bước nhảy vọt mới trong sự nghiệp, điện thoại của tôi luôn trong chế độ bận rộn vì trả lời những cuộc phỏng vấn từ báo chí. Đêm ấy, tôi ở lại công ty rất trễ. Đúng từ tám giờ mười bốn cao ốc ngã m Sài Gòn huy hoàng về đêm, tôi cảm nhận cuộc đời mình chính là một cuốn tiểu thuyết thú vị. Có điều, ở thời điểm hiện tại, tôi chưa tìm ra chàng trai làm nhân vật chính để làm bạn đồng hành.

Bất giác từ phía sau, một cánh tay đàn ông đặt lên eo tôi, đầu anh ta chạm vào cổ tôi và liên tiếp ghì chặt môi lên đó. Mùi nước hoa thân quen khiến tôi nhận ra hơi ấm lan tỏa mãnh liệt bên trong con người Khải Anh.

- Sầu, anh đã đọc cuốn sách của em!

Tôi quay lại, ôm ghì lấy Khải Anh vào lòng mình. Lần đầu tiên chạm sát vào thân thể anh đến thế, làm xù mái tóc chìn chu và tháo bung chiếc cà vạt, tôi bật cười vì trông Khải Anh như một đứa trẻ.

An Huy

Ngày 10 tháng 8 năm 2013

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Kuala Lumpur lúc một giờ chiều, lòng tôi như có lửa đốt vì phải xa Hà Mi trong những ngày tháng khó khăn nhất. Tôi biết em rất buồn nhưng vẫn gượng cười khi chào tạm biệt tôi qua điện thoại. Hy vọng em hiểu chuyến đi này là cơ hội quý giá vô cùng dành cho tôi. Lần đầu tiên tôi dẫn dắt một chuỗi sự kiện ở nước ngoài, được trả kinh phí lớn chưa từng có, lại được ở khách sạn năm sao Parkroyal. Có điều, đến giờ tôi vẫn chưa lý giải được vì sao công ty kiểm toán Lực Quân lại nhả m tôi cho vị trí này.

Về tới khách sạn, tôi nhận được tài liệu từ phía công ty để chuẩn bị cho sự kiện tối nay - bữa tiệc rượu với sự góp mặt của nhiều nhân vật trong giới giải trí và chính khách. Không những thế, còn có sự hiện diện của một nữ nhà văn đình đám tại Việt Nam - người đang đảm nhiệm vị trí phó giám đốc marketing ở tuổi hai mươi tư.

Sau được chào đón trên thảm đỏ như một ngôi sao, cô bắt tay trò chuyện với những nhân vật đáng kính hay những vị doanh nhân thành đạt người nước ngoài. Đèn flash chớp lia lịa xung quanh cô gái mặc bộ đầm dạ tiệc đen đầy huyền bí, mái tóc vắn lên cao khoe trọn bờ vai trần tuyệt đỉnh quyến rũ. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình gặp lại cô gái ấy trong hoàn cảnh này. Hai năm trôi qua kể từ khi chúng tôi không còn gặp lại nhau, Sau nhanh chóng trở thành nhân vật quyền lực thế này ư? Thế mà tôi vẫn nghĩ cô ấy là con bé viết sách lụy tình đua đòi trở thành người nổi tiếng như ngày nào.

Sầ u không nhìn về phía tôi, cô ấy mãi cười tươi với những chiếc máy ảnh, trong khi tôi đứng đằng xa quan sát và nhâm lại kịch bản.

Đứng trên sân khấu dạ tiệc xa xỉ, nơi có vô vàn ánh mắt của những người giàu có và quyền lực đang đổ về phía mình, tôi cảm nhận mình đang thuộc về một thế giới mới. Nơi người ta giao tiếp với nhau bằng tiếng Anh, dành cho nhau những nụ cười toát lên sự sang trọng và những cái bắt tay lịch lãm. Sầ u kéo tôi đi từ ngạc nhiên này tới bất ngờ khác, đỉnh điểm của đêm dạ tiệc dâng tràn cảm xúc trong tôi là khi chính tôi giới thiệu cô bước lên đài phát biểu với tư cách phó giám đốc tài năng và xinh đẹp. Sầ u tự tin đứng trước hàng trăm người, nói về bản hoạch định phát triển mới của công ty bằng một ngôn ngữ khác, một giọng điệu khác - khác hoàn toàn con bé ảo tưởng trong trí nhớ của tôi. Tất cả những điều này là thật, những cái vỗ tay mọi người dành cho Sầ u là thật, và cả những ánh nhìn đầy ngưỡng mộ dành cho một quý cô cũng là sự thật.

Kết thúc sự kiện, tôi không dám gặp Sầ u trực tiếp. Nỗi lo sợ về những điều từng diễn ra trong quá khứ khiến tôi ngại một, thì sự thành công nhanh chóng của cô ấy khiến tôi tủi hổ gấp mười. Ngày trước, người ta nói Sầ u ảo tưởng vì tự khoe là phó giám đốc công ty sách, nhiều người chế nhạo và đố kỵ cô ấy. Giờ, chính mắt tôi chiêm nghiệm hình ảnh Sầ u ở một đẳng cấp mới - mà những kẻ từng ghen ghét đố kỵ với cô ấy chắ c giờ cũng phải ngả mũ cúi chào.

Hóa ra, Sầ u lại là người chìa bàn tay ra với tôi một lần nữa.

- Đã lâu lắm rồi không gặp, anh vẫn khỏe chứ anh An Huy?

Sầ u nhìn tôi bằng ánh nhìn đầy ma lực, với đôi môi đỏ phản chiếu sắc màu huyền bí của đêm. Tôi bối rối chưa kịp nghĩ ra câu trả lời, vì mãi ngắ m Sầ u ở khoảng cách gần, hoặc vì cô ấy lắ ng

nghe giọng nói này có những thay đổi nhường nào về ngữ điệu, âm sắc.

- Em vẫn thấy anh trên tivi thường xuyên. Chúc mừng anh nhé!

- Em... Em đẹp quá...

Đó là câu duy nhất tôi có thể nói vào lúc này.

- Thời gian trôi nhanh quá nhỉ. Giờ chúng ta có lẽ đều già mất rồi.

- Ô... - Tôi đón lấy hai ly Champagne từ người phục vụ để mời Sầu. - Cảm ơn em đã dành cho anh cơ hội quý giá này.

- Có gì đâu anh... Anh xứng đáng với những sân khấu lớn hơn thế này nhiều.

Đột nhiên với đôi môi đỏ rực của Sầu, trái tim tôi như đóng băng lại. Tôi làm sao thế này? Tôi không thể nào say xỉn chỉ vì vài ngụm rượu. Hay vì ánh sáng từ những chùm đèn trên cao khiến mắt tôi như đang nhòe đi. Chút chiu choáng trong giây lát khiến tôi nhận ra mình sắp gục ngã vì đã không ngủ gật hai tư giờ, và sắp bị hạ gục bởi người con gái không còn liên lạc gật hai tư tháng.

Giây phút ấy, tôi quên hết tất cả mọi sự trên đời, ngoài hình dung về Sầu cứ ám ngữ trong tâm trí. Cảm giác đột nhiên với người phụ nữ tôi từng yêu - nhưng sau một quãng thời gian đã ngẩng xa cách hết như một cuộc phiêu lưu kỳ thú. Có những điều tưởng như rất quen thuộc nhưng ở một góc nhìn mới, một thời điểm mới, ta như lịm đi, như muốn chết ngất, ta như tự cào cấu tâm can mình vì chưa từng nhận ra giá trị thực sự của nó. Tôi đang mạo hiểm với chính mình, tôi như anh chàng đầu sỹ La Mã cầm kiếm đối chọi với quá khứ giữa đầu trường rộng lớn. Hỡi ư về Sầu ư ư ư kéo

đến, tưởng chừng như mới hôm qua đây thôi, vậy mà tôi đã đánh mất ký ức về em suốt hai năm trong đời. Hai năm qua em ở đâu và làm gì, tôi không thêm để ý. Em vẫn nghĩ về tôi, vẫn dành cho tôi những điều tốt đẹp cả khi em đã ở một vị trí cao vút. Không chỉ thế, em vẫn yêu tôi hết như cô gái nhỏ rúc vào cánh tay tôi thuở nào.

Tôi nắm tay Sầu, em cười vang thành tiếng nhưng nước mắt tuôn rơi. Chúng tôi chạy về phòng, để rồi nhanh chóng hòa làm một chi vại giầy sau đó. Tôi hôn em cuồng dại, dư vị của những tháng năm mới quen vẫn vẹn nguyên nơi đây, có điều nụ hôn vội vã, dồn dập như thể sợ khoảnh khắc này tan biến mất. Tôi đang chinh phục một nữ hoàng bóng đêm, còn em là vị chủ nhân quyền lực thống trị toàn bộ thế giới danh vọng trong mắt tôi.

Sáng hôm sau, tôi tỉnh giấc trong hoang hoải, đầu như bị ai đó đóng đinh. Bóng tối và những dư vị u mê từ đêm qua vẫn còn vang vọng đâu đó trong căn phòng, cho đến khi tôi kéo rèm cửa đón những ánh sáng đầu tiên ở thành phố xa lạ. Tôi hất nước lên mặt, làm ướt mái tóc khô cứng và thoa bột cạo râu, tất cả thấy những hành động giản đơn ấy giúp tôi khóa lấp những suy nghĩ mơ hồ. Tôi không hiểu được con người mình, nhưng cũng không muốn tìm kiếm câu trả lời ngay lúc này, vì ở những thời điểm chưa chín muồi, con người ta thường rất dễ say chân.

Nhân viên khách sạn mang bữa sáng đến phòng tôi, kèm theo một bộ suit là ủi thơm phức. Trong túi áo có kẹp một lá thư in dấu son môi với những dòng chữ viết vội: “Trưa nay hãy cùng em dùng bữa với vợ chồng giám đốc. Giả làm bạn trai em nhé!”

Bữa trưa diễn ra ở nhà hàng Sky Bar - không gian trên cao với những mảng kính khổng lồ trong suốt nhìn ra tòa tháp đôi. Sầu niềm nở giới thiệu tôi với vợ chồng Khải Anh - Rose, họ là những người đã giúp cô ấy lên đến vị trí cao vút này. Rose hét lên khi nhìn

thầy tôi: “Trông cậu giống hệt anh ấy.” Tôi không dám nhận mình có vẻ bề ngoài giống một doanh nhân thành đạt, nhưng Khải Anh cũng ngạc nhiên và cho rằng tôi chính là bản sao của anh vài năm về trước. Rose - một phụ nữ xinh đẹp người Pháp gốc Hoa, thân hình mảnh khảnh với khung xương mặt góc cạnh khiến tôi không thể đoán biết cô mới sinh con được vài tháng.

- Hai em biết nhau trong hoàn cảnh nào? - Rose hỏi.

- Từ khi em mới đi làm, ngày ấy công ty nơi em làm việc mời anh An Huy dẫn một sự kiện. Em yêu anh ấy ngay từ lúc đó.

Sâu u kể về cuộc tình của tôi và em khiến tôi chỉ biết buồn bã, uống những ngụm nước lọc thay vì ngủ ì im.

- Khi em vào Sài Gòn thì anh Huy vẫn ở Hà Nội dẫn chương trình trực tiếp buổi sáng, nhưng hiện tại anh ấy đang tập trung cho những sự kiện lớn.

- Ô` vậy à? Chị không biết em sớm hơn. Anh này - Rose quay sang nói với Khải Anh - chúng ta nên mời An Huy tham dự sự kiện Tennis Cup tại London.

- London? - Tôi há hốc miệng vì những gì vừa nghe được.

- Giải thi đấu dành cho hội viên hiệp hội kiểm toán Anh Quốc, anh thầy em khá phù hợp để giới thiệu đại diện Việt Nam - Khải Anh tiếp lời.

- Ô` vậy sao! Em chưa tới London bao giờ.

- Vậy sao em không vào Sài Gòn phát triển sự nghiệp, chị nghĩ nơi này có nhiều cơ hội lớn cho em hơn, và hai đứa cũng được ở gần nhau hơn.

Lời khuyên của Rose vương vãn mãi trong tâm trí tôi trên chuyến bay trở về Việt Nam, nhưng hạ cánh ở Tân Sơn Nhất thay vì Nội Bài. Ngồi kế bên Sầu, tôi vẫn còn lâng lâng niềm hạnh phúc sau những gì đến bất chợt trong những ngày vừa qua. Sầu đang tranh thủ chìm vào giấc ngủ, trong khi tôi lựa cuốn tạp chí dành cho hành khách hạng thương gia. Hai trang chính giữa nói về giải Tennis Cup và những góc nhìn hoàng gia ở London khiến lòng tôi bung nở cảm giác hoan hỉ. Tôi nắm tay Sầu, thật chặt!

Căn hộ nhỏ của Sầu nằm trong khu tập thể cũ, gạch lát nền đã phai màu và cây cỏ mọc cả trên những mảng tường ẩm ướt. Sầu bước vào nhà tắm sau khi dẫn tôi nằm nghỉ trên chiếc giường màu xanh da trời - gam màu em yêu thích từ xưa đến giờ. Tôi quan sát cuộc sống mới của em ở thành phố xa lạ này. Em đã mất bao nhiêu thời gian để đến được đây, ai là người giúp em lấp chiếc tủ quần áo khổng lồ này, em cần bao lâu để sửa lại nhà tắm và lấp bàn trang điểm của riêng mình ở tuổi hai mươi tư... Trên mặt bàn, em đặt khung ảnh cũ từ thuở sinh viên - bức chân dung tôi chụp em trong một chiếc u lang thang hồ Tây. Mặt dây chuyền khắc tên em và cả chiếc vòng tay bằng gỗ tôi mua tặng em trong ngày đầu hẹn hò. Lẽ nào tôi có thể coi những thứ thân quen này là kỷ vật một thời, khi tôi vẫn còn đây và có em bên đời mình - ngay lúc này - mọi thứ thuộc về hiện tại. Tôi bước vào nhà tắm, mắt nhòe đi, mặt buồn vô hạn gửi đến em một lời xin lỗi muộn màng.

- Sự góp mặt của các công ty kiểm toán trong các chương trình giải trí, thi thố mang tính chất bình chọn chỉ là để quảng cáo cho cả hai bên. Thực chất các công ty kiểm toán không can thiệp vào hệ thống mạng nội bộ của nhà sản xuất, mà chỉ công bố kết quả dựa trên số liệu từ chính họ. Nên anh cũng đừng bao giờ tin vào kết quả cuộc các cuộc bình chọn.

Sâu kể với tôi về những đồ i tác truyền thông cô đang hợp tác, trong đó có các công ty sản xuất các chương trình truyền hình lớn nhất hiện nay. Cô đưa tôi đến gặp họ để gửi hồ sơ cá nhân của tôi kèm theo lời thông báo: “MC An Huy vừa quyết định Nam tiến để phát triển sự nghiệp”.

- Anh sẽ trở thành một gam màu mới trong nền giải trí sôi động ở đây!

Ngày 24 tháng 8 năm 2013

Sài Gòn hoa lệ với những con phố không ngủ, nhịp sống vội vã dồn dập khiến tôi bị ngợp trong mấy ngày đầu. Sâu kéo tôi đến những quán bar quen thuộc, đi ăn trong những nhà hàng của giới nghệ sỹ hay nắm tay tôi tham dự các sự kiện giải trí dù tôi buộc phải né tránh ống kính phóng viên. Tiếng xập xình ở khắp ngõ đường cuốn phăng tôi qua những cuộc vui tới tận tối, cho tới khi rơi tõm xuống nền nhà trong một đêm khuya tĩnh lặng trở về từ quán bar. Tôi nhận được tin nhắn từ Hà Mi, mẹ em vừa qua đời.

Đáp chuyến bay sớm nhất trở về Hà Nội khi Sâu vẫn chưa thức giấc, tôi không kịp để lại một lời nhắn. Lòng tôi rói bời, tôi không nghĩ được gì và cũng không nhớ mình đi qua cánh cửa an ninh bằng cách nào. Tất cả những gì ám ngữ trong đầu tôi lúc này là hình ảnh về những ngày tháng cuối đời của mẹ Hà Mi với cô con gái luôn túc trực bên cạnh, chốc chốc lại ngả đầu vào lòng mẹ. Tôi rơi nước mắt trên máy bay khi nghĩ đến cảnh từ nay Hà Mi sẽ không còn ai để gọi “mẹ ơi” rồi chui vào cánh tay người như một đứa trẻ. Cũng không còn ai lo lắng, gọi điện hỏi han cô mỗi khi nỗi nhớ dâng lên cồn cào. Và cũng chẳng còn một bờ bển để trở về sau chuỗi ngày dài bôn ba kiếm sống. Còn tôi, những ngày qua tôi đã quên mất sự tồn tại của người, quên cả một lời hỏi thăm hay động

viên những người thân yêu của Hà Mi - dù tôi vẫn là người đã u tiên em òa khóc qua điện thoại báo tin buồn.

Tôi về ðến Việt Đức, tất cả người nhà em túc trực với tiếng khóc thương vô hạn. Nhìn vào trong căn phòng nhỏ với những dãy giường bệnh la liệt người đứng người ngò ì, tôi trông thấy thấp thoáng hình bóng Hà Mi đang chăm sóc thi thể mẹ em lần cuối. Em không khóc, không bộc lộ cảm xúc. Em đang sống và hành động với thân thái của một người đã chết, đôi mắt đục ngàu.

Tôi không cách xa Hà Mi quá mười mét trong những ngày tháng đau buồn nhất cuộc đời em. Nỗi đau làm em không cất nên lời với bất cứ ai, lúc nào cũng chỉ nhìn về một hướng. Trong hàng trăm người mặc áo đen ðến phúng viếng tại nhà tang lễ, qua lớp hương khói nghi ngút, tôi nhận ra có bóng dáng chớp nhoáng của Sầu. Cô ấy ðến rồi biến mất, mặc cho tôi cứ chốc chốc lại đưa mắt tìm, lòng thoáng chút lo sợ. Hà Mi ôm chặt lấy di ảnh của mẹ trong suốt hành trình đưa người về nơi an nghỉ cuối cùng. Tôi nhìn em kiệt sức, điệu bộ vô hồn mà lòng quặn thắt. Cuộc đời tôi trải qua nhiều miền cảm xúc khác nhau chỉ trong một quãng thời gian ngắn, còn em - niềm vui trong đời chưa nếm trải bao nhiêu đã bị chìm xuống đáy của nỗi đau mất đi người mình thương yêu nhất trên đời.

Một tuần trôi qua, bát hương trong phòng thờ nhà Hà Mi chưa một giây ngừng hơi ấm. Em bắt ðầu nói chuyện trở lại với tôi, những câu thoại ngô nghê như một đứa trẻ mới học lớp vỡ lòng.

- Nhà này là nhà ai. Mẹ em không ở đây! Em muốn về với mẹ...

Tôi cũng không thả trôi mình theo chuỗi cảm xúc mơ hồ của em ðược nữa, vì lúc này tôi cần chứng tỏ sự mạnh mẽ của mình hơn bao giờ hết. Tôi phải trở thành bờ vai vững chãi ðể em nương tựa và trở

về với cuộc sống bình thường. Khi em đập vỡ những tách chén trên bàn, tôi sẵn sàng nhặt từng mảnh vỡ và thu dọn đồ đạc đổ nát. Lúc em gào khóc gọi mẹ, tôi ghì chặt vai em, ôm lấy em vào lòng, nhưng rồi em mau chóng gạt tôi ra, thu mình sợ hãi và khóa trái cửa phòng.

Chiều thứ Hai, Hà Mi trở về nhà sau ngày đầu tiên đi làm trở lại. Tôi ngóng đợi em suốt cả ngày với ý định báo cho em biết một tin mừng - tôi chuẩn bị ký một hợp đồng lớn với một nhà sản xuất chương trình danh tiếng ở Sài Gòn, nhưng tôi không biết điều này sẽ làm em buồn hay vui. Thân sắc của em hôm nay tốt hơn tôi nghĩ, có lẽ công việc sẽ làm em tạm xa rời những ký ức buồn. Em cười với tôi, nhưng bảo tôi ra về để em và bố ăn cơm. Tôi hơi bất ngờ vì phản ứng này của Hà Mi, em không giữ tôi ở lại, cũng không mời tôi một bữa ăn, dù tôi ở bên em suốt bao ngày qua. Ra đến ngoài hè, tôi vẫn ngoái nhìn, biết đâu Hà Mi gọi tôi trở lại. Nhưng không, em đóng cửa.

Tôi chỉ còn một tuần để thu xếp toàn bộ công việc trước khi vào Sài Gòn đảm nhiệm vai trò mới. Hai ngày, rồi ba ngày trôi qua, tôi vẫn chưa có cơ hội nói với Hà Mi về sự ra đi của mình. Em tránh mặt tôi. Tôi kiên nhẫn chờ đợi tin nhắn phản hồi cho một cuộc hẹn từ phía em, nhưng mọi thứ tôi nhận được chỉ là sự im lặng đến đáng sợ. Mãi cho tới đêm ngày cuối cùng ở Hà Nội, tôi đợi em trước cổng nhà họ lâu. Rằm tháng Tám trăng soi rọi khắp ngõ hẻm, tiếng trẻ con nô đùa cười nói, tiếng trống múa lân vang vọng từ nhà nọ tới cho tới khi mọi thứ im bật. Hà Mi lững thững xuất hiện trong con ngõ nhỏ, từ đằng xa, tôi nhận ra dáng hình em thất thểu đi về, mái tóc xõa khẽ nhai mồ hôi. Em càng lúc càng gần tôi hơn, ánh mắt chưa một giây nào nhìn thẳng về phía tôi. Tôi chạy lại, ôm lấy thân hình mỏng manh đáng thương ấy mà đành nói về sự ra đi của mình.

Em không mừng rỡ, cũng không buồn hay tuyệt vọng. Lặng im mỉm cười, bờ môi khô nhợt nhạt:

- Anh đi đi, chúc mừng anh.

Vậy sao... Chỉ vậy thôi sao? Em phản ứng trước sự chia ly tạm thời của chúng tôi chỉ bằng câu nói huých toẹt vậy sao? Tôi cố giải thích tâm lý của em lúc này vẫn ảnh hưởng bởi chuyện buồn vừa qua, em chưa đặt tôi ở đúng vị trí trong trái tim mình. Nhưng tôi không thể phân bua, cũng không thể tỏ ra nghiêm trọng với người mất hồn. Tôi chỉ nghĩ hành động có thể làm thay đổi cảm xúc trong em. Tôi cúi người, đặt lên môi Hà Mi một nụ hôn nồng cháy như ngày mới yêu. Em đáp lại nụ hôn ấy, từ sự hời hợt cho đến một cảm giác quen thuộc tồn tại bấy lâu nay trong sự kết nối của chúng tôi, khi hai đầu lưỡi chạm vào nhau dè chừng. Chỉ có một điều, một điều duy nhất khiến tôi không khỏi cảm thấy nuối tiếc cho ngày ra đi của mình: Tại sao em lại mở mắt khi hôn?

MỞ MẮT KAI AÔN

Bản quyền tiếng Việt thuộc Công ty Cổ phần Thương mại Quốc tế Hoàng Tiễn - Nhà sách zBooks.

In theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền giữa tác giả Ngô Mạnh Hà và Công ty Cổ phần Thương mại Quốc tế Hoàng Tiễn - Nhà sách zBooks, 2015.

ALL RIGHTS RESERVED

Mọi hoạt động công bố, xuất bản, in ấn... tác phẩm dưới mọi hình thức trong thời hạn hợp đồng độc quyền giữa tác giả Ngô Mạnh Hà và Công ty Cổ phần Thương mại Quốc tế Hoàng Tiễn - Nhà sách zBooks mà chưa được sự đồng ý của zBooks đều bị coi là xâm phạm bản quyền.

Sâu

Những người ta gặp trong đời, đôi khi là thoáng qua như một cơn gió nhưng lại khiến ta nôn mửa vì trúng độc; đôi khi ngò ì lại bên ta rất lâu, và sau đó ra đi như thể chưa từng biết đến nhau. Tất nhiên, ta chẳng bao giờ muốn gặp những kiểu người như vậy, nhưng ai biết trước lòng người ra sao. Vì suy cho cùng, người ta đến rồi đi theo lẽ duyên trời định, kết cục có thể đến mà ý vẫn tốt hơn chẳng may có kẻ đến bên ta chỉ với một mục đích - làm ta biến khỏi trái đất này.

Tôi gặp đứa bạn thân nhất cuộc đời trong ngày nhập học, nó ngò ì ngay bên tôi giữa giảng đường hàng trăm sinh viên. Đó là một cái duyên, vì người đầu tiên cất tiếng nói với tôi, ai mà biết nó lại trở thành con bạn cùng phòng, đồng cam cộng khổ với tôi trong suốt bốn năm thời sinh viên. Hà Mi - cái tên sinh ra đúng là để dành cho nó, mang nghĩa tựa như cô gái có hàng lông mày đẹp như khúc sông uốn lượn. Ai mới gặp Hà Mi cũng ấn tượng với đôi lông mày quá đẹp của con bé, đến nỗi trên forum trường tôi, có một con bé khác ca ngợi đôi lông mày của Hà Mi là động lực để nó đến trường mỗi ngày. Nhưng tôi lại nghĩ khác chút cơ. Tôi đồng ý là đẹp thì có đẹp, nhưng tôi biết sớm con bạn mình sau này long đong lận đận. Vẻ đẹp của nó là vẻ đẹp buồn, đôi mắt lúc nào cũng như đang suy tư và chẳng bao giờ thoát lên thần thái của một người hạnh phúc.

Ngày 8 tháng 12 năm 2007

Hà Mi đến ở với tôi vào một ngày mùa đông, khi gió lạnh tạt ngang lớp tóc mái con bé, tôi biết nó là đứa sâu sắc qua ánh mắt

đượm màu buồn. Cảm quan của tôi về bất cứ ai chưa bao giờ sai. Hai đứa con gái ở với nhau, nhưng chúng tôi không bao giờ cãi cọ, dù những bất đồng là có thật, vì nó luôn nhường nhịn tôi như một người chị. Người ta cứ bảo con gái phức tạp, nếu cả nhân loại được như hai đứa này, thì không có chiến tranh thế giới, mà chỉ có những cánh đồng hoa.

Và nếu như thế giới chỉ có những cánh đồng hoa, thì tôi sẽ là kẻ dạo chơi, còn Hà Mi là cô làm vườn.

Đúng thế, Hà Mi bị già trước tuổi, suy nghĩ hay tiêu cực và khá tiếm. Nó ăn uống khổ lắm, vì nó thương bố mẹ, nên có khi cả tuần liền ăn bánh mì. Dù nhà nó chẳng nghèo, bố mẹ đều làm công chức nhà nước, nhưng cách chi tiêu của Hà Mi trái khoáy với nhiều người. Nó có thể mua những cuốn sách mới hàng tuần, hay nhảy lên tàu đi chơi vài ngày đâu đó, nhưng không chịu ăn ngon mặc đẹp. Tôi sống thoáng và cởi mở hơn, nên không đánh giá bản mình, và hay mua đồ ăn cho hai đứa mỗi khi rủng rinh. Có thời, tôi biết nó ăn vụng thịt chó của ông chủ nhà, thương quá nên tôi thiết đãi cả một mâm ngon lành. Nó cũng chẳng có gì giấu tôi cả, nó ăn trộm thịt chó vì ông chủ nhà chúng tôi ở bán thịt chó ở tầng một, mà ông đậy thì dâm dề vô cùng. Ngày nào không đóng cửa phòng, mùi giêng mẽ bay lên khiến hai con hít hít mũi rồi thèm thòm khó tả; cái đậy là một, cái quan trọng là lão chủ mắc bệnh thích ngó nghiêng rình mò, sợ lắm!

Nhưng ở với Hà Mi tôi cũng rất yên tâm, vì nó không sợ bất cứ cái gì. Chuột cũng không sợ. Nhà bán quán ăn quanh năm ngày tháng, chuột chạy khắp mấy tầng lầu, con nào cũng béo núc ních. Trước lúc Hà Mi đến, có đêm tôi nằm ngủ, chuột chạy qua mặt mà trái tim tôi tưởng như vỡ nát. Tôi ngủ ngon hơn khi Hà Mi đến, vì nó đập chuột như đập muỗi. Tôi cũng học giỏi hơn khi có nó ở bên, vì tôi chẳng bao giờ học bài, còn nó - cũng không học, nhưng

nó tiếp thu nhanh và nhớ kiến thức. Hàng ngày, hai đứa quố c bộ đến trường, tôi ăn mì tôm chanh hoặc là ăn xôi xéo, nhưng nó cứ ăn trúng lộc. Ý tôi là lộc trúng ở nhà, rồi mang đến trường. Nó bảo cảm giác đói là một cảm giác rất hay, vì khi đói người ta không nghĩ gì cả, và có cái gì bỏ vào mồm cũng thấy ngon. Nhưng tôi biết nó sĩ diện nên nói thế. Câu chuyện khiếm tôi thương nó như người thân trong gia đình xảy ra vào một ngày, nó ăn trộm thịt chó và bị bắt quả tang.

Bình thường, người ta ăn vụng thì chỉ ăn những miếng nhỏ nhỏ, như miếng dòn, hay miếng thịt nướng. Hôm ấy, tôi về nhà thì thấy bà chủ nhà quát tháo à mĩ. Hà Mi bị bắt đứng ở trong góc tường, khóc thút thít. Dưới chân là một cái đùi chó cấn dở.

- Tiên sư con này, bớ láo bớ toét, mày ăn của tao bao nhiêu lần rồi hả?

Những người buôn bán, một khi đã chửi bậy thì thôi rồi. Tôi thương Hà Mi quá, chạy ùa vào ôm chân bạn mình và xin tha.

- Mày bảo con bạn mày cầm cái đùi lên bỏ vào mồm để tao quay clip thì tao tha.

Tôi khóc to hơn cả Hà Mi, rồi rít xin lỗi ông bà chủ và xin trả tiền cái đùi chó. Dẫn con bạn lên phòng, nó làm lì như người bị câm, không nói gì, mắt nhìn vô định. Tôi còn biết làm gì hơn là im lặng. Đêm ấy, tôi biết nó cũng chẳng ngủ được, nên ôm nó vào lòng mà nói:

- Hay là bọn mình chuyển nhà đi.

Hà Mi trả lời chầm chậm, giọng vẫn còn ứ nghẹn:

- Không, chuyện này là do Mi sai, Mi chịu. Nếu người ta đuổi thì Mi đi.

Hôm sau, Hà Mi gặp và xin lỗi hai người chủ quán. Bà chủ khinh khinh không nói gì, nhưng lão chò`ng có vẻ ản ý gì đó với Hà Mi. Tôi không rõ điệu cười bí hiểm của lão dành cho con bé là gì, nhưng sau này, lão rấ t hay cho hai đứa tôi thịt chó, dù tôi chẳng mê mệt gì món ấy. Hà Mi dường như mở lòng hơn với gia đình nhà chủ, nó cư xử rấ t lịch sự và thi thoảng còn mang quà quê biế u người ta. Con này hình như dở hơi, hoặc nó học được một bài học đấ t giá ở thành phố - là khi cảm thấ y bị đe dọa bởi ai đó, thì cách tồ t nhấ t là trở nên thân thiế t với họ.

À, rồ i tôi cũng có được câu trả lời của riêng mình. Con bé ấy thực ra khôn hơn tôi tưởng, nó biế t lão chủ nhà hay để ý nó, nên cư xử rấ t chừng mực nhẹ nhàng. Lại còn tình nguyện được làm bung bê cho nhà người ta để kéo khách. Thậm chí, nó còn được làm người mẫu thịt chó. Giữa quán, tự dung treo bức ảnh Hà Mi bên mâm thịt chó như thể có nó, món ăn ngon lên gấ p mấ y phầ n. Đúng là sau ngày ấy, quán đông khách hơn hẳn, người ta đế n vì thích thịt chó một phầ n, một phầ n khách quen đế n để thấ y cô em Hà Mi đon đả vẫy chào... trên tường.

Ngày 3 tháng 4 năm 2011

Thời gian trôi nhanh như một cái phẩy tay. Bô n năm học sắ p sửa trôi qua, tôi trải nghiệm cuộc số ng cũng nhiề u, gặp nhiề u kiểu người trong xã hội và tự hình thành cho mình một lớp áo giáp vô hình mỗi khi va chạm. Tôi khác Hà Mi ở chỗ tính tự lập cao và ham thích kiế m tiề n, mặc dù xuấ t phát điểm của hai đứa tôi không chênh nhau. Tôi tìm kiế m mọi cơ hội nghề` nghiệp ở bất cứ đâu, tôi không thích đi học một chút nào vì tôi thấ y quá mấ t thời gian.

Học ở trường đời chứ ở đâu, ở sách vở nào? Tôi đi làm một ngày, vỡ lẽ ra bao nhiêu kiến thức, hơn là cứ mòn ghế nhà trường mà chẳng biết mai này ra sao.

Chưa ra trường mà tôi đã trở thành phó giám đốc một công ty sách, thu nhập mỗi tháng khoảng một ngàn đô - một bước đệm quá lý tưởng cho tương lai của mình. Kỳ thực tập đến, tôi chọn chính công ty mình đang làm việc bán thời gian để làm môi trường phô diễn tài năng lý tưởng. Công việc marketing khiến tôi càng được phát huy tinh thần quảng giao. Tôi lên những chiến lược mới mỗi ngày, gặp những đối tác mới, và cả... quen những anh chàng mới ở khắp các quán cà phê lãng mạn.

Tôi thích hình ảnh của mình lúc này hơn bao giờ hết, trong khi những đứa cùng lớp vẫn còn ngáp ngủ trên ghế, tôi đã mặc đồ công sở, dùng máy tính bảng để trao đổi công việc với đồng nghiệp. Tan học, tôi chọn lại màu son đậm hơn, thay giày cao gót và lên taxi đi đến những cuộc gặp gỡ đối tác.

Đó là một buổi chiều tháng Tư, khi Hà Nội vừa chuyển mình sang mùa nắng, hoa loa kèn trắng muốt điểm tô ngang dọc phố phường, tôi gặp anh ấy. An Huy - tên của chàng ghi trên tấm danh thiếp khiến tôi muốn ngay lập tức khế đặt lên đó một nụ hôn, hoặc ghi chặt trong tay rồi ôm vào lòng. Chàng là thần tượng của biết bao đứa con gái yêu thích chương trình *Tuổi me xanh* - những câu chuyện radio tuổi teen hàng tuần đưa chúng chìm đắm trong mơ mộng trước khi đi ngủ. Với tôi, chàng hiện hữu vào một ngày đẹp trời, khi tôi mời chàng dẫn sự kiện ra mắt một dòng sách mới của công ty mình.

Ôi, chàng thật đẹp. Với tôi, An Huy là hình mẫu trong mơ từ năm mười sáu tuổi. Thời thiếu nữ ấy, tôi đã có một sở thích hơi “dê” là nhìn mộng đàn ông. Bởi bè lũ bạn thân của tôi truyên tai nhau

rằng yêu những gã mộng to rất dễ bắt nạt. Vậy nên trong mắt tôi lúc ấy, một gã điển trai không có nghĩa mặt phải hoàn hảo, nhưng mộng nhất định phải to và đầy ắp. Ôi, anh An Huy của tôi...

Khi anh xuất hiện, trái đất như ngừng lay động, hoa loa kèn cũng phải xù hổ quay mặt đi vì không dám tranh sự chú ý từ vòng ba của chàng. Gương mặt chàng tựa như bức tượng sáp của một minh tinh biết cử động thật sự - ngay trước mặt tôi, chàng cười để lộ hai má lúm đồng tiền và hàm răng đều như những viên ngọc sáng lóa. Tôi không dám tin có những người đẹp hớp hồn như thế, tôi không thở được khi anh ngò ì lại bên mình.

Nói nhỏ nhé, thực ra anh ấy không quá đẹp đâu. Nhưng con gái mà, bao giờ chẳng thần thánh những điều lý tưởng. Anh ấy đẹp ở những giây phút đầu xuất hiện, nhưng đến khi cất tiếng nói, tôi thấy anh ấy bớt hấp dẫn đi một chút. Vì thú thật anh ấy dẫn chương trình không hay, mọi thứ cứ nhàn nhạt. Ngay cả cách nói chuyện ngoài đời cũng nhạt, hoặc cụ thể hơn là không có yếu tố hài hước, mà những người không hài hước thì ít khi thuộc nhóm thông minh. Nãy giờ tôi vẫn cố móc ra những nhược điểm của anh ấy đây. Nhưng không cần gì nữa, chỉ cần anh ấy ngò ì im ở đó, tôi biết trái tim mình đã rung lên như hồ ì chuông báo động cháy ở những tòa nhà cao tầng.

Tôi rất thích công việc hiện tại, vì nó cho tôi thỏa sức liên hệ làm việc với những mẫu người tôi thích. An Huy là một ví dụ kinh điển - tôi bị hớp hồn bởi anh qua những hình ảnh long lanh trên báo, dù nhiều người không thích anh vì lối dẫn chương trình đôi khi vô duyên. Cũng bởi vậy, anh chưa bao giờ dẫn chương trình nào lớn, mà chỉ quanh đi quẩn lại *Tuổi me xanh*. Có thể do người ta chưa phát hiện anh là một kho tàng đang bị giấu kín, hoặc cũng có thể chính anh chưa đến lúc chín muồi trước hàng triệu khán giả. Muốn thế,

rất cần có những đầu mối như tôi - những kẻ tiên phong đưa anh ra trước ánh hào quang sớm.

Chiến lược của tôi bước đầu thành công ngoài mong đợi. Sau khi kết thúc chương trình, An Huy gặp tôi trong cánh gà, kèm theo một cái ôm khiến tôi điếng người. Mồ hôi anh thấm vào má, vào vai áo tôi, để rồi chiếc áo ấy tôi không bao giờ giặt. Đêm ấy, nằm trên giường tôi cũng ôm chiếc áo có mùi cơ thể anh. Hạnh phúc dâng tràn khi tôi nhận ra chiến lược đang gặt hái trái thơm đầu tiên, là khi An Huy nhắn tin cho tôi: “Ướng cà phê cùng anh nhé!”.

Mọi chuyện dễ dàng như thế đấy, tôi sắp sửa khép lại thời sinh viên của mình với cái kết hoàn mỹ. Chàng hoàng tử trong mơ - chàng hoàng tử có vòng ba trong mơ của tôi, anh ấy hẹn hò với tôi! Vậy nên, không gì là không thể khi ta có niềm tin và sự quyết liệt, đúng không?

Chúng tôi bước đi thong dong trên đường Phan Đình Phùng, đêm tháng Tư trời bất ngờ se lạnh, tôi đưa tay ôm lấy thân mình co ro. Tôi chỉ muốn chắc rằng, An Huy đủ tinh tế để biết khi nào một người con gái lạnh, hoặc khi nào cô ấy cần một chàng trai che chở, hoặc xa hơn là cô ấy đang ngỏ lời tình ý với anh. Ôi, An Huy không nhạt nhẽo như tôi tưởng. Chàng quàng tay ôm lấy một bên vai tôi, vừa đi vừa kể những câu chuyện cười về thời sinh viên của chàng.

An Huy hơn tôi ba tuổi, từng học cùng trường tôi, ngành Xã hội học, nhưng anh bỏ dở việc học để đi làm sớm. Anh có kỹ năng nói tốt nên được làm ở đài phát thanh, giọng nói qua radio nghe rất ấm áp và tinh tế. Còn ở ngoài đời, anh ấy thật hơn, không đè nén giọng nói ở quãng trầm khi say sưa kể chuyện. Nhiều lúc, tôi không thể nhập tâm vào câu chuyện của An Huy, vì còn mãi kiểm chứng những điều đang diễn ra là thật, nơi hàng cây này, góc phố này,

mùi hương của anh, tiếng nói ấm áp của anh, và cả vòng tay khoác nhẹ bờ vai tôi... Tất cả xảy đến nhanh và dễ dàng hơn hầu hết những câu chuyện tình trong phim Hàn Quốc, không có giai đoạn cãi nhau té tát, cũng không tình cờ va chạm ở thư viện. Chỉ đơn giản là - tôi thích anh từ trước - tôi tìm đến với anh. Và chắc là anh cũng thích tôi rồi!

- Anh ước gì biết em sớm hơn!

- Thật ă? Tại sao?...

- Thì biết đâu lúc này chúng ta đã có một mối quan hệ thân thiết. Anh rất thích em, em là một cô gái xinh đẹp và thông minh.

- Thôi anh đừng khen em! Và lại, giờ cũng có phải là trễ để làm quen nhau đâu anh...

Đúng là chẳng trễ tí nào. Không ngày nào, tôi không gặp An Huy. Buổi tối, trước khi đi ngủ, tôi lắng nghe tiếng nói của anh trên *Tuổi me xanh*, để ngày hôm sau có chủ đề bàn tán, và để mình hiểu anh hơn. Chúng tôi đưa nhau băng qua những con đường Hà Nội, chạy ven theo Hồ Tây, đến những tòa nhà cũ, những góc quán cà phê... Tất cả, dần trở nên đều đặn và thân thuộc.

Rồi ngày ấy cuối cùng cũng tới, anh nói lời yêu tôi sau ba tuần hẹn hò. Anh đặt lên môi tôi một nụ hôn ngọt như kẹo bông, cứ ngọt mãi nơi đầu lưỡi. Dư vị ấy, đến giờ tôi vẫn chẳng thể nào quên được.

Ngày 13 tháng 5 năm 2011

Kết thúc kỳ thực tập, tôi khép lại đời sinh viên bằng bữa tiệc do chính mình nấu nướng. Tôi không ngại đưa An Huy đến thăm nơi

mình sống, dù quán thịt chó vẫn tỏa khói ngùn ngụt, chuột vẫn chạy và tiếng người cười nói cứ oang oang mỗi ngày. Chẳng biết đến bao giờ tôi mới rời khỏi đây, nhưng tôi thấy yêu nơi này, yêu căn phòng ngập ánh nắng được sơn sửa lại thật dễ thương, yêu tán bàng rộng ngoài hiên che mát một góc trời, yêu cả cô bạn cùng phòng giờ cũng chuẩn bị tốt nghiệp và trở thành nữ nhà báo tương lai.

- Hà Mi ơi, mai anh ấy sẽ đến đây đây! Cậu nhớ giặt hết quần áo bẩn và cho đồng hồ đặc linh tinh vào gầm giường nhé.

- Có phải mua hoa về cắm không?

- Ừ nhỉ, tí quên! Phải có hoa chứ, nhưng tớ đi làm chiều muộn mới về, cậu mua hộ tớ nhé!

Chiều hôm sau, tôi về đến nhà với đồng thức ăn lịch kịch trên tay, mồ hôi nhễ nhại. Suýt nữa tôi đánh rơi tất cả xuống đất khi thấy An Huy đã ngồi trong phòng, còn Hà Mi đang kể chuyện gì đó trong lúc cắm hoa hồng vàng. Trời, có phải tôi đang rất xấu không? Tôi thậm chí không có tay để sửa lại mái tóc, và cũng đang mặc một bộ đồ xấu tệ. Nếu biết trước, tôi đã chọn bộ váy đẹp nhất, và trang điểm lại trước khi đi chợ. Anh làm tôi bối rối, tôi cảm nhận được chút thảng thốt trong ánh nhìn của An Huy, nhưng anh mau chóng cắt đứt dòng tự vấn bản thân này bằng cách chạy lại giúp tôi đỡ đồ.

Tôi cứ nghĩ đó sẽ là một bữa cơm vui vẻ, nhưng có chút vị lạc lõng đâu đó khiến tôi không nuốt trôi bất cứ thứ gì. An Huy vẫn như mọi khi, trò chuyện và cố tìm cách gây tiếng cười, tôi đôi khi đáp qua lại với anh nhiệt tình, duy chỉ có cô bạn mình cứ lặng im. Hà Mi chẳng nói gì khiến tôi ngại, tôi cảm thấy xấu hổ với An Huy, tôi cố kéo Hà Mi vào những câu chuyện, nhưng cô ấy tham gia kiểu

nửa vời. Hay là Hà Mi có chuyện buồn? Hay cô ấy vẫn vương thời sinh viên? Hay cô ấy không thích An Huy?

Đêm ấy, Hà Mi nói chuyện với tôi rất nhiều, những câu chuyện trên trời dưới biển, cứ như đây là lần cuối chúng tôi được ngủ bên nhau.

- Sao lúc anh ấy ở đây, Mi không nói chuyện như thế này?

- Tôi vẫn nói đấy chứ?

- Chẳng nói gì ấy, làm tôi xấu hổ với anh Huy dã man!

- Ôi thế à... Tại tôi sợ nói nhiều thành ra chen vào câu chuyện của hai người thôi.

Hà Mi nói cũng đúng, cô ấy đâu biết gì về An Huy để có những cuộc xã giao bên mâm cơm. Tôi sẽ chẳng ghi nhớ những điều Hà Mi tâm sự với mình trong đêm ấy, nếu không vì những biến cố ập đến cuộc đời tôi những ngày về sau.

Ngày 17 tháng 5 năm 2011

Hà Mi đòi chuyển nhà.

Ừ thì Hà Mi đi, chúng tôi là bạn thân, nhưng mỗi người có một cuộc đời riêng. Giờ đưa nào cũng đủ lông đủ cánh để tự bước đi mà không dựa vào nhau được rồi. Tôi cũng hiểu, thời điểm này, chúng tôi chia tách nhau là hợp lý, vì các cô nàng ngoài hai mươi phải có ít nhất hai mươi mét vuông dành riêng cho mình.

Những khoảng thời gian không bình lặng kéo đến dồn dập. Một ngày không lâu sau, tôi thấy An Huy trở thành bạn bè của Hà Mi trên Facebook. Linh tính con gái mách bảo những chuyện chẳng tốt

đẹp gì, tôi bắt đầu để ý đến những cuộc hội thoại của An Huy. Anh ấy vẫn gặp tôi, nhưng không thường xuyên như trước. Anh ấy hay lơ đãng khi chuyện trò. Ở những góc quán quen, anh thích nhìn vào điện thoại hơn là nhìn tôi như những ngày đầu. Cho đến một ngày kia, khi đến đón tôi ở công ty, anh bỏ quên một thói quen trước đây - là hạ thanh để chân của xe máy cho tôi bước lên. Ngày hôm đó, trời Hà Nội âm u như báo hiệu một cơn thịnh nộ sắp sửa ập đến. Anh không nói gì với tôi, nhưng cứ nhả tin qua lại với ai đó và một hôm lại cười khúc khích. Tôi giả ngớ ngẩn lấy chiếc điện thoại từ tay anh, và nhận ra đứa con gái ở phía bên kia chính là Hà Mi.

Đó là lần cuối cùng tôi gặp An Huy. Những ngày sau đó, trời Hà Nội vẫn mưa rả rích. Tôi có gọi bao nhiêu cuộc, anh cũng không nhấc máy. Tôi tìm đến trước cổng nhà An Huy đứng đợi anh trở về, nhưng mọi nỗ lực đều trở nên vô vọng khi người ta không muốn gặp tôi. Tôi khóc nhèu lả m. Tôi không làm gì sai để bị đối xử như vậy cả. Tôi như đứa trẻ òa khóc đòi gặp lại thứ đồ chơi yêu quý bị người ta cướp đi. Tôi bẽ bàng. Tôi nhục nhã. Tôi muốn chết.

Hà Mi có đôi ba lần nhấc máy của tôi, nhưng cứ đến lúc đó, cổ họng tôi ứ nghẹn, không nói được gì. Tôi sẽ không tỉnh lại nếu không được nghe chính Hà Mi dạy cho mình một bài học:

- Mi không làm gì sai cả. Đó là tình yêu, đơn giản là tình yêu. Chúng ta chấp nhận đánh đổi mọi giá để có được người mình yêu. Đừng làm phiền Mi và anh Huy nữa nhé!

Tôi không thể đứng vững được, tôi mất người yêu, mất cả người bạn mà tôi tin tưởng nhất trên đời. Tôi có thể tắt điện thoại, tháo sim, nhưng không thể tắt bộ não và trái tim mình. Phải mất hai tuần sau đợt mưa giông dài ngày ấy, tôi mới đi làm trở lại, tôi mới đủ mạnh mẽ để xóa mọi liên lạc với những con người phụ bạc này. Lần cuối cùng ghé vào Facebook của Hà Mi, tôi tự làm đau trái tim

mình một lát nữa khi xem những tấm ảnh hai người họ đưa nhau về biển. Tôi block Facebook cô ta. Tôi học cách quên, học cách tìm niềm vui mới trong công việc, học cách nhìn những điều tích cực nhất ngay khi cả thế giới quay lưng lại với mình.

Cũng chính bởi cơn bão đầu tiên ập đến cuộc đời quá bề bồng mà sau đó, những tâm sự của tôi trên mạng nhận được nhiều lời đồng cảm và chia sẻ. Người ta gọi tôi là Sầu. Ba tháng sau, tôi xuất bản cuốn sách đầu tay của mình - cuốn sách dành cho tất cả những cô gái từng chạm đến vực thẳm của tình ái và phải học cách gõng mình đứng dậy và bước tiếp.

Cuốn sách mở đầu bằng những dòng thế này:

“Này các cô gái của tôi,

Khi tôi viết những dòng này, người tôi ngập ngụa mùi mắm tôm. Không phải vì tôi đang sống giữa một hàng quán ngày ngày bán thịt chó, mà vì có kẻ cố ý ném chúng vào cuộc đời tôi. Cứ bình tĩnh. Tôi gọi cho mình thêm một suất bún đậu để ăn kèm.

Vì cuộc đời còn nhiều hơn một kẻ như vậy. Kẻ thứ hai ghê sợ mùi mắm tôm trên người tôi, hất tát vào mặt tôi một gáo nước lạnh. Hất không bận tâm cảm xúc của tôi đâu, khóc hay cười, sống hay chết, với hất là vô nghĩa. Vậy thì chỉ có một cách - lấy ngay cục xà bông và tắm cho thật thơm tho. Tắm xong rồi sẽ lại xinh đẹp, lại mặc bộ đồ đẹp nhất bước ra đường để tiếp tục cuộc hành trình sạch sẽ của riêng mình.”

Mục lục

Hà Mi

Sâ`u

An Huy.

Hà Mi

Sâ`u

An Huy.

Hà Mi

Sâ`u

An Huy.

Hà Mi

Sâ`u

An Huy.

Hà Mi

Lời nói cuối

Hà Mi

Ngày 31 tháng 8 năm 2013

- Cô không thể cứ lơ đãng mãi thế được. Nếu cô không làm được nữa tôi cho cô nghỉ ngay!

Tám giờ sáng, tôi căng óc nghĩ đề tài mới cho ngày hôm nay. Áp lực từ lão Cường Hối khiến tôi tuột trôi cảm hứng. Ừ, thì lão trả tiền cho nhân viên, lão quát ai chả được. Còn tôi, kẻ làm thuê, người ta đâu cần quan tâm cuộc sống tôi thế nào, tâm trạng hôm nay ra sao. Hai tiếng trôi qua, tôi không nghĩ ngợi được gì và cũng không gõ được con chữ nào nên hôm nay. Hay là tôi bỏ việc quách đi cho xong?

Ừ, có khi bỏ việc bây giờ lại là một ý hay, tôi có quãng thời gian dành cho riêng mình để thả lỏng bản thân. Từ ngày ra trường đến giờ, chưa một giây nào tôi thôi nghĩ về công việc, những kế hoạch mới hay khoản tiền tiết kiệm hàng tháng. Thế rồi mẹ tôi qua đời đột ngột, mọi điều trở nên vô nghĩa. Người ta động viên tôi đi làm trở lại và vui vẻ với cuộc sống, có như vậy mẹ tôi nhắm mắt mới yên lòng, và tôi cũng không còn thời gian để bi lụy nữa. Nhưng chẳng ai hiểu tôi cả, công việc tôi đang theo đuổi không mang lại lợi ích gì cho xã hội ngoài vài tấm ảnh giải trí, và cũng chẳng làm cho con người tôi trở nên tốt đẹp hơn. Tôi sợ hãi phải quay lại nơi văn phòng tù túng, những bữa trưa tạm bợ và người cấp trên khó tính đến khó ưa. Rồi thời gian tới, tôi là ai, tôi làm được điều gì hay mãi chỉ là kẻ núp sau thành công của những người khác để ăn theo mà kiếm sống?

Trước một giờ chiều nay, tôi phải có tin nóng để câu view cho chuyên mục. Buổi trưa nắng chói chang, thức ăn công sở nguội ngắt đã y dẫu mỡ khiến tôi buồn nôn. Tôi tranh thủ lướt một số trang mạng để tìm nguồn tin mới, một scandal hoặc biết đâu một ngôi sao nào đó mang bầu. Ôi công việc mới rẻ tiêng làm sao! Và hồi ôi... Sao tất cả các trang lá cải hôm nay đồng loạt công bố ảnh bạn trai của hot girl - nhà văn Sầu thế này???

Và tại sao... Tại sao người đàn ông thân mật bên cô ta lại là An Huy?

Tim tôi như bị cửa từng khúc bảêng lưỡi kéo cùn, đẩy con chuột đến đâu, tôi lại hoảng loạn, rụng rời chân tay đến đó. Những hình ảnh âu yếm, ôm ấp của bạn trai tôi và Sầu trên thảm đỏ ở Malaysia được đăng tải khắp nơi. Thì ra đây là lý do anh rời bỏ tôi trong những ngày cuối cùng mẹ tôi còn sống, và hẳn còn những bí mật đằng sau nó mà tôi nếu biết được - chắc sẽ cắn lưỡi mà chết còn hơn đau đớn bầu vú cuộc đời này.

Nhưng không, không hiểu sao ở khoảnh khắc chết lạng đó, tôi không lao vào nhà vệ sinh khóc nức nở một trận, hay gọi điện thoại cho An Huy để làm cho ra nhẽ. Có thể vì nước mắt tôi đã cạn khi dành hết nó cho người mà tôi thương yêu nhất trên đời. Tôi trấn an bản thân, nhìn kim đồng hồ đã chỉ hơn mười hai giờ. Tay tôi bắt đầu gõ lạch cạch những dòng đầu tiên, con chữ cứ thế tuôn trào trên bàn phím cho đến khi soạn thảo ra một bài phỏng vấn hoàn chỉnh. Bài báo nổi bật trên trang chủ lúc một giờ chiều của trang tin *Hơi thở thành thị* có tiêu đề:

MC An Huy: “Tôi chỉ coi Sầu như một người em gái đáng thương”.

- Tại sao anh và nhà văn Sâ`u yêu nhau hơn hai năm nhưng bây giờ mới công bố với truye`n thông?

- Tôi nghĩ có một sự nhậ`m lẫn ở đây. Tôi từng có dịp làm việc với Sâ`u cách đây khá lâu, chúng tôi coi nhau là bạn bè nhưng không thân thiế`t. Những hình ảnh mà mọi người thấ`y được ghi lại khi tôi và cô â`y cùng tham dự một sự kiện. Có lẽ ai đó đã thêu dệt nó thành tin đồn` chúng tôi yêu nhau.

Cuô`i bài phỏng vấ`n rấ`t dài có đề` tên người thực hiện - là tôi, Hà Mi. Tấ`t nhiên, chẳng có cuộc phỏng vấ`n nào cả, như trước giờ tôi vẫn làm để giúp đỡ An Huy tiế`p thị hình ảnh. Nhưng lâ`n này có khác, những câu chữ tôi tự tưởng tượng ra - tôi biế`t nó khác xa rấ`t nhiề`u so với sự thực người ta vẫn còn giấ`u tôi.

Tôi không ngạc nhiên khi ngày đầ`u tiên về` lại nế`p sô`ng cũ, An Huy đợi tôi ở nhà. Anh ngô`i nhìn điện thoại, trong khi bố` tôi đọc sách, nhà cửa im lặng như chơi tro`n tim. Nhẽ ra, tôi sẽ vờ như không có chuyện gì, tôi sẽ cười nói và chuẩn bị com nước. Vậy nhưng, cú sô`c này chưa qua, nỗi buồ`n khác đã kéo tới. An Huy mặc chiế`c áo phong trắ`ng cổ tim, để lộ những đường nét màu mực của một hình xăm chữ chạy ngang ngực.

Chẳng lẽ, tôi vút hế`t đồ` đạc, gạt phăng những thứ tách chén trên bàn và hét lên: “Ôi, bấ`t ngờ quá, anh có hình xăm đẹp quá!?!” Hay: “Tuyệt... anh đã có bạn gái!!!”?

Những biế`n đổi khó lường từ An Huy khiế`n tôi sợ phải tra hỏi, và tôi cũng không còn trí lực nào để tìm hiểu tườm tận những gì đang diễn ra được nữa. Tôi không muố`n nhìn thấ`y mặt anh, tôi chỉ muố`n ở một mình, chơi tro`n tim một mình lúc này - còn hơn là phải chơi trò giải câu đố`. Vậy nhưng, khi com nước đã xong, chỉ còn một mình trong căn phòng khóa trái cửa, tôi lại điên cuồ`ng bày ra

trò giải đáp. Tôi mở fanpage của Sâ`u, lùng tìm cả trang cá nhân của nàng. Ô kìa, nữ doanh nhân Sâ`u trên thảm đỏ, người yêu tôi nắm tay cô ta, họ đứng sát vào nhau. Và nữa kìa, Sâ`u khoe hình xăm mới tậu, vẫn còn hằn lên màu da đỏ đả`ng sau gáy. Tự tôi đã có được cho mình câu trả lời đơn giản về` hình xăm ngẫu hứng của người đàn ông - mà theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng - tôi cứ nghĩ mọi thứ trên người anh ta thuộc về` tôi. Dòng chữ ấy là gì, tôi không cần biết, và cũng không muốn trái tim võtoác thêm nữa, bởi tôi biết chắc một điều: Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta mỗi khi nhìn thấy hình xăm gắ`n chặt với chuỗi ngày đau đớn này.

Và cũng bởi, hình vẽ đi theo anh ta suốt cuộc đời ấy, sẽ luôn nhắ`c anh ta về` một người con gái khác.

Ngày nhỏ, mẹ đi làm công nhân ở xa, cuối`i tuầ`n mới về` nhà. Mẹ tích góp được tiề`n mua tặng tôi chiếc xe đạp tí hon, tôi thích lắm, háo hức tập đi nhưng lại chẳng có ai dạy. Tôi năn nỉ bồ` hướng dẫn sau khi đi học về`, nhưng bồ` bảo: “Vì mẹ rấ`t thương con gái, mẹ mua tặng xe cho con nên mẹ muốn chính mẹ là người dạy con những bước đi xa đầ`u tiên. Để sau này, dù khôn lớn và có đi đầ`n đâu chẳng nữa, con sẽ luôn nhớ hình ảnh mẹ giữ xe cho con tập đi lúc còn ấ`u thơ.” Thế` là suốt những năm học phổ thông, rô`i về` Hà Nội, tôi vẫn đi xe đạp, vẫn rung rung nước mắ`t nhớ mẹ mỗi lúc xe hỏng ngồ`i đợi người ta sửa. Tôi là người đặc biệt quan trọng trong cuộc đời mẹ, nên những dấ`u mô`c từ nhỏ đầ`n lớn, mẹ luôn muốn ở bên tôi. Sau này, khi biết An Huy sẽ trở thành người đàn ông của đời mình, tôi cũng số`ng hế`t mình với anh ấy. Tôi ở bên An Huy trong ngày đầ`u tiên anh dẫn bản tin buổi sáng, cùng anh băng qua những hàng quán quen thuộc, hay âu yế`m trên ngực anh những buổi tô`i mùa thu gió mát. Thế` rô`i đầ`n khi anh quyế`t định khắ`c một thứ gì đó lên thân thể mình, anh chọn chính nơi tôi từng áp mặt mình lên, ở thời khắ`c bên anh là một người con gái khác. Đó có lẽ

chỉ là những điề`u nhỏ bé mà anh ấy có thể bỏ qua tôi, cũng giồ`ng hệt như cách anh dễ dàng bỏ qua người con gái khác để đi với tôi. Anh ra đi dễ dàng như một cơn gió, khi người ta còn hoang hoải với chút gì đọng lại, anh đã vụt tìm đi đến một miề`n đất xa lạ.

Ngày 7 tháng 9 năm 2013

Đêm Trung thu, tôi ngồ`i trên ghế` đá công viên, cô` dỗi mắ`t tìm xem có em gái nhỏ nào không chạy theo đám múa lân, không câ`m đèn lô`ng hay không có mẹ bên cạnh. Tôi cứ nhìn mãi, bên trái rồ`i qua bên phải, đâu đâu cũng là tiể`ng cười đùa nô nức, chộn rộn hệt như ngày tôi còn nhỏ. Người ta chạy về` hướng có tiể`ng tro`ng hội, nghe nói có chị Hắ`ng và chú Cuội ở đó, bỏ mặc tôi bơ vơ ngồ`i giữa những tán cây, mắ`t ướt đẫm. Lúc này, tôi rắ`t chên`h vênh, vì tuổi trẻ trôi qua nhanh quá mà tôi chẳng có gì trong tay, còn những người khác - dù xuấ`t phát điểm không hơn tôi nhưng thê` giới của họ giờ đây khiế`n tôi phải ngược nhìn. Rồ`i tôi sẽ đi về` đâu, cuộc đời tôi sẽ thê` nào... Tôi sẽ mãi là một đứa trẻ khóc đòi mẹ, hay nằ`m vật ra ăn vạ vì giấ`c ngủ dài để lỡ mắ`t đêm trung thu tuổi hai mươi tư. Tôi ngồ`i đây, im lặng. Nhưng thê` giới không đứng im, và chẳng ai chịu đờ`ng hành với một người lặng im cả.

An Huy bước khỏi thê` giới của tôi chỉ bắ`ng một câu nói đơn giản. Níu giữ anh ở lại hay cứ để anh tìm đi đến một nơi khác, giờ với tôi cũng không quan trọng nữa. Trong máu tôi đã hình thành kháng thể, để những mao mạch không còn rồ`i ren khi nhìn anh, khi hôn anh hay khi anh biế`n mắ`t. Nụ hôn cuố`i cùng chúng tôi dành cho nhau, lâ`n đầ`u tiên tôi cảm nhận thực sự rõ rệt một điề`u, rắ`ng trong mắ`t anh ấy đã không còn hình bóng của tôi nữa.

Lão Cường Hói không thể ngừng trê` môi cho dù tôi làm tô`t đi đến đâu, hay khi tôi chỉ mới nêu một ý tưởng mới trước cả nhóm,

việc đầu tiên lão sẽ làm là chê bai để tôi trở nên tội tệ trong mắt đồng nghiệp. Tôi còn thiếu tha gì công việc này cơ chứ. Nhưng trước khi biến khỏi nơi này, tôi phải cho lão biết cảm giác bị làm nhục ra sao.

Nhưng bỏ việc ở đây rồi, tôi biết sẽ đi đâu và làm gì? Câu hỏi ẩn ngữ trong đầu tôi suốt cả tuần lễ. Tôi vạch ra nhiều kế hoạch khác nhau, chi tiết đến kín đặc cả cuốn sổ tay. Nhưng không có kế hoạch nào khả thi cả, vì suy cho cùng, một đũa quanh năm ngày tháng chỉ giỏi viết những bài lá cải, thì nó làm được gì hơn thế?

Tôi đọc blog của Sầu, lần tìm lại quãng thời gian kể từ khi còn là một đũa sinh viên học đòi cho đến hiện tại. Từng cột mốc hiện ra đều có chi tiết rất rõ rệt, cứ ba tháng, Sầu phải thông báo một sự kiện mới. Sau đó, sẽ là một nỗi đau đớn tột cùng mà cô ta tự gán lên lưng mình. Cứ thế, cứ thế, người ta sẽ không bao giờ hết chuyện để nói về Sầu, còn cô ta tự nhiên lại thành người giỏi vượt lên sự oan nghiệt của cuộc đời.

Chuyện cô ta gặp lại An Huy - chắc chắn cũng nằm trong kế hoạch. Đó có thể là một cái bẫy để dụ dỗ những anh chàng tham vọng như An Huy. Cô ta cố tình công bố loạt ảnh họ chụp chung trong sự kiện và nhận vợ với báo chí về chuyện họ là người tình, có thể để che giấu một sự thật đáng sau đó. Sầu là đũa rất giỏi tưởng tượng, đôi khi những gì cô ta viết ra mang hơi hướm bệnh hoạn, liên quan đến cả máu me, ý định tự sát và những chuyện đàn bà làm tình. Cô ta cũng giỏi che đậy những khiếm khuyết của bản thân, như chuyện bố cô ta từng đi tù hay có thời cô ta buôn hàng fake⁽¹⁾ nhưng giá hàng hiệu. Điều gì ẩn chứa bên trong tâm hồn cô gái này, đó là cả một bầu trời tham vọng và những âm mưu để đạt được mục đích bất chấp tất cả.

Xác định sẽ nghỉ việc, tôi không thông báo mà thích cách ra đi bất ngờ - khi những vị trí quan trọng tôi đảm nhiệm đột nhiên bị bỏ trống, người ta sẽ hiểu giá trị của tôi ở mức nào. Tôi quyết định sau khi bỏ việc sẽ lên đường sang Philippines đi bụi và học tiếng Anh, vì những màn chém gió của Sầu bả ng thứ ngôn ngữ khác khiến cô ta được ngưỡng mộ. Nghe nói người Philippines nói tiếng Anh rất chuẩn, tôi có một cô bạn hiện sống ở Manila - Ali. Ali từng đến Hà Nội dạy tiếng Anh và cô ấy tá túc nhờ ở căn phòng trọ của tôi trên phố Hàng Bông suốt mấy tuần lễ.

Nhưng tôi chỉ có ba mươi triệu tiền tiết kiệm - số tiền chẳng đủ để chi trả cho khóa học ngắn nhất, nói gì đến vé máy bay, rồi đi lại, ăn ở... Tôi còn muốn khám phá đất nước này, dù gì những bức ảnh chụp ở nước ngoài cũng có giá trị và được nhiều người trân trọng hơn. Bây giờ làm sao để có thêm tiền đây, gia đình tôi chẳng còn dư giả sau ngày mẹ qua đời, tôi không thể xòe tay xin tiền bố được. Mà nếu ở lại cày cuốc để kiếm thêm, sẽ là chuỗi thời gian vô cùng vì chẳng biết đến bao giờ.

Tôi có một chiếc thẻ tín dụng chưa từng dùng đến, vì ngân hàng hợp tác với nơi tôi đang làm việc phát hành miễn phí cho nhân viên chứng minh được hộ khẩu và thu nhập trung bình những tháng trước. Trong thẻ này có hai mươi triệu đồng luôn sẵn sàng cho vay, nhưng nó oái oăm ở chỗ nếu rút tiền mặt, chủ thẻ sẽ bị tính lãi suất cao ngay sau thời điểm rút, bởi thế nên tôi chẳng có nhu cầu sờ vào. Thế nhưng lại tôi ra một lỗ hổng - coi như lợi thế cho người sử dụng khi thanh toán mua hàng bằng thẻ tại những địa điểm được chỉ định, chủ thẻ sẽ được ưu đãi tới ba mươi phần trăm. Đã đời ở chỗ, khoản tiền tạm ứng này sẽ chỉ tính lãi sau thời điểm chi tiêu hai mươi ngày. Tôi tìm gặp Thủy - người quản lý tiệm trang sức Domino's có tên trong danh mục ưu đãi - cũng là người tôi đã từng làm việc khi nhận lời viết bài quảng cáo trá hình. Chị ta không ngại ngần giúp

đỡ tôi. Đợi mãi cho đến bốn giờ chiều, cuối cùng cũng có một khách hàng mua sợi dây chuyền giá bảy triệu đồng. Thủy nhận tiền mặt từ khách, nhưng thanh toán bằng chiếc thẻ của tôi. Số tiền bị trừ đi trong thẻ là bốn triệu chín trăm ngàn đồng, tôi kiếm được hơn hai triệu nhờ người chị tốt bụng, kèm theo khoản vay nhỏ để trang trải quãng thời gian sắp tới.

Hai hôm sau, tôi dự định tới ngân hàng rút toàn bộ tiền tiết kiệm. Lần đầu tiên ôm một bọc tiền trong túi xách, tôi lo lắng kinh khủng. Chợt nhớ mình có một người anh họ tên Linh làm tài xế cho một hãng taxi ở Hà Nội, tôi nhờ anh tháp tùng cho an tâm. Trên đường từ ngân hàng trở về nhà, tôi chợt nảy ra một ý tưởng tuyệt diệu. Tôi xuống xe giữa đường, bỏ lại túi xách ở ghế sau, còn anh Linh tiếp tục di chuyển đến những cung đường khác. Tối hôm đó, tôi gọi điện thoại tới tổng đài của hãng taxi, thông báo về việc để quên chiếc túi, đồng đặc cá nhân và số tiền hơn ba mươi triệu đồng; không quên tự giới thiệu mình là một nữ nhà báo. Chỉ sau ít phút, tôi nhận lại tài sản của mình từ một nam tài xế tên Linh, không quên chụp ảnh anh này để viết bài đăng báo. Hãng taxi kia vui mừng hạnh phúc khi có một nhân viên gương mẫu, lại được báo chí thi nhau viết bài ca ngợi, thật chẳng có dịp nào marketing tuyệt bằng. Nhiều người tìm gặp anh để xin phỏng vấn, khiến cả p trên anh ta hạnh phúc trao thưởng liền tay năm triệu đồng tiền mặt kèm theo một tấm bằng khen to đoành. Số tiền ấy, anh Linh giữ ba phần, tôi chỉ xin hai.

Ngày cuối cùng đi làm, tôi quyết để lại ấn tượng sâu đậm trong mắt đồng nghiệp. Như thường lệ, trong buổi họp giao ban, tôi đã quen với việc lão Cường Hói sẽ chém gió dông dài về sự thất bại của nhân viên qua những số liệu lấy từ Google Analytics. Muốn thế, hẳn phải đăng nhập tài khoản Gmail của mình trên một màn hình lớn, nơi hàng chục con mắt dõi theo đầy lo sợ. Những kẻ càn

tỏ ra nguy hiểm, lại là những kẻ thực chất tâm thường, vì những người thông minh không bao giờ bộc lộ ra ngoài điều đó. Đói phó với người thích trên môi như lão Cường - chỉ có cách cho lão hiểu cảm giác bị những người khác trên môi sẽ thế nào. Đơn giản thôi, trước cuộc họp một tiếng, tôi sử dụng email của lão để đăng ký nhận thư báo từ một số trang web người lớn nổi tiếng. Cuộc dội bom thư từ những trang mười tám cộng này sẽ khiến hấn hấn khôn trước mặt nhân viên. Đúng như tôi dự đoán, lão chỉ có một thói quen cứ lặp đi lặp lại là chém gió lung tung từ số liệu của Google, giây phút email của lão hiện ra, mọi người cười ồ lên. Còn cái miệng lúc nào cũng trên ra của lão trông thộn như người thiếu năng trí tuệ. Trả thù chưa đã, tôi đăng tải số điện thoại của lão trên mục làm quen - kết bạn của những website đồng tính, kèm theo vài lời giới thiệu ong bướm. Từ nay, các đói tác của lão có quyên cười nhạo nếu rảnh rỗi tìm kiếm thông tin về lão trên mạng, và chắc lão cũng sẽ nhận được nhiều cuộc gọi, tin nhắn làm quen lúc nửa đêm lắm đây!

Hoàn thành việc đặt vé máy bay sau khi liên lạc với cô bạn Ali, tôi mới nhận ra sắp đến một giờ chiều - khung giờ phải có tin tức nóng hổi. Nhưng không, hôm nay tôi sẽ không làm gì cả! Tôi đã tốn quá nhiều thời gian và tâm huyết cho những người không trân trọng giá trị lao động của mình. Tôi đăng nhập tài khoản CMS, nhìn danh mục hàng ngàn bài viết trong hai năm qua - đổi lại, tôi được gì? Không nhiều người biết tôi là ai, những bài báo dàn dựng câu khách kiếm lợi nhuận, những cuộc đổi chác tiền bạc để quảng cáo trá hình mà lo nơm nớp sợ bị phát hiện. Trong tích tắc, tôi quyết định hủy toàn bộ bài viết của mình. Mọi thứ trở trống rỗng sau vài cú click chuột. Thế là xong, hôm nay trở đi tôi tự do làm điều mình thích! Lời nhắn để lại trên màn hình máy tính chỉ có đúng ba chữ: “Tôi bỏ việc!”.

Ngày lên đường, tôi không dám nói với bố chuyện sang một đất nước khác cả tháng trời, mà chỉ nói dối là vào Sài Gòn công tác. An Huy gọi nhờ ba cuộc trong lúc tôi hy sinh mái tóc dài theo mình từ thuở bé đến giờ. Thây kệ! Biết đâu biết mất một thời gian lại là cách hay, để xem ai mới là người thực sự cần ai.

Ngày 23 tháng 9 năm 2013

Lên đầu tiên đi xa, không người đưa đón, lại là con gái, nhưng tôi chẳng sợ. Tôi háo hức cảm giác đặt chân xuống một sân bay lạ hoắc, nơi bước ra khỏi cửa là cả một thế giới mới, không ai biết tôi là ai. Năm giờ sáng, tôi rời khỏi quầy nhập cảnh và mau chóng tìm cho mình chỗ đổi tiền. Không thể kiếm được tám bản đô nào ở sân bay Manila, người ta nói đã phát hết và chưa kịp in. May sao có anh nhân viên an ninh trông tôi ngờ ngác bèn lại gần hỏi chuyện. Anh giúp tôi kiếm một tám bản đô và thậm chí còn vẫy gọi chiếc taxi màu trắng. Tôi phải dặn mình luôn cảnh giác với bất cứ ai, nghe nói taxi xứ này vô cùng hung dữ, đặc biệt là hãng màu trắng. Taxi vừa chạy, mắt tôi không ngừng dõi theo đồng hồ kilomet cho tới khi về tới bùng binh Remedios ở trung tâm thủ đô. Nhẩm tính đổi số tiền phải trả từ peso sang đồng Việt Nam, hóa ra cũng không đắt hay bị chặt chém gì, tôi thở phào bước xuống. Sáng sớm tinh mơ, nơi này chỉ có vài người đi bộ, thành phố hiện ra trước mắt tôi trông... lọt thỏm, có mỗi một tòa nhà cao tầng bên cạnh những công trình cũ lụp xụp. Ali hẹn tôi ở đây nhưng chưa thấy đâu, chỉ thấy một gã đen nhẻm lái chiếc Tricycle⁽²⁾ lù lù tiến về phía tôi, miệng xỏ ra một tràng tiếng bản địa. Tôi kéo vali bỏ đi, anh ta vẫn cứ bám theo, chắc mời mọc gì đó.

- Ê, lên đây với tao đi!

- Cảm ơn mày, tao không có nhu cầu.

- Hey, mày định đi đâu?

- Tao chẳng đi đâu cả, tao đang đợi bạn tao đến đón.

Anh ta vẫn chạy bạch bạch theo sau, rồi bất chợt tắt máy, nhảy khỏi xe và xuống kéo lấy chiếc vali của tôi.

- Đi theo tao!

- Thằng điên... Tao không đi đâu hết, bỏ tao ra!!! Ai giúp tôi với!!!

- Ê... ê, bỏ nó ra!!!

A may quá, Ali tới vừa kịp lúc. Nó nói với tôi ở đây con gái ra đường lúc vắng vẻ rất nguy hiểm.

- Thế mày ở đây bao nhiêu lâu, mày không sợ à? - Tôi hỏi.

- Không, vì tao không phải con gái Châu Á.

Ali cao hơn tôi một cái đầu, lại xăm trổ đầy mình, đúng là chẳng ai dám làm gì nó. Nó là người Ireland, sống vất vờ ở Châu Á từ năm mười tám tuổi, ra đi sáu năm chưa từng trở về nhà. Tôi biết nó khi có dịp vào Sài Gòn tham gia một hoạt động xã hội của một tổ chức toàn cầu hội sinh viên, Ali ngay sau đó cuốn gói ra Hà Nội khi biết tôi sống một mình và có thể cho nó ở nhờ.

- Mày sẽ không ở nhà tao, mà mày ở nhà bạn trai tao, và mày sẽ phải trả cho nó một khoản tiền.

- Ừ!

Bob - bạn trai Ali có một căn hộ nhỏ, sơn màu vàng khè năm trong khu chung cư cũ, hướng mặt về phía vịnh biển. Cậu ta không ở đây mà đi du lịch triền miên. Đứng từ tầng sáu, tôi chẳng thấy gì

ngoài những nóc nhà san sát, nhưng lại thấy ánh mặt trời lên phía xa xa. Căn phòng tràn ngập ánh sáng, có bộ bàn ăn đặt bên cửa sổ, ngoài hiên treo lủng lẳng những chậu cây con.

- Tao phải trả anh ấy bao nhiêu tiền? - Tôi bắt đầu dự đoán những con số.

- Bốn ngàn peso⁽³⁾ mỗi tháng.

- Ô, tuyệt!!! Thế mà tao cứ tưởng sẽ ở với mày!

- Không được, vì tao còn có những anh bạn trai khác. Mày có muốn tao giới thiệu cho mày vài anh không?

- Được! Tìm giúp tao một anh nào mà có thể dạy tao học tiếng Anh ấy!

Và người đó là Simon - một anh chàng người Philippines có làn da nâu bóng, kém tôi hai tuổi. Tôi gặp Simon ba ngày sau khi đến Manila, cậu từng có thời gian bày tỏ tình cảm với Ali nhưng không được chấp nhận. Còn tôi đã phải lòng cậu ngay từ giây phút đầu tiên, cậu đẹp trai như một chàng hoàng tử, hàm răng tuyệt đẹp và mỗi khi cậu cười, căn hộ nhỏ của tôi lại tràn ngập ánh nắng.

- Nếu mày ở đất nước tao, mày sẽ là hot boy! - Tôi nói đùa với Simon. - Nhưng sao mày không làm diễn viên?

- Mày đùa tao à? Mày có biết phụ nữ Philippines đẹp nhất Châu Á, còn đàn ông luôn trẻ hơn những phụ nữ cùng tuổi với mình không?

- Thế á? Tao chưa thấy cô gái nào đẹp từ lúc đến đây?

- Vì tiêu chuẩn về đẹp của mày khác bọn tao, bọn tao thích vẻ đẹp khỏe khoắn, làn da nâu và nụ cười miệng rộng.

- Thê' mà' y có nghĩ tao đẹ'p không?

- Có... Mà' y đẹ'p...

Tôi xô' n xang mấ' vì câu nói của Simon. Cậu hướng dẫn tôi giao tiế'p và viế' t bài luận đôn giản bằ' ng tiế' ng Anh hàng ngày trước khi tôi bước vào khóa học chính thức kéo dài tám tuầ' n. Học phí lên tới ba mươi lăm ngàn peso⁽⁴⁾, như vậy, tôi sẽ không có đủ tiề' n để bay một chuyê' n tới hòn đảo Cebu như dự định, và cũng không biế' t phải lấ' y gì để báo đáp sự giúp đỡ nhiệt tình của Simon. Cậu đưa tôi đi khắ' p nơi, chạy bằ' ng bằ' ng trên nhữ' ng chuyê' n metro cao tâ' ng, ngắ' m nhữ' ng tòa nhà chọc trời đan cài vệt nắ' ng màu vàng cam hay ăn thử món chicharon⁽⁵⁾ trong khu chợ đê' m...

Một buổi chiê' u, Simon rủ tôi đi phơi nắ' ng để trải nghiệm cảm giấ'c có một làn da nâu bóng. Cậu đưa tôi đế' n một hồ' bơi sang trọng nằ' m trong một khu căn hộ cao câ' p - nơi gia đì'nh Simon đang số' ng.

- Mà' y có biế' t là người bọ' n tao nê' u để tự nhiên sẽ là màu da đê' n. Còn nê' u muố' n có màu da như tao, phải thoa một loại dầ' u không?

Simon xuấ' t hiện trước tôi chỉ với một chiế' c quầ' n bơi trên người, thân hình tuyệt mĩ của cậu khiế' n tôi cô' ý đánh mắ' t đi chỗ khác nhưng vẫn phải liế' c nhìn.

- Tao xoa dầ' u cho mà' y đượ'c không?

Nói rồ' i Simon bảo tôi quay lưng lại. Mắ' t tôi nhắ' m nghiê' n để cảm nhận rõ rệt nhữ' ng giao thoa qua đôi bàn tay á' m áp, rắ' n giới của cậu. Khoảng cách giữa chúng tôi chỉ là một lớp tinh dầ' u. Tôi thả lỏng mình trên chiế' c ghê' bằ' ng kéo dài, ánh nắ' ng mặc sức soi rọi khắ' p thân thể, và có một chàng trai trẻ chạm vào đôi chân tôi. Sau một giờ đò' ng hồ' , tôi tự ngắ' m mình trong gương, một cảm giấ'c

hoàn toàn khác lạ, tôi trở thành con người mới với nước da màu cà phê. Simon thấy tôi thích chí thì cười phá lên, để lộ hàm răng với hai đường khung hoàn hảo. Hai phút sau, lưỡi tôi chạm vào những chiếc răng ấy.

- Sao mày lại mở mắt khi hôn?

- Ô... Vậy sao, tao không để ý điê`u đó! Có lẽ do tao mãi ngắ`m nhìn mày!

Simon rời bỏ tôi ba ngày sau đó, khi tôi cứ nghĩ tình cảm giữa chúng tôi đang tiế`n triển rấ`t đẹp. Tôi cứ tưởng mình sẽ úp mặt vào gó`i mà òa khóc, nhưng hóa ra lại không hê`. Có lẽ vì tôi chưa vội vàng để lòng mình thổn thức vì Simon, hoặc cũng có thể vì tôi đã quen với cảm giác có một người bỗng dưng biế`n mắ`t khỏi đời mình. Ali thì khẳng` khẳng: “Chắ`c chắ`n là do mày không làm chuyện đó với nó!”

Đêm ấy, sau nhiê`u ngày tháng bật vô âm tín, tôi mở máy tính để trở về` với tôi của những ngày tháng cũ. Hình như không có ai bận tâm đế`n sự mắ`t tích của tôi, cuộc số`ng trên mạng vẫn diễn ra với những luô`ng tin tức trôi tuô`n tuột. Chỉ đế`n khi tôi đăng tải bức ảnh mới nhắ`t của mình, tóc cắ`t ngắ`n, da nâu bóng đứng giữa đường phố` trông lạ hoắ`c, bạn bè mới nhao nhao vào hỏi thăm. Tôi không trả lời bắ`t cứ ai, mà chỉ hy vọng... biế`t đâu đấ`y, An Huy sẽ thấ`y nó, sẽ chộ`t dạ, sẽ lo lắ`ng, sẽ bắ`t ngờ hay nhưng nhớ tôi...

Bắ`y nhiều hy vọng trôi tuột hê`t, chỉ vài tích tắ`c sau khi tôi bắ`m vào trang cá nhân của An Huy. Anh vừa trở thành người dẫn chương trình cho một talkshow giờ vàng. Tệ hơn, anh vừa dẫn đắ`t sự kiện ra mắ`t cuố`n sách mới (lại sách mới!?) của Sầ`u! Họ vẫn ở bên nhau, đò`ng hành và giúp đỡ nhau phát triển sự nghiệp qua từng ngày.

Ngày 8 tháng 11 năm 2013

Những ngày tháng học ở Manila trôi qua nhanh hơn tôi tưởng, lượng kiến thức dung nạp được là một kho báu vô giá đối với tôi. Đa phần hơn nữa, tôi đã quen với những chuyến metro, đã mạnh dạn trò chuyện với những người bản xứ và có thể tự đi siêu thị mà không sợ gặp cướp. Nhưng tôi lại sợ một nỗi niềm khác, sợ đến ngày trở về, tôi sẽ làm gì đây để tiếp tục cuộc hành trình đời mình?

- Ali, tao muốn đi đâu đó trước khi về Việt Nam. Nhưng tao không có tiền để đi xa. Mà có thể chỉ giúp tao được không?

Năm ngày sau, kết thúc khóa học, tôi nhảy lên xe bus đi tới ngôi làng Taal ở tỉnh Tagaytay, cách Manila hơn sáu mươi kilomet về phía Tây Nam. Nghe nói ở đó có một ngọn núi lửa nằm giữa một hồ nước mênh mông, trên núi có một cái hồ nhỏ khác trông rất hoang dại. Để tăng độ “hoang dại” của bản thân, tôi mặc bộ đồ xâu nhát, lưng đeo ba lô trông không khác nào một nữ phượt thủ, thứ còn thiếu là vài nét vẽ linh tinh lên mặt mũi.

Tôi nhận ra mình đã sắp đến núi lửa Taal khi đưa mũi khịt khịt ngửi thấy có mùi nhựa cháy thoảng trong gió. Ngồi trên thuyền ra đến bờ núi Taal, tôi thấy có những người dùng tay vót nước từ dưới hồ đưa lên miệng uống nên cũng thử làm theo. Ngay khi đến nơi, tôi choáng váng khi đọc thông tin lịch sử về ngọn núi lửa này mới biết thứ nước thần thánh đó vẫn còn chứa axit loãng, không hiểu sao vẫn có những bé gái bán nước múc từ dưới hồ lên cho khách du lịch. Thôi thì đã mất công liêu mình uống nước bẩn, tôi chụp ảnh cùng máy đưa trẻ để đăng lên Facebook ngay sau đó với dòng chú thích: “Chiến tích mới lập được, uống một chai nước hồ Taal - dòng nước chứa dung nham chảy từ miệng núi lửa”.

Đến chân núi, quang cảnh hiện ra hết như những thước phim ghi lại cuộc hành trình về miền hoang dã đầy nắng và gió. Những bé gái da đen nhem cú làm lũi xách chai nước chạy theo tôi, đây đó thấp thoáng bóng những ngôi nhà mái chóp mọc giữa những tán dừa. Bầu trời cao và xanh, mắt tôi thấy rõ một từng gợn mây lững thững chạy ngang qua. Theo chỉ dẫn của Ali, tôi thuê một chú ngựa kèm theo một anh chàng dẫn đường, hết bốn trăm peso. Thảm thực vật xanh rì rào đan xen bên những cồn đất phủ lớp cỏ khô, đó đây thấp thoáng bóng những cây thánh giá cắm trên đỉnh đồi.

Sam - anh chàng căm cương sống ở đây lâu năm, theo chân rất nhiều du khách lên đến miệng Taal kể rằng những chú ngựa nơi này thuộc về một ông chủ người Hàn Quốc. Sam là người làm thuê, lương được trả rất thấp nên anh không lấy được vợ. Vậy nhưng Sam rất yêu đời, vừa cưỡi ngựa vừa hát mấy giai điệu vui tai bằng tiếng Tagalog⁽⁶⁾. Tôi dùng máy tự sướng chụp một pô ảnh trên lưng ngựa cùng với Sam, ngay sau đó tung lên mạng để cập nhật cuộc hành trình thú vị của mình. Bất ngờ nhận ra bức ảnh trước đó - khoe câu chuyện uống nước dưới hồ đã được gần một ngàn người yêu thích, tôi bắt đầu mừng rỡ ra sự ngưỡng vọng của mọi người dành cho một cô gái Việt Nam đi du lịch một mình.

Lên đến hồ Crater - hồ nước màu xanh ngọc bích nằm trên miệng núi lửa, tôi choáng váng vì quang cảnh hùng vĩ hết như những thước phim của Discovery. Mặc dù núi lửa Taal đã ngủ yên được bốn mươi năm, nhưng nước hồ Crater vẫn sủi bong bóng. Lia máy tự sướng từ góc nhìn trên cao xuống, tôi thu trọn mình và hồ nước kỳ diệu này trong một khuôn hình để đời.

Rời khỏi hồ núi lửa, tôi bắt chuyến xe bus tiếp theo đến ngôi làng Taal - cách đó năm mươi kilomet và ngủ qua đêm tại đây. Lòng tôi cứ háp khởi mừng thầm khi những hình ảnh mới của mình

khiến ai cũng bất ngờ đến kinh ngạc. Sao người ta có thể tin một con bé làm lõi, chỉ biết làm việc và mặc váy công sở lại có thể từ bỏ tất cả để trở thành kẻ bụi bặm lang thang khắp xó xỉnh nước bạn được cơ chứ!

Làng cổ Taal có những tòa nhà theo kiểu kiến trúc Tây Ban Nha, được xây dựng trong suốt ba trăm năm thuộc địa. Tôi ở trọ một ngôi nhà di sản để tiện quan sát nếp sống và nghề thủ công của người bản địa, cũng là để có thêm tư liệu về một cuốn sách hành trình đang manh nha trong đầu mình. Đêm đó, tôi bắt đầu chia sẻ trên trang cá nhân những mẩu chuyện nhỏ trong thời gian sống tại Philippines, nhưng kể lại theo một cách hoàn toàn khác. Tôi kể rằng mình đã bị cướp mất toàn bộ số tiền mang theo trong một con hẻm ở Manila, ngay giữa thanh thiên bạch nhật nhưng không một ai cứu giúp. Mọi người bắt đầu cảm động và bị cuốn theo nhật ký kèm những hình ảnh tha phương trông rất đáng thương. Có thể ngày mai, tôi sẽ dựng lên câu chuyện chóng lại kẻ lạm dụng mình - anh chàng đó có thể là Bob và tình huống diễn ra khi tôi ở nhờ nhà anh ta. Ali cũng có thể bước vào câu chuyện với tư cách một cô gái chơi bời rủ tôi đập đá và một kẻ dĩ nhiên tôi không thể không nhắc đến - Simon. Simon hiện lên trong trí tưởng tượng của tôi lúc này là một kẻ đê tiện, bệnh hoạn, hấn muốn cưới tôi về làm vợ nhưng bị tôi từ chối nên tìm cách trả thù đầy bỉ ổi. Tôi phác thảo ra giấy những tình tiết li kỳ trong cuốn sách của mình, nhưng vẫn còn băn khoăn, chừng ấy liệu đã đủ để thu hút sự chú ý của cộng đồng? Chỉ còn sáu ngày trước thời hạn bay trở về Việt Nam, tôi tra cứu những địa điểm gần nhất có thể ghé thăm và chụp hình làm bằng chứng cho cuộc xê dịch hứa hẹn đầy hấp dẫn này.

Trưa hôm sau, tôi thuê xe máy tự lái về bãi biển phía nam - Batangas cách làng Taal không xa. Nơi đây có đường bờ biển dài tuyệt đẹp với những bãi tắm hoang sơ núp mình sau tán rừng già.

Cung đường di chuyển không bằng phẳng như tôi tưởng, trái lại khá gồ ghề. Nhưng bù lại, đường rộng thênh thang không một bóng người, khác hẳn khi tôi đi xe bus tới Taal - quãng đường ngắn mà liên tục tắc vì đèn đỏ kéo dài. Thời tiết ở đây cũng thật khác lạ, ở ven biển nhưng lạnh gió, cái nắng đến chiều xuống nhói óc, mặt đường phả ra hơi nóng hầm hập.

Tôi véo tay lái tấp vào một gia đình có tiệm sửa xe ven đường, nhưng không nhắm mục đích sửa chữa gì cả mà chỉ để trò chuyện. Tiếc rằng không ai trong số mấy người ở đây có thể nói tiếng Anh - tôi chỉ biết họ ra hiệu bằng tay mời tôi vào nhà, tay áp lên má như ra hiệu cho một giấc ngủ, về mặt ai này đây nghiêm trọng. Tôi chỉ cười cho qua chuyện rồi nhờ đám trẻ con chụp ảnh với chiếc lốp xe treo lưng lửng - một minh chứng thú vị cho tình tiết hỏng xe ngang đường và tôi sẽ tự tìm cách thay lốp. Xong xuôi đâu đấy, tôi phải quâ n chuẩn bị lên xe tiến về Batangas, người phụ nữ lớn tuổi trong nhà níu lấy tay tôi, chỉ lên bầu trời, rồi lại chỉ hướng vào trong nhà. Đến đây, tôi dần hiểu ra họ muốn nói gì. Một cơn bão sắp kéo đến. Đường phố vắng tanh, người dân được nghỉ làm, trẻ con nghỉ học để ở nhà tránh bão. Tôi mỉm cười, đập nỏ và nhả ga phóng hết cỡ. Cuối cùng điều tôi hy vọng cũng tới - một điểm nhấn đắt giá để đưa vào cuốn sách đầu tay của mình.

Thời gian không còn nhiều, tôi phải tìm chỗ trú ẩn ở Batangas, nhưng đó phải là nơi gần những chỗ nguy hiểm nhất. Chỉ khi ở tâm bão mới có thể ghi được những bức ảnh đắt giá về cơn bão. Tôi chọn bệnh viện Bauan - nơi cách đường bờ biển không xa. Bệnh viện chắc chắn phải được xây dựng kiên cố, sẽ có những người vô gia cư và người kém may mắn trong cơn bão được đưa đến.

Tôi phi tới bệnh viện lúc bốn giờ hơn, những ánh nắng đã lịm dần, chuyển chỗ cho một màn trời tối sầm. Điện thoại của tôi chứa tới hơn một trăm bức ảnh chụp quang cảnh lối vào và xung quanh

khu vực Bauan. Đường phố vắng tanh, không còn một ai dám bén mảng ra đường, trừ khu vực công cộng trong khuôn viên bệnh viện. Những tia chớp lấp lóe từ phía bờ biển, báo hiệu cơn mưa sắp ụp xuống mặt đất. Hóa ra tôi không phải khách du lịch độc nhất mò tới bệnh viện, có hàng tá người nước ngoài đang trú ẩn ở đây, mắt hướng lên màn hình tivi theo dõi đường đi của cơn bão Glenda. Tại cảng biển Batangas - nơi cách chỗ tôi đang đứng chỉ một kilomet, đã có hơn một trăm người không thể nhập cảnh vào thành phố do các bên cảng buộc phải đóng cửa trước bão. Tôi hờ hững đưa mắt nhìn ra bầu trời, nhưng không còn thấy gì nữa, mọi thứ đen kịt.

Tôi chưa bao giờ biết thế nào là một cơn cuồng phong, và luôn tin rằng tai ương chắc sẽ chừa mình ra. Chỉ cho đến khi hiểu cảm giác ở trong nhà nhưng người vẫn ướt, cơn mưa như những ngọn thác cao hàng trăm mét trút nước xuống mặt đất. Điện tắt, không còn một âm thanh nào của sự sống, kể cả khi tấm kính cửa sổ bị vỡ toang, người ta cũng chỉ nghe thấy tiếng gió quật rất mạnh và biển nước ồ ạt trên đầu. Âm thanh của gió là điều không tưởng, không ai có thể nghe thấy, trừ khi sống trong nơi cơn bão ập đến. Chẳng ai dám chạy đến những góc tường hở, vì mọi thứ đã bị cuốn bay đi mất, kể cả những thân cây to lớn. Mọi người ngò ị nép vào nhau cho dù trước đó không hề quen biết, cứ một lát lại có tiếng phụ nữ hét thốt thanh vì sợ hãi những âm thanh xô vào nhau. Qua ánh nến, đây đó vẫn có những nụ cười, người ta cười để động viên nhau, nắm lấy tay nhau cùng chờ cơn cuồng phong qua đi.

Gần năm giờ sáng, bão tan, cả thành phố gọi nhau thức giấc bằng những âm thanh khẩn cấp của xe cứu thương. Tôi đã chứng kiến những thương vong gần kề bên mình, lén lút ghi lại những hình ảnh khiến người ta rụng rời chân tay. Tia nắng đầu tiên cất lên như thể một ngày mới diễn ra như mọi ngày, chỉ có điều, những người bước ra đường cảm nhận như đang đi vào một đống đổ nát.

Những cành cây trên cao không còn một chiếc lá nào cả, trơ trụi thân hình khẳng khiu; khóm hoa đu đủ chiêu hôm qua nay đã biến mất như có ai đó đem giấu; những mái nhà trọc lóc; những đường dây điện đứt rời trên hè phố ... Tôi ghi lại tất cả trong chiếc máy điện thoại chỉ còn hai mươi phần trăm pin của mình. Gạch vỡ vụn ở khắp mọi nơi. Có một ngôi nhà bị bay mất nguyên hàng rào xây xung quanh khu vườn, chỉ còn lại đứng chiếc cổng. Tôi tìm đường chạy đến bên cảng, nơi có những người buộc phải trú ẩn sát biển mà không thể vào thành phố. Khi tôi đến nơi, ai nấy ướt sũng, đội cứu hộ phát chặn âm và thức uống cho những người còn tỉnh táo. Nghe nói đêm qua đã có những cơn sóng cao hai mét đánh vào bờ. Tôi tự làm ướt mình bằng vũng nước đọng trên mặt đường lồi lõm trước khi nhập vào dòng người chờ viện trợ.

Chuyến đi của tôi đã khép lại bằng câu chuyện như thế. Hàng ngàn người truyền tay nhau câu chuyện về một con bé bỏ việc để đến Philippines học tiếng Anh trong bốn tháng. Thời gian ở đây, nó gặp đủ thứ người mặt hàng. Nó bị một gã Tây cho ở nhờ sầm sỡ lúc nửa đêm. Nó bị cướp toàn bộ tiền khi lang thang trên phố tìm việc làm thêm. Cô bạn thân của nó lại là người nghiện, và nó suýt bị ép cưới một gã trai bệnh hoạn tên Simon. Một mình lang thang ở Philippines với số tiền ít ỏi còn lại, nó đến nơi một cơn cuồng phong chạy ngang qua - và nó đã may mắn sống sót dù không có chỗ trú ẩn trong đất liền. Con bé đó được ca tụng như một người hùng, nó trở thành tấm gương sáng về sự liêu lĩnh và tinh thần quả cảm dành cho lớp trẻ. Nó được báo chí tới tấp phỏng vấn và các nhà xuất bản mời gọi thực hiện cuốn nhật ký hành trình có nhan đề: “Sau cơn bão”.

Sâu

Ngày 11 tháng 9 năm 2013

“Các cô gái của chị, những cô bé mới ngoài hai mươi, ngày ngày chụp ảnh tự sướng ở các quán cà phê sang trọng hay trong toilet khách sạn, nhưng vẫn luôn miệng kêu than, chê trách cuộc đời buồn bã. Các em có biết rằng, ở tuổi các em bây giờ, đã có lúc một ngày chị chỉ ăn một chiếc bánh mì, chia làm hai nửa cho bữa sáng và chiều không?”

Cuộc sống của chị đã từng như thế đấy. Com không có mà ăn, không có cả tiền điện thoại, chứ đừng nói dùng điện thoại xin hay đi ăn hàng. Thế nên đừng nhìn vào những gì chị có ngày hôm nay mà cho rằng chị ăn sung mặc sướng từ bé. Không đâu, để có được ngày hôm nay, chị đã phải học rất nhiều thứ - một trong số đó là không bao giờ kêu ca hay chê trách cuộc sống.

Vì cuộc sống ngoài hai mươi, sướng hay khổ có lẽ không phải do hoàn cảnh chúng ta ra sao, nên tảng chúng ta thế nào... mà là do chính chúng ta. Chị rất xấu hổ khi không có đủ tiền gửi về cho mẹ nuôi em ăn học, nhưng cũng hạnh diện vì chưa từng ngửa tay xin một đồng tiền của mẹ chị. Các em ạ, hãy học cách tự nuôi sống bản thân mình trước đã, các em sẽ thấy quý trọng cuộc sống và những đồng tiền mình kiếm được.

Còn nếu sắp hai mươi tuổi, các em vẫn còn buồn chán, vẫn còn thiếu tiền, hay vẫn làm những công việc vô bổ... thì lúc đó, lỗi là ở chính các em. Các em không có quyền kêu ca nữa!

Chị không hy vọng chia sẻ này của chị có thể thay đổi suy nghĩ trong các em, nhưng chị không muốn thấy các cô gái khóc lóc vì những điều vô nghĩa. Hãy ghi nhớ điều này: Khi các em kêu ca hay chê trách cuộc đời, thì ở đâu đó trên thế giới này, vẫn còn biết bao người đang đấu tranh để có được cuộc đời như các em!”

Tôi vừa viết xong status mới - thời điểm hàng triệu fan của mình online đông nhất - cũng là lúc tôi chuẩn bị lên giường đi ngủ. Cuộc sống trong mơ của tôi khiến nhiều cô gái phải ghen tị, nhiều chàng trai phải thèm muốn. Mà kiểu người thèm muốn rõ ràng nhất chính là An Huy. Anh dễ dàng chia tay người yêu sau vài năm gả n bó để đến với tôi, buộc tôi phải tự đặt cho mình câu hỏi: “Nếu em không giàu có, nếu em không tài giỏi, anh có đến với em không?” Trước tuổi hai lăm, tôi nhận ra vẻ đẹp của người phụ nữ không đơn giản đến từ màu son môi hay cái nháy mắt trong quán bar, đôi khi nó đến từ trí tuệ của cô ấy. Có những người con gái rất xinh đẹp, nhưng khi mở miệng ra nói chuyện không còn ai thấy cô ta rất hấp dẫn nữa. Nực cười hơn, lại có kiểu con gái vừa xinh đẹp, vừa thông minh nhưng vẫn không giữ chân được chàng trai của mình - chắc vì những cái khác của cô ta tệ. Một ví dụ kinh điển cho kiểu phụ nữ này là nàng Rose - cái nàng lúc nào cũng tưởng mình là đệ nhất phụ nhân ấy! Hoặc là nghĩ xa thêm chút nữa, có những cô nàng hội tụ đủ mọi tiêu chí - nhưng bạn trai vẫn bỏ cô ta đi, vì cô ta không giỏi bằng một người phụ nữ khác. Phải nhắc đến nàng Hà Mi làm ví dụ, nàng này chỉ kiểu kiếm việc làm ổn ổn rồi lấy chồng cho an phận. Mà đàn ông, nhất là những người đang có nhiều cơ hội phát triển, chẳng ai thích kiểu phụ nữ đâu!

Nên anh ta đến với tôi là điều đương nhiên! Tôi đang nhắc đến An Huy, hoặc cũng có thể là Khải Anh. Hai anh này cùng là một kiểu người - có những nét tương đồng về ngoại hình; có tài năng và tham vọng nhưng bản tính lung lay, dễ bị phụ nữ bên ngoài làm xoay

chuyên. Thật khó để có được lòng tin từ những anh chàng này, nhất là người đã có vợ như Khải Anh. Thế nên, nếu muốn gắn bó với kiểu đàn ông này lâu dài, cách tốt nhất phải uốn nắn anh ta từ thuở bơ vơ mới về. An Huy chuyên đến sống với tôi, chúng tôi sống phẳng về tài chính, nhưng yêu thương và chia sẻ với nhau như vợ chồng. Tất nhiên, kiểu vợ chồng không cưới mà thành, ai cũng sẽ có bí mật. Tôi thừa biết An Huy vẫn ngày ngày theo dõi thông tin của cô bạn gái cũ và tìm cách liên lạc. Tôi cũng thế, tôi vẫn giấu anh ấy mọi quan hệ ngoài lòng với Khải Anh. An Huy là kiểu người đơn giản, dễ trị nên chẳng có gì phải lo lắng giữ khư khư ở bên cạnh. Bởi nếu anh ấy là người tinh tế, anh ấy có thể đoán biết lý do vì sao tôi mời anh ấy dùng bữa với vợ chồng Khải Anh; hoặc mập mờ đoán ra ánh mắt không bình thường mà Khải Anh dành cho tôi. Hoặc chí ít, anh ấy cũng phải tự đưa ra lời giải thích cho việc vì sao tôi có được vị trí như ngày hôm nay chứ! Nhưng không, người đơn giản như An Huy chẳng bao giờ hiểu được chiêu trò của bọn con gái!

Và nhắc đến “bọn con gái”, tôi quên mất Rose - vợ Khải Anh cũng cùng giống loài với mình. Chị ta nổi tiếng ghê gớm, nhưng trước mặt chồng lúc nào cũng ngây thơ và lẳng mạn. Khải Anh sẽ không bao giờ hình dung được những mưu toan cá t giấu trong đầu người vợ mà anh ta đầu ấp tay gối mỗi ngày. Tôi thua Rose - tất nhiên! Tôi không bao giờ giàu có và có được địa vị như chị ta. Tôi sống nhờ chồng chị ta, nên luôn phải chuẩn bị tâm lý trước cho ngày Rose bắt chồng rửa sạch áo, tiêu diệt mọi ký sinh trùng. Tôi chỉ không ngờ ngày ấy lại đến nhanh như vậy. Tôi cứ nghĩ, màn kịch tình yêu lâu năm với An Huy có thể che lấp được sự nghi ngờ của Rose, ai dè chị ta chẳng đơn giản tạo nào.

Một ngày đầu tháng Mười, An Huy trở về nhà sau đợt ghi hình kéo dài mười tiếng đồng hồ. Anh mệt mỏi, ánh mắt chật chứa

niềm tuyệt vọng. Tôi biết có chuyện không vui xảy đến khi anh tháo chiếc cà vạt ném xuống nền nhà.

- Hôm nay anh đã gặp Rose!

Ai có thể ngờ điều tôi lo ngại nhất lại đến theo cách này. Rose đã biết mối quan hệ vụng trộm giữa tôi và chồng chị ấy, thế rồi chị ta tìm gặp An Huy để kể lại tất cả.

- Anh không ngờ em trở thành người phụ nữ biến chất như thế!

- Chà... Vô ngôn từ của anh thật đắt giá, thảo nào anh trở thành người dẫn chương trình nổi tiếng như hôm nay!

An Huy nói với tôi như một kẻ vô ơn. Chắc anh ta quên mất ai là người đã đưa anh ta tới đây và có được công việc hàng triệu người mơ ước.

- Vậy để có được ngày hôm nay, em sẵn sàng ngủ với người đàn ông đã có vợ con ư?

- Anh hãy nhìn lại hình xăm trên ngực⁽¹⁾ anh đi. Chẳng ai cho tôi cánh cửa nào cả, tự tôi xây nó theo cách của riêng mình. Và anh là người bước qua cánh cửa đó, anh nên nhớ điều này! Anh có biết rằng tôi khóc nhiều hơn bất kỳ đứa con gái nào, và cũng lau nước mắt nhiều hơn tất cả bọn chúng cộng lại? Tôi cũng tủi nhục lắm, nhưng mối quan hệ đó là một sự ủy hiệp, nếu tôi chông lại, có thể tôi đã không sống đến ngày hôm nay!

Tôi khóc trước mặt An Huy lần đầu tiên trong đời. Tôi chìa tay ra cho anh ta thấy những vết sẹo hình vết cắt. Tôi kể cho anh ta nghe chuyện suốt thời gian qua, tôi không thể đi đâu và làm gì thoát khỏi sự kiểm soát của Khải Anh, nếu không anh ta sẽ cho người

hành hạ tôi. Nhiều lần tôi muốn chết nhưng không được, vì chết đi thì bố mẹ tôi sẽ sống ra sao?

- Em sẽ bỏ việc! Có chết em cũng bỏ việc! Chỉ xin một điều, anh đừng rời bỏ em một lần nữa trong cuộc đời này!

Tôi không quay trở lại công ty của Khải Anh từ ngày hôm đó, và cũng không có nhu cầu gặp lại anh ta. Nhưng mọi chuyện chưa bao giờ đơn giản đến thế. Một ngày đẹp trời, người ta bỗng truyền tay nhau một lá thư trên mạng được xem là viết để dành riêng cho nữ nhà văn Sầu.

“Này cô em gái của chị - à không, của chò ùng chị mới đúng, cô bé mới gần hai mươi tuổi cứ lâu lâu lại thay chị chăm sóc chò ùng chị. Em có biết rằng khi ở tuổi em bây giờ, chị và anh ấy vẫn còn nắm tay nhau ăn kem mút, uống trà sữa, chứ không rần rần trong các quán bar thâu đêm như em bây giờ không?”

Cuộc sống của bọn chị khi ấy giản dị nhưng mà vui em ạ. Vui vì bọn chị nghèo khổ hay sướng vui cũng đều có nhau, và vì chưa gặp phải loại con gái như em. Em đừng nhìn vào những gì anh chị có ở hiện tại mà nghĩ rằng một bước lên đến giới. Tiếc chị và anh ấy làm ra là mồ hôi và nước mắt cả em ạ. Thế nên em cũng đừng nổi với thiên hạ là em tài giỏi nên em kiếm được nhiều tiền. Chị không biết em giỏi chỗ nào, ngoài cái mác “nhà văn” để đi đâu cũng dọa được thiên hạ. Chị thấy em còn truyền cả bí quyết làm giàu và kinh nghiệm sống cho các bạn trẻ hơn em cơ đấy! Chắc chị cũng nên vác ba lô xin em tạm sự học đạo - chuyên ngành ngủ với người đã có vợ.

Em có quyết tâm hãnh diện vì không giũa tay xin tiền bố mẹ em, vì em tự kiếm ra tiền. Bố mẹ em ở nơi phương xa, biết được cách kiếm tiền của em, chắc sẽ tự hào lắm.

Em còn trẻ, còn xinh đẹp, em cứ đàng hoàng mà sống, đừng tìm cách đi tắt em ạ! Hai mươi tuổi chưa là gì đâu, thiếu tiền là chuyện bình thường, người ta thất nghiệp người ta ăn cháo để sống, chứ không ai đi ăn chực bát cơm nhà người khác như em. Thế mà chị thấy em rất thích giảng giải đạo đức cho những người ăn cháo!?

Thôi thì giờ em cũng đã bién khỏi cuộc đời chị, chị vẫn muốn khuyên em một điều cuối cùng này: Khi em tự hào về vốn sống của mình, hãy nhớ rằng có đầy người khác đã trải qua cái thời nông nổi của em. Thế nên em có thể lờ được những người ngây thơ, nhưng chớ có đại mà động đến những người không tôn thờ em.”

Ngày 19 tháng 10 năm 2013

Gần một tháng sau lá thư tai ương đó, tôi thông báo với độc giả về cuốn sách mới được mang tên *Dã tâm đàn bà*. Cuốn sách kể về những người đàn bà tôi từng gặp trong đời: có loại nhẫn tâm cướp bạn trai của bạn thân mình; có kẻ có sống có chết bám lấy bố của con mình dù không còn hạnh phúc; có kẻ dùng thủ đoạn hãm hại người khác vì ghen ăn tức ở với tình yêu của họ. Cuốn sách được ra mắt ở Liluta - quán cà phê của tôi và An Huy cùng nhau xây dựng nên từ tình yêu của cả hai. Trong ngày tôi ra mắt sách, An Huy ở bên cạnh tôi, không chỉ với vai trò người dẫn chương trình mà còn là người bạn trai luôn yêu thương, trân trọng tôi suốt bao lâu nay.

Ngày 28 tháng 12 năm 2013

Cuộc sống mới của tôi bây giờ là những gì thuộc về phụ nữ. Không còn nhảy nhót ở bar, không hút thuốc lá và cũng không xăm

thêm hình nào nữa. Thay vào đó, tôi ngày ngày ở quán cà phê, nghiên cứu các công thức làm bánh mới hay nhập những loại trà thơm ngon nổi tiếng. Đêm về, tôi viết sách và tìm hiểu thêm về cách viết kịch bản phim - những thứ hữu ích cho con đường dài mà tôi xác định sẽ bước đi trong thời gian tới. Tôi hạnh phúc với cuộc sống hiện tại hơn bao giờ hết, vinh quang tôi đã ném trái, đắng cay cũng đã đủ dùng làm gia vị cho cuộc sống, tất cả những gì tôi cần làm là giữ lấy người đàn ông ở bên cạnh mình thật chặt.

Nhưng cỏ dại ven đường thì vẫn cứ mọc lên, cho dù ta có nhổ để n tận gốc, chúng vẫn cứ lan tràn. Bẵng đi một thời gian, tôi cứ nghĩ Hà Mi an phận với cuộc sống hiện tại, ai ngờ cô ta biến thành một con người khác hoàn toàn. Cô ta bắt đầu xuất hiện trước truyền thông trong bộ dạng một nữ sinh nghèo đam mê du lịch bụi, các bài báo viết về Hà Mi liên tiếp được tung ra như thể mọi thứ được sắp đặt để trở thành một câu chuyện theo mô típ người hùng. Nghĩa là cô ta luôn là duy nhất và là số hiếm trong mọi hoàn cảnh. Người ta không ai bận tâm vì sao một đứa con gái dám đi lang thang một mình giữa thành phố có nhiều tệ nạn để rồi bị cướp? Cũng không ai cần lý giải cho việc một người bị rơi vào tâm bão mà vẫn có thời gian để chụp ảnh? Nó không bị cảm lạnh hay số c gió mà những người đàn ông khác thì lại bị?

Câu chuyện về “kỳ tích” của Hà Mi chưa lắng xuống, nó tiếp tục gây xôn xao dư luận bằng những bài viết trên mạng. Vì sao người Philippines bảo tòn di sản hiệu quả? Vì sao trẻ con Philippines học tiếng Anh rất giỏi? Và mới đây nhất - Vì sao nên có luật cấm bán thịt chó? Tôi phì cười vào màn hình máy tính khi đọc những điều nó chém gió, một con ranh từng ăn trộm thịt chó nhai ngấu nghiến, giờ lại xuất hiện trong chiến dịch bảo vệ loài chó?!

Để giúp cô ta trở lại mặt đất thay vì chuỗi câu chuyện cho trí tưởng tượng bay xa, tôi bay ra Hà Nội, tìm gặp người chủ nhà năm

nào để xin lại những hình ảnh Hà Mi làm người mẫu thịt chó. Thật may mắn, ông ta vẫn cất giữ chỗ ảnh này và luôn mô`m nói: “Đế`ch biế`t giờ em nó ở đâu! Có còn nhớ anh đây không?” Vài giờ sau, Hà Mi ê`chê`nhục nhã khi những hình ảnh xấ`u xí này bị truyề`n tay nhau trên mạng. Có hẳn một câu lạc bộ bóc trá`n sự thật về` Hà Mi, người ta sỉ`nhục cô ta không khác nào một kẻ giả` tạo hiện nguyên hình. Với tôi - cô ta không giả` tạo! Cô ta tâm thầ`n!

Hà Mi thực sự là kẻ tâm thầ`n. Ít ngày sau hôm đó, bỗng dưng người ta lan truyề`n nhiề`u câu chuyện về` một gã tên Vương Vầu chuyên giàn cảnh cướp giật trên đường vành đai ba. Chuyện là có một gã rắ`ng vầu thường xuyên lái xe máy lang thang trên đường này, khi gặp đố`i tượng sẽ giả` vờ hỏi đường và trò chuyện với nạn nhân như hai người bạn, sau đó dễ` bễ` thực hiện mưu đố` trộm cướp. Những hình ảnh chụp gã Vương Vầu được ghi lại trong những ngày khác nhau, ông ta vẫn cuố`i chiế`c xe Dream quen thuộc với điệ`u bộ lắ`m lét trên đường. Chỉ rấ`t ít người - trong đó có tôi - biế`t sự thực rắ`ng Vương Vầu thực chấ`t là chủ quán thịt chó, chưa từng trộm cướp. Nhưng vì không muố`n công bô` sự thật này trên trang cá nhân - do tôi sợ` dính líu tới kẻ điên loạn như Hà Mi - nên tôi âm thầ`m báo công an để` cứu lắ`y danh dự cho người đàn ông vô` tội.

Mọi chuyện vẫn không dừng lại. Hà Mi tiế`p tục đắ`ng tải những phát ngôn mới. Cô ta tỏ` ra hớ`i hận về` quá khứ` ăn thịt chó của mình và câ`u mong mọi người tha thứ. Lý do được đưa ra làm bia đỡ` đạn là vì khi đó cô ta quá nghèo, không có gì để` ăn, phải đi làm thuê ở` quán thịt chó và được trả lương ngày hai bữa cơm toàn thịt ế`. Cộng đố`ng mạng lại quay ra bày tỏ` sự thương cảm dành cho Hà Mi, đúng kiể`u “đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại. Nên cứ` chạy đi rồ`i chạy lại - sẽ được nhiề`u hơn là mấ`t”.

Thừa nước đục thả câu, Hà Mi tiế`p tục chơi trội` nhân lúc tên tuổi đang nóng, cô ta liên tục lui tới các bệnh viện để` tham gia từ` thiện.

Hà u như ngày nào cũng có hình ảnh của Hà Mi bên các bệnh nhi khó khăn cần sự giúp đỡ. Tiếp đó, cô ta thông báo mở một trung tâm tiếng Anh dành cho người nghèo tại Hà Nội và sắp tới là thành phố Hồ Chí Minh. Cứ ngày nào lên mạng đọc báo hoặc đi đâu, làm gì tôi cũng nghe người ta nói về Hà Mi như một hiện tượng. Thậm chí cô ta còn lọt vào danh sách đề cử của nhiều giải thưởng do các báo tạp nham tổ chức để câu khách mùa cuối năm.

Cuốn sách *Sau cơn bão cuối cùng* cũng ra mắt, người ta thậm chí tổ chức một cuộc hội thảo về nó. Trên các bảng xếp hạng sách trực tuyến, *Sau cơn bão* chễm chệ ở vị trí số một, gạt phăng cuốn *Dã tâm đàn bà* của tôi xuống top sau. Tôi lại một lần nữa rơi vào thời kỳ trầm cảm vì cái tên “Hà Mi, Hà Mi...” cứ réo rắt trong đầu. Tôi sợ phải lên mạng, tôi sợ bất thành tình hình kéo chuột nhìn thấy hình ảnh cô ta - kiểu phụ nữ gõng mình lên để cá tính bằng cách ăn mặc khác người, đầu tóc bù xù và phát ngôn những câu thô tục.

Nhưng những điều tôi ghê sợ thì lại hay diễn ra. Tôi càng căm ghét ai, người đó càng được đà lấn tới. Hung tin đến tai tôi vào một buổi chiều khi đang lúi húi nấu cơm, An Huy thông báo Hà Mi sẽ xuất hiện trong talkshow giờ vàng của anh vào ngày mai. Tôi loạng choạng cầm dao thái thịt cửa đứt tay. Máu chảy nhỏ giọt. An Huy đặt ngón trở rớm máu của tôi đặt vào miệng anh. Đêm ấy, tôi không sao ngủ được. Ôm An Huy trong vòng tay mình, tôi lo sợ vì những câu hỏi miên man cứ nối đuôi nhau hiện ra trong đầu: “Liệu tôi sẽ giữ được con người này bên mình đến khi nào?”; “Liệu những cái ôm của tôi có đủ chặt để anh cảm nhận tình yêu tôi dành cho anh?”; “Liệu sớm mai thức giấc, anh có biếu mất khỏi cuộc đời tôi như đã từng hay không...?” Tôi thấy hạnh phúc này mong manh quá, mà dự cảm đàn bà có má y khi sai bao giờ.

Hà Mi xuất hiện sau lời giới thiệu của An Huy, cả khán phòng đứng dậy vỗ tay chào đón cô gái kỳ diệu gây xôn xao giới truyền

thông thời gian qua. Cô ta mặc váy digan, di chuyển có phầ n khúm núm, đầ u cuố n băng rôn làm từ một mảnh vải đen và gương mặt trang điểm nhợt nhạt. Hà Mi thậm chí không cười dù người ta hú hét gọi tên cô cho đế n khi ngò i lên chiế c ghế đố i thoải. Bắ y giờ, tôi để ý cô ta không nhìn An Huy lắ y một giây. Còn sâu thẳ m trong ánh mắ t bạn trai mình - dù là qua màn hình tivi, tôi nhận ra anh ấy đang đò n nén sự hờ i lổ i.

- Bạn có thể kể cho tôi biế t tại sao bạn có thể bỏ tắ t cả để đi đế n Philippines và số ng ở đó?

Hà Mi vẫn không nhìn về phía An Huy, dù hai người đang trò chuyện trên sóng trực tiế p, cô ta cũng không nở một nụ cười trước khi bắ t đầ u kể về cuộc hành trình của mình.

- Vì em gặp rắ t nhiề u biế n cô t trong cuộc đời. Trước khi em lên đườ ng, mẹ em qua đời vì bệnh hiểm nghèo. Em thắ y cuộc số ng này ngắ n ngủ i quá, và chúng ta không thể biế t trước ngày mai mình ra sao. Đó là lúc em quyế t định bỏ việc để đi. Còn lý do em chọn đế n Philippines vì ở bên đó người ta dạy tiế ng Anh rắ t tắ t - có thể nói là tắ t nhắ t Châu Á. Tuy nhiên đượ c cái nợ lại mắ t cái kia, tình hình an ninh ở Philippines khá bắ t ổn, nhắ t là em lại là con gái số ng một mình nữa.

- Tôi đã đọ c cuố n sách của bạn và tôi thắ y bạn gặp nhiề u chuyện không may trên đườ ng. Có khi nào bạn rơi vào cảm giác hoảng sợ tộ t độ và muố n quay trở về nhà ngay lập tức?

- Dạ có chứ! Như em đã viế t trong cuố n sách của mình, em bị cướp hế t tiề n khi đang đi trên đườ ng. Ở bên đó cướp rắ t lộ ng hành, chỉ câ n nhắ m đượ c đố i tượng là chúng lao vào giặ t đò . Mà lúc đó cũng không ai cứu đượ c mình, em vừa sợ vừa buồn, nhưng cảm giác đó chưa là gì khi mình đố i diện với những kẻ có

vấn đề về thân kinh, hoặc tâm sinh lý không bình thường. Trong những tình huống ấy, buộc em phải dùng sức lực của một đứa con gái để chống cự, vừa phải làm sao để mình không bị dính líu đến pháp luật nước ngoài. Đúng là những lúc đó, hay cả khi đơn giản như bị hỏng xe giữa đường không có ai cứu giúp, em luôn tự hỏi tại sao mình phải lang thang ở đây một mình làm gì? Tại sao mình không về Việt Nam và đi làm như bao người khác? Nhưng đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua, vì khi vượt qua được những tình huống khó khăn ấy, em lại thấy không có điều gì mà một cô gái như em phải lo sợ nữa cả.

- Và tôi cũng biết tình huống khó khăn nhất - có lẽ khiến cho ai cũng phải thót tim khi đọc cuốn sách của bạn là khi bạn bị mắc kẹt ở bên cảng trong cơn bão Glenda. Bạn có thể kể lại tình huống đó, vì sao bạn không thể trở vào đất liền để trú ẩn?

- Dạ. Tại vì bên cảng được xây dựng ở vùng vịnh Batangas là nơi có đường bờ biển được bao bọc bởi đất liền thành một vòng cung lớn, lại giáp thành phố nên nơi này rất đông người qua lại. Sáng ngày hôm đó em đi từ hòn đảo Lubang về lại Batangas, nhưng do người dân ở đó họ biết sắp có bão nên không có thuyền du lịch chở mình về nữa. Đảo Lubang là nơi rất xinh đẹp - chính là mảnh đất nổi tiếng với câu chuyện một quân nhân Nhật Bản đã trốn trong rừng suốt ba mươi năm⁽²⁾ vì không tin rằng Thế chiến II đã kết thúc. Em định ở lại hòn đảo tránh bão thì thấy có những chiếc tàu chở hàng vẫn rời bến về Batangas nên xin người ta cho mình đi theo. Đến khi về đến bến cảng thì cảng biển đã bị đóng cửa và em không thể vào được đất liền, buộc phải trú ẩn trong những container. Ngoài em ra còn có khoảng hơn một trăm người nữa cũng bị kẹt ở đây. Mọi người bảo nhau phải tìm kiếm những container chắt hàng hóa, vì khi đó sức nặng mới đủ để đỏi chọi với cơn bão, nếu không thì sẽ bị thổi bay đi mất. Nhưng số

lượng container đủ an toàn có rất ít, mọi người buộc phải cùng chui rúc vào với nhau, và có những người kém may mắn hơn ở trong những thùng hàng có lỗ hỏng, dẫn đến họ bị nước tràn vào và bị say tởm độ gió. Vì gió thổi rất mạnh, kéo dài trong mười hai tiếng đồng hồ nên không ai có thể chịu được sức gió này nếu không ở trong phòng kín. Cho tới sáng hôm sau thì xe cứu hộ tới và đưa tất cả đi cấp cứu và chăm sóc đặc biệt.

- Tôi được biết đã có nhiều thương vong sau cơn bão, nhất là qua những hình ảnh và chia sẻ rất chân thực của bạn. Bạn có cho rằng mình may mắn, hay hội tụ những yếu tố khác để sống sót qua cơn bão?

- Vâng, đúng là em là người may mắn. Nhưng đó không phải là tất cả. Em nghĩ em cũng là người có sức khỏe tốt, vì suốt cả đêm ở trong container, em không ăn gì cũng không ngủ được, trước đó em lại bị say sóng nôn ra hết. Nhưng có lẽ do em tập chạy bộ và học yoga từ trước đó nên dễ thích nghi trong hoàn cảnh khắc nghiệt. Với lại trong suốt đêm bão đó, em nhớ về câu chuyện của người lính Onoda trên đảo Lubang - một tinh thần thép dạy cho em rằng chúng ta đừng bao giờ đầu hàng vì bất cứ lý do gì.

Hà Mi nói đôi khi không chớp mắt, nhưng cô ta không phải là người giỏi diễn xuất, cũng không giỏi che đậy sự giả dối của mình trong ánh mắt. Cô ta kể chuyện nhưng nét mặt vẫn đăm chiêu, hoặc là đang đề phòng, cũng có thể đang cố tưởng tượng những tình tiết mới. Những người nói dối là những người luôn lo sợ người khác phát hiện ra tình tiết giả dối của mình trong giây phút kể chuyện.

- Quay trở lại với cuộc sống hiện tại, bạn có thấy có nhiều điểm khác biệt so với chính mình ở nhiều tháng về trước?

- Dạ có! Đó là lý do vì sao em đặt nhan đề cho cuốn sách là Sau cơn bão. Vì em không muốn mọi người quá chú trọng hay lo sợ trước những thảm họa, cái em muốn chia sẻ ở đây là sự vươn lên sau những trải nghiệm đắt giá. Từ ngày trở về nhà, em thấy mình sống có ích hơn. Em tham gia nhiều các công tác xã hội và mở lớp dạy tiếng Anh cho trẻ em nghèo. Em nghĩ đó là điều những người trẻ nên làm, vì cuộc sống rất cần có sự gắn kết và truyền cảm hứng cho nhau. Trước đây, em biết có nhiều người sống vì lợi ích cá nhân của họ, và họ sẵn sàng vứt bỏ tất cả để đạt được mục đích của mình. Em hy vọng khi đọc xong cuốn sách này, mọi người sẽ có ý thức sống vì lợi ích chung của xã hội hơn là vì bản thân họ.

- Nhưng bạn cũng có cuộc sống riêng của bạn. Có khi nào bạn nghĩ những cô gái cá tính mạnh như bạn thường khó lây ý chí không?

- Em không nghĩ vậy đâu. Em nghĩ là ai cũng đang trên hành trình tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình, em cũng vậy thôi. Chỉ là ở thời điểm hiện tại, em không phải sống cho bất cứ ai, nên cứ thỏa mãn cái tôi của chính mình trước đã. Có những cô gái khác không dám bộc lộ sở thích cá nhân, chưa từng nổi loạn và cũng không dám mạo hiểm, vì họ đã dành toàn bộ thời gian và tâm sức cho cuộc sống bình thường với một anh chàng bình thường. Em thì không tìm được sự bình thường nào cả, nên biết đâu khác người một chút cũng là trải nghiệm hay trong đời.

An Huy

à Mi trở về` sau quãng thời gian cắt đứt liên lạc với tôi, bốn tháng không gặp nhau - em đứng đưng như kẻ lầ`n đầ`u gặp gỡ. **H** Em thay đổi hoàn toàn, tôi không biế`t một người có thể biế`n mình thành người khác nhanh đế`n thế`. Nế`u có cánh cửa thời gian đưa tôi trở về` bốn tháng trước, tôi nhấ`t định sẽ nói với em rằ`ng: Hãy cứ hiề`n xinh như thế`! Em đừng cắt tóc, đừng cố` khoác lên người những thứ vớ`n không thuộc về` em. Nhưng tôi không trách em đượ`c. Có lẽ cảm giác của tôi lúc này cũng giố`ng như những gì em trải qua khi nhìn thấ`y tôi có một hình xăm trên ngực. Tôi tiế`c em của ngày hôm qua - một cô gái nhà lành xinh đẹ`p, nhưng cũng mừng vì em có cho mình một hướng đi mới. Biế`t đâu thay đổi này tô`t cho em hơn thì sao?

Gặp em trong hậu trường, em ngô`i lặng yên trên chiế`c ghế` bành và ăn bánh mì, đeo chiế`c kính gọng đen nhìn chắ`m chắ`m về` phía cửa sổ. Em lúc nào cũng như đang viế`t văn, hoặc ghi chép điề`u gì đó bằ`ng bộ não và đôi mắ`t. Tôi đế`n gầ`n em, giá có thể nắ`m lắ`y tay em, hoặc ôm em vào lòng. Nhưng đôi chân tôi đứng khựng lại cách em một mét, trước mặt tôi là một cô gái khác, nhấ`t định không thể là Hà Mi mơ màng bên ô cửa sổ, lơ` đãnh nhìn ra cây bàng trên phồ` Hàng Bông. Em cười với tôi, miệng vẫn nhai bánh mì ngắ`u nghiế`n.

- Em chưa ăn gì à? - Tôi hỏi.

- Bánh mì ở đây khác ở Hà Nội, nên em ăn bao nhiêu cũng không chán. Mà buồ`n cười ở chỗ những chiế`c bánh mì này tên là Hà Nội!

- Sau đây em có muốn đi ăn với anh không?

- Ô kê!

Nói đoạn, em quẳng chiếc bánh mì cắn dở vào thùng rác rồi bước theo tôi. Chúng tôi vẫy taxi đến nhà hàng Au Parc trên đường Hàn Thuyên. Bỗng dưng tới đây, em nói rằng em không muốn ăn nữa, và cũng không muốn nhìn tôi.

- Em xin lỗi! Em đi đây, tạm biệt anh!

Nước mắt em bỗng rơi lã chã, tôi bỡ ngỡ vì không hiểu mình làm điều gì sai.

- Vì cả một hành trình trên taxi, anh không nói với em một câu nào cả.

Vừa đi vừa khóc, Hà Mi lúi thủi bỏ ra công viên. Tôi bỗng thấy mình có lỗi, vì tôi chắt chũa quá nhiều điều muốn nói với em, nhưng giữa chúng tôi vẫn tồn tại một khoảng cách khiến những chắt chũa ấy chưa thể nói ra.

- Anh không thể bỏ mặc em đi một mình được, nhất là trong lúc này!

Tôi nắm lấy tay Hà Mi - đúng là em rồi, vẫn là đôi tay tôi từng siết chặt nhiều đêm trong cuộc đời mình.

- Điều gì đã khiến chúng ta trở thành hai con người xa lạ thế này? Nếu em không cho anh cơ hội được nói ra những điều đang suy nghĩ, anh sẽ rất khó chịu!

- Em cũng không biết! Có thể vì anh rời bỏ em quá dễ dàng, nên chúng ta cũng không cần nắm tay nhau nữa!

Em rút tay lại, ánh mắt sợ sệt hiện lên qua lăng kính vẫn còn đẫm nước.

- Anh chưa bao giờ rời bỏ em! Ngay cả khi chúng ta không ở bên nhau nữa, anh vẫn nghĩ về em và coi em là một phần thân thuộc trong cuộc đời anh.

- Vậy thì bây giờ là lúc để anh trở về với phần thân thuộc của anh hiện tại. Anh đã có cuộc sống mới, chúng ta cũng không cần phải moi lại những gì đã qua nữa!

- Nếu nghĩ được như vậy thì anh đã không đưa em đến đây! Vì cả hai chúng ta đều sai, chúng ta hành động mà không cần biết người kia nghĩ gì! Anh rất hối hận vì hình xăm đang mang trên người, em hiểu không? Nhưng anh còn hối hận hơn khi để em phiêu bạt một mình khổ sở những tháng ngày qua! Ít nhất, gặp được em ở đây, giữa Sài Gòn này, và được nắm tay em một lần nữa, anh cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Vì bây giờ, anh có thể nói lời xin lỗi em được rồi!

Nói lời sau cuối với Hà Mi, tôi quay lưng bước đi, lòng mơ hồ buồn như chưa được trút hết những vấp vương trong lòng. Bốn tháng không phải là quãng thời gian dài, nhưng đủ để đảo lộn mọi thứ, đủ để em có thể tát tôi một cái, hoặc đủ để tôi chạm lên mái tóc của em mà than trách chính mình. Nhưng không, cách em chọn là chạy lại ôm tôi từ phía sau, một cái ôm thật chặt, tôi cảm nhận được cả những giọt nước mắt lăn dài trên lưng mình.

Chúng tôi không chia tay nhau, và chưa bao giờ nói ra điều đó. Chỉ là sự xa nhau sẽ giúp những tình yêu bình thường trở nên đẹp hơn, có thể đẹp theo một cách rất buồn, hoặc đầy sóng gió. Tôi quay lại, ôm chặt Hà Mi vào lòng, em giữ lấy thân thể tôi như sợ khoảnh khắc này bay đi mất. Tôi nhìn ngấm gương mặt em, chạm

nhẹ lên những đốm tàn nhang trên gò má, lau khô những giọt nước mắt.

- Em có muốn mình hôn nhau không?

Hà Mi khẽ gật đầu, chúng tôi tìm về cảm giác của những ngày tháng xưa cũ qua nụ hôn ngay bên ven đường. Tôi mạnh bạo và nồng nhiệt, em rụt rè, né tránh.

- Tại sao vậy, Hà Mi? - Cuối cùng, tôi cũng đối diện chính em sau một nụ hôn, để có thể hỏi em một câu mà tôi chắt chứa mãi trong lòng.

- Không có gì.

- Tại sao em lại mở mắt khi hôn anh?

- Ô` vậy à... Em không để ý, em cũng không biết nữa! - Thoáng chút bối rối hiện trong mắt em.

- Điều đó làm anh sợ!

- Vậy sao anh không nhắm mắt vào?

- Vì anh muốn nhìn thấy sự lãng mạn trong em!

- À, giờ thì em đã hiểu vì sao rồi. Bởi vì khi hôn anh, em muốn nhìn trong đôi mắt anh, liệu có còn hình bóng của em hay không. Cảm giác đó em không thể trốn tránh được, vì anh không phải là người yêu em thực sự, anh vẫn ở bên người con gái khác và nhìn họ vẫn bằng ánh mắt này. Bây giờ anh đã có cô ấy, anh lại hôn em. Cảm giác đó có dễ chịu không anh?

- Không... Không đúng, cảm xúc anh dành cho em là thật! Anh chưa bao giờ hề yêu em cả!

- Nếu thế tại sao chúng ta lại rời xa nhau?

- Có cả triệu thắc mắc để chúng ta tìm câu trả lời, nhưng ngay lúc này đây, anh cảm nhận mình vẫn còn yêu nhau. Anh muốn chúng ta vứt bỏ tất cả những gì đã qua và làm lại từ đầu. Em đừng đánh giá anh qua đôi mắt, hay qua ý nghĩ, hãy chỉ cảm nhận và yêu là yêu thôi.

Và như thế, chúng tôi quay trở lại với nhau vào một ngày Sài Gòn giáp Tết. Tôi vẫn ở lại nơi này để tiếp tục công việc, nhưng chuyển đến một căn hộ chung cư trên đường Phạm Việt Chánh. Hà Mi quay trở lại Hà Nội để thu xếp công việc, chờ đến sau Tết, em sẽ vào Sài Gòn sống cùng tôi. Mọi chuyện tôi đều giữ bí mật với Sầu, cho đến một ngày, em thấy tôi thu dọn đồ đạc, bất chợt òa lên khóc. Em bò xuống sàn nhà níu lấy chân tôi mà tiết lộ một thông tin động trời:

- Anh Huy, em có bà ư rồi!

Căn hộ mới của tôi có một khoảng ban công rộng, người chủ trước biến nó thành một khu vườn có giàn mướp lủng lẳng trong gió. Tôi hay ngồi đây ngắm thành phố lúc sáng sớm hay khi đêm muộn. Riêng những ngày giáp Tết, tôi ngồi lì ở đó, không bước chân ra khỏi nhà. Kết thúc đợt ghi hình dài ngày, lâu lắm rồi tôi mới có quãng thời gian không làm gì cả, chỉ tưới cây và nhìn người đi đường. Chốc lát lại có người chở chậu mai vàng phóng ngang qua. Tôi sắp già thêm một tuổi, thấy mình có đủ khả năng và tài chính để xây dựng mái ấm của riêng mình. Bạn bè tôi nhiều đứa lên chức boss từ lâu rồi, nhưng sao tôi vẫn thấy mình khờ dại quá để mà gõ đầu một đứa trẻ con hay thay bím cho nó. Đợt này, Sầu không liên lạc với tôi nữa, cũng không khóc nhiều như ngày tôi bỏ đi. Câu cuối cùng, em nói với tôi: “Em chỉ muốn mạnh khỏe và có tinh thần tốt để chăm con. Dù thế nào em cũng không muốn phải nuôi con một

mình.” Còn tôi, câu cuối cùng, tôi đã nói: “Có chắc nó là con anh không?”.

Không có người để tâm sự, Sâu trút bỏ nỗi buồn mà tôi gây ra cho em lên mạng. Tôi bị nhà đài khiển trách vì không biết giữ hình ảnh. Tôi phải tắt máy điện thoại vì đám phóng viên quá nhiều quá nhiều. Tôi chỉ biết im lặng và chờ đợi. Hà Mi là người duy nhất giữ liên lạc với tôi trong những ngày tôi bị cả xã hội lên án. Người ta nói tôi là kẻ tệ bạc, loại đàn ông đốn hèn, đê tiện và nhiều điều ghê sợ nữa. Nhưng thấy kết tất cả, vì chính trong những giờ phút bị cô lập như thế này, tôi mới hiểu ai là người thật sự cần cho cuộc đời mình. Hà Mi thương tôi nhiều hơn, em dặn tôi phải giữ im lặng, tuyệt đối im lặng. Vì cho dù tôi có lên tiếng thế nào đi chăng nữa, ở thời điểm này, không ai bên vực tôi cả.

Nếu Hà Mi không ngăn cản, biết đâu lúc này tôi đã nói cho cả xã hội biết Sâu là kiểu người gì. Một dạng con gái nham hiểm và thủ đoạn, bất chấp tất cả để đạt được điều cô ta cần. Cô ta dùng thứ vũ khí của bản thân mình để chạm tới mục đích xa xôi, những thứ hào nhoáng không tưởng mà người ta vẫn thấy trên mạng mỗi ngày. Cô ta tự tạo những tình huống bất ngờ để trói buộc nhiều kiểu đàn ông khác nhau, đưa họ vào bẫy bả ng cách tự rúc đầu vào rọ. Giữa tôi và cô ta chưa hề tồn tại thứ tình cảm gọi là tình yêu, mà chỉ đơn giản là sự thỏa mãn và hợp tác trong cuộc sống. Cô ta là một nhà văn hoang đường, kiểu người luôn chìm đắm trong thế giới ảo, thích thi phi và không sợ ồn ào.

Hội những người bảo vệ Sâu đã can thiệp để tôi không thể lên sóng truyền hình. Cha mẹ cô ta lên báo thóa mạ tôi và tuyên bố sẽ không để tôi nhìn mặt đứa trẻ. Còn giới báo chí viết về Sâu ngày qua ngày, đến cả chi tiết cô ta phải nhập viện truyền nước biển cũng có người chụp ảnh, những bức ảnh rất đẹp! Tết năm nay, nhà

Sầu sắp sửa có thêm thành viên mới, nhưng mẹ đưa trẻ là người bất hạnh nhất thế giới!

Thật thế ư? Tôi không biết gia đình đó sẽ đón năm mới thế nào. Nhưng riêng tôi, đến giờ phút này vẫn chưa thể trở về Hà Nội, bởi những kẻ phát cuồng vì Sầu sẽ không để cho gia đình tôi được yên. Mẹ tôi vẫn ngày ngày gọi điện, một lát lại kể: “Hôm nay có người ném mắ m tôm vào nhà mình.”

Hà Mi

“**C**ám ơn các bạn đã dành thời gian ủng hộ Mi trong nhiều ngày tháng qua. Mi chưa bao giờ nghĩ Mi sẽ có một triệu người theo dõi trên Facebook, và có lẽ Mi là một người may mắn vì Mi không phải là nghệ sỹ. Mi chỉ là người bình thường đang theo đuổi những giấc mơ - giống như các bạn vậy.

Sau nhiều ngày đắn đo, suy nghĩ, hôm nay Mi quyết định viết lên đây những dòng tâm sự này để giải tỏa tâm lý cho mình và người bạn trai của Mi. Chắc các bạn sẽ nghĩ Mi và anh ấy mới đến với nhau, nhưng không, thật ra Mi đã có bạn trai được ba năm rồi, nên các anh chàng đừng theo đuổi Mi nữa nhé!!!

Mi và anh ấy quen nhau khi Mi chuẩn bị tốt nghiệp Đại học. Lúc bấy giờ, anh ấy là thần tượng của Mi và nhiều cô bạn khác, qua chương trình radio có tên gọi Tuổi me xanh - Mi chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày chủ nhân của giọng nói ấm áp ấy lại nói lời yêu mình. Nhưng cuộc đời mà, đâu ai biết trước những điều tuyệt vời có thể xảy đến với ta bất cứ lúc nào, phải không?

Bạn có thể nhìn ảnh của Mi lúc đó, trông khác xa bây giờ nhỉ. Khi ấy, mọi thứ mới bắt đầu, tình cảm của bọn Mi còn quá trong trẻo và ngọt mát như những que kem Mi hay ăn trên bờ Hồ. Anh là con mưa rào bất chợt kéo đến khi Mi đang nép mình dưới tán cây, để rồi sau đó sẵn sàng lao ra mặt đường vắng vẻ, hòa mình vào cơn mưa đã đợi ấy mà không sợ cảm lạnh.

Nhưng Mi cũng không ngờ rằng nhiều người khác cũng thích tắm mưa. Tình yêu của Mi và anh ấy cứ thế trôi đi trong êm ả, nên không vì một ngày, cô gái ấy tìm cách chen vào mối quan hệ của Mi. Đó là một cô bạn học cùng lớp Mi, Mi biết cô ấy đem lòng yêu bạn trai Mi từ ngày ấy, nhưng không nghĩ cô ấy ôm mối tình cũ này quá lâu trong lòng, đến mức chắt chừa biến nó thành ngọn lửa, chờ một miếng gỗ để bùng cháy.

Cô ấy tạo dựng những tình huống ngay cả trong phim, Mi cũng không nghĩ người ta có thể hình dung ra. Có thể vì cô ấy là nhà văn, nên đầu óc luôn chứa đựng những ý tưởng khác người. Cô ta hẹn gặp anh ở một đất nước khác, trong một sự kiện do công ty cô ta tổ chức. Thế rồi cô ta tìm cách chuốc cho anh uống say và dùng dã tâm để phá hỏng mối quan hệ của Mi. Thực chất, lý do của cuộc gặp gỡ này cũng là để che lấp cho một mối quan hệ vụng trộm khác, mà thời gian sau đó khiến cô ta bị đuổi việc.

Cũng vào thời gian ấy, mẹ Mi qua đời khi Mi còn quá trẻ và chưa kịp làm gì để báo đáp công ơn mẹ. Mất đi người Mi yêu thương nhất trên đời, Mi buồn bã và tìm cách du học ở Philippines và coi đó là một sự giải thoát cho tất cả. Mi từ bỏ cơn mưa của cuộc đời mình để đi vào một cơn bão lớn. Và nhờ cơn bão ấy, Mi học được bài học về sự không đầu hàng trước nghịch cảnh, dù trong hoàn cảnh nào, cũng sẽ có hướng đi tốt nhất cho những người lạc quan.

Giá trị giáo dục của gia đình đã giúp Mi vượt qua những cám dỗ, dù nghèo cũng không được hèn, và không bao giờ để mình sa ngã ngay cả trong cơn bão tố. Những khi tủi thân, những lúc bị dồn vào đường cùng, Mi khóc vì nhớ mẹ, nỗi đau nhặn chìm sâu hơn khi người yêu của Mi lại đang sống ở nơi khác, bên người con gái luôn đặt ra những cái bẫy vô hình trước mắt anh.

Dù Mi có nói thê nào đi chăng nữa, Mi cũng không thể tả hết những nỗi đau mình gánh chịu cùng một lúc. Phải từng mắ t đi người thân, hoặc từng là một phụ nữ bị người khác cướp chồ ng, bạn mới thắ m đượ c nỗi đau cắ t da cắ t thịt đó. Nhưng Mi chưa bao giờ có ý định tự sát hay nghĩ đế n cái chề t, vì Mi còn bồ và còn cuộc đời rắ t dài ở phía trước. Mi nghĩ, cái chề t của mình chỉ khiề n người khác đượ c mục đích của họ. Đó là lý do Mi quay trở về bên chàng trai của mình, tha thứ cho anh ấy và cùng nhau hướng đế n tương lai.

Nhưng bạn biế t không, những ngày này, anh ấy vẫn lủi thủi số ng một mình giữa Sài Gòn, dù Tề t sắ p đế n rắ t gầ n rồ i. Vì áp lực mà anh ấy đang phải chịu trên đôi vai là quá lớn, anh ấy sợ những ánh mắ t dề bêu hay những lời nói ác ý từ người ngoài. Sau tắ t cả, anh ấy vẫn chọn giải pháp im lặng thay vì lên tiế ng, bởi những sự thật đen tồ i ấy, cho dù có nói ra cũng không giúp ích gì cho em bé đang nằ m trong bụng mẹ. Đứa trẻ không có tội, nó rắ t đáng thương khi chưa sinh ra đã bị đầ m tiế u, nó xứng đáng có đượ c những điề u bình thường như bao đứa trẻ khác.

Mọi người có thể nghĩ Mi là kẻ thứ ba chen vào hạnh phúc của họ. Nhưng Mi tin, những hình ảnh mà Mi chia sẻ ngày hôm nay sẽ thay cho lời giải thích của mình. Ba năm không phải là một quãng đường dài, nhưng đủ để xảy ra nhiề u biế n cố , và cũng đủ để xây dựng một tình yêu thiêng liêng và cao quý khi qua bao sóng gió, Mi và anh ấy - An Huy vẫn ở bên nhau cho đế n giờ phút này!''.

Ngày 29 tháng 1 năm 2014

Taxi ngày cuồ i năm chạy vội vã hơn mọi khi, tôi ra sân bay Nội Bài đón An Huy hôm hai chín Tề t - hai ngày sau khi giải bày nỗi lòng mình trên mạng. Những tắ m ảnh trong hành trình yêu đương

của chúng tôi khiến hàng trăm ngàn người xúc động. Đi đâu tôi cũng thấy người ta nhắc đến tên mình, các trang báo mạng viết về sự thật động trời đã xảy ra tình yêu của Sâu và An Huy như mọi câu view béo bở, mà ở đó - tôi là nhân vật chính. Lượng người theo dõi tôi trên mạng cứ tăng dần đều qua mỗi phút, tôi từ chối mọi lời mời đăng tin quảng cáo sản phẩm, chỉ vì giờ chưa phải là thời điểm để gạt những mẫu chuyện nóng hổi sang một bên. Tôi buộc phải rũ bỏ hình ảnh phủ bụi, chọn cho mình một màu tóc mới và nhuộm lại nước da trắng để tương xứng với An Huy trong lúc này. Trước khi ra sân bay, tôi gọi cho một số phóng viên paparazzi quen biết để thực hiện bộ ảnh mang phong cách chụp lén. Chẳng có hình ảnh nào đẹp và chuyên nghiệp, lại vẫn sang trọng và đẳng cấp như những ngôi sao kéo vali đi lại, hôn hít đầy bí hiểm ở sân bay. Tất nhiên, chiến lược lấy lại hình ảnh cho An Huy không dễ dàng chút nào. Anh phải bỏ ra ba mươi triệu để thuê một nhóm giả danh người hâm mộ mang hoa và poster đón chào ở sảnh nhà ga. Phóng viên lia ống kính chụp mọi khoảnh khắc từ lúc tôi đến sân bay, An Huy xuất hiện, anh ấy ôm tôi vào lòng, hai chúng tôi bỏ đi vội vì gặp nhóm người hâm mộ và sau đó vội vã bước lên xe.

- Anh có biết là có một hội netizen⁽¹⁾ kêu gọi đốt sách của Sâu không? Em nghĩ mà chết vì buồn cười!

- Chắc cô ta vui lắm! Càng được thể nổi tiếng thôi. Một khi đã nổi tiếng trên mạng, sẽ không bao giờ có thể quay trở lại làm người bình thường.

- Em có hơn một triệu người theo dõi, anh có tin được không? Chính em cũng không dám tin điều đó!

- Em là cô nàng lắm chiêu mà! Đúng là vợ anh!

- Em tin chắc, sau vụ này, cát-sê của anh sẽ tăng gấp năm lần!
Và sách của em chắc chắn sẽ bán chạy hơn!

Vẫn còn một bước nữa trong kế hoạch trả thù của tôi. Từ trước đến giờ, những ai lấy đi của tôi cái gì, tôi đều ghi nhớ và chắc chắn sẽ tìm thời điểm thích hợp để đòi lại. Hoặc nếu không lấy lại được những gì đã mất, thì tôi cũng sẽ khiến kẻ đó phải mất đi thứ mà cô ta gìn giữ suốt cuộc đời. Năm lấy tay An Huy, tôi định ngã đầu vào vai anh, nhưng sự nhớ ra còn một hình xăm năm yên vị trên ngực như đang thách thức tôi. Được lắm, tôi sẽ có cách!

Sâu

Ngày 30 tháng 1 năm 2014

Đêm ba mươi năm nay là giao thừa đầu tiên tôi không trở về nhà. Tôi cứ mãi chờ đợi giây phút anh ấy gõ cửa, bước vào căn hộ nhỏ xinh này để cùng mẹ con tôi đón năm mới. Nhưng đợi mãi, đợi mãi vẫn chẳng thấy ai. Mẹ gọi điện hỏi sao tôi chưa về Hà Nội, tôi không dám nói thật mà chỉ bảo công việc còn dang dở. Nhìn kim đồng hồ đã chỉ hơn mười giờ, đưa mắt qua ô cửa sổ, lòng dường táp nập người với người. Riêng nơi này, trong căn hộ đêm ba mươi, chỉ có một mình tôi và sinh linh bé bỏng đang mang trong bụng.

Từ mấy ngày trước, tôi đã trang hoàng nhà cửa để chờ đón An Huy. Tôi cứ hy vọng một tia nắng mong manh mang anh ấy quay về với mẹ con tôi. Nhưng hóa ra tôi nhầm, hoặc là tôi hững còn non nớt trong tình yêu để nuôi nấng những giấc mơ hoang tưởng. Ở tuổi hai lăm, tôi mới hiểu ra một điều, rằng nếu có người đàn ông vì mình mà chịu từ bỏ tất cả, thì cũng sẽ đến lúc anh ta vứt bỏ mình sau lưng để đến một nơi khác. Điều gì dễ đến lại càng dễ đi. Ngồi bên chiếc máy tính quen thuộc, tôi định viết về nỗi cô đơn, hoặc về kiểu đàn ông luôn tìm cách đào tẩu trong tình yêu. Ai cũng hiểu, cảm giác trốn chạy khỏi những thứ kìm kẹp là một sự kỳ thú, và đến một nơi ở mới sẽ cho anh ta niềm hứng khởi nhất thời. Nhưng hãy khoan nói về thú vui tìm kiếm sự mới mẻ của đàn ông, tôi nghĩ, lỗi cũng là ở mình!

Đàn ông không thích phụ nữ phức tạp. Đàn ông sợ phụ nữ sâu sắc. Nhưng không cô gái nào chịu tỏ ra ngây thơ mãi được. Tóm lại,

tôi níu giữ An Huy vì điề`u gì, nế`u chẳng phải vì kiêu mầu đàn ông tự tôn thờ trong lòng suố`t từ thời thiế`u nữ cho đế`n mãi về` sau này. Anh ta ngoài chuyện có thể giúp tôi sinh một đứa con đẹp đẽ, thực chấ`t là kiêu người nhạt nhẽo. Chỉ những người nhạt nhẽo nhưng có ngoại hình mới được dẫn chương trình trực tiế`p, vì họ thấ`y chuyện gì cũng gật gù và ba phải khắ`p mọi nơi. Nế`u anh ta cá tính, có thể đã lên tiế`ng đầ`u tranh cho sự thật đầ`ng sau các chương trình giải trí, hoặc bỏ qua sĩ diện bản thân để sô`ng thực trước đám đông. Còn tôi, nế`u đủ can đảm tìm cho mình một người đàn ông sâu sắ`c, anh ta có thể đã ngoài bô`n mươi, có một vợ và ba con nhỏ. Nỗi khổ của tôi đế`n từ việc mình có hai gót chân Achilles⁽¹⁾, chân bên trái khao khát danh vọng, chân phải chạy lon ton theo những anh chàng hào hoa.

Danh vọng là điề`u duy nhấ`t khiế`n tôi tự hào, nhưng nó lại khiế`n tôi bị căm ghét. Người ta khó lòng chấ`p nhận thành công đế`n sớm với những ai quá trẻ. Thây kệ tá`t cả, tôi xứng đáng với địa vị của mình, người ta xứng đáng tị hiế`m vì họ không làm được như tôi. Chỉ câ`n bạn là nhà văn, dù viế`t hay hay dở, bạn cũng có độc giả của riêng mình. Chỉ câ`n bạn là người nổi tiế`ng, dù tài năng hay thủ đoạn, xung quanh bạn vẫn luôn có người tung hô hế`t lời.

Nhưng đêm nay, tôi cảm nhận cuộc sô`ng theo một cách khác. Nhìn những khóm hoa khoe sắ`c trong căn hộ vắ`ng tiế`ng người, tôi thấ`y cuộc đời vô nghĩa nế`u không có một người đàn ông bên cạnh. Hoa nở trong đêm khuya không người ngắ`m, cũng chẳng khác gì nổi tiế`ng trên mạng mà cô đơn giữa đời thường. Tôi muố`n viế`t gì đó, nhưng gõ được dăm ba từ lại tự tay xóa đi. Chắ`c vì khắ`p khởi trước năm mới. Thú vui con trẻ vẫn chẳng thể nào thay đổi cho dù con người ta lớn lên hay già đi. Những người bạn trên mạng của tôi, giờ này chắ`c ai đã về` nhà nắ`y, hoặc đang ở bên người họ thương yêu nhấ`t. Người ta hay bảo mang thai là quãng thời gian dễ cảm thấ`y cô

đơn nhấ t, nhưng tôi lại vui vì có một sinh linh đang ở bên trong mình. Tôi chưa từng nghĩ sẽ đặt tên con là gì, vì muố n bô ́ đư a trẻ được tham gia lựa chọn. Nhưng có lẽ điề u này giờ cũng không câ n thiế t nữa, con tôi dẫu có mang họ mẹ, nó nhấ t định phải là một đư a trẻ hạnh phúc.

Đóng máy tính lại, tôi ôm bụng nằ m lên ghê ́ bành, định xem một vài chương trình tivi. Ý nghĩ ấ y vụt tắ t ngay lập tức vì tôi sợ biế t đâu lại nhìn thấ y An Huy. Không lẽ lên giường đắ p chặn đi ngủ hay sao? Lẽ ra tôi nên trở về ̀ nhà sớm hơn, hoặc tỉnh táo hơn để nhận ra bấ y lâu nay mình đã gồ ng mình quá nhiề u, đế n mức chẳng còn đủ sự yế u mê ̀ m để rót nước mắ t trong lúc cô đơn nhấ t.

Lại là thói quen trước khi đi ngủ, tôi lướt Facebook một lượt, ngắ m nhìn cuộc số ng của mọi người. Những nụ cười tươi và bình dị, những áo quầ n thướt tha hay phong bao lì xì đỏ khiế n tôi nhớ nhà quá đỗi. Chợt nhìn thấ y hình ảnh của Huê - người đã cho tôi ở nhờ hò i mới vào Sài Gòn lập nghiệp - giờ này vẫn còn ở Sài Gòn. Tôi chưa từng gặp lại Huê sau khi rời khỏi căn hộ của cô ấ y, nhưng vẫn cập nhật tin tức qua mạng. Huê làm lễ tân cho một khách sạn năm sao, cô ấ y không được nghỉ Tề t và vừa mới hế t ca trực. Không chút lưỡng lự, tôi nhắ n tin cho Huê để hỏi thăm. Nửa tiế ng sau, cô ấ y qua nhà tôi chơi.

- Mình không nghĩ Sầ u lại ở đây một mình thế ́ này. - Huê nói.

- Ủ, hai hôm nữa mình ra Hà Nội.

- Gầ n đây mình vẫn đọc tin tức về ̀ Sầ u trên báo. Mình không biế t nói sao vì mình chỉ là người ngoài, nhưng Sầ u hãy mạnh mẽ lên nhé! Vì dù đúng sai thế ́ nào, phụ nữ bao giờ cũng thiệt thòi hơn.

Tôi mời Huê ăn món bánh Red Velvet lắ y từ tiệm cà phê về ̀, cô tròn mắ t trầ m trồ ̀ vì chưa bao giờ được ăn thứ kỳ diệu như vậy.

- Huê có nhớ ngày bọn mình ăn bánh tráng trộn ở hồ Con Rùa không? Thời gian trôi đi nhanh nhỉ.

- Ừ, đây là lần đầu tiên mình gặp Sâu mà!

- Sau ngày ấy, mình chưa bao giờ ăn lại bánh tráng trộn, vì mình thấy nó không hợp với mình. Nhưng giờ tự nhiên lại nhớ hương vị của nó. Chắc vì mình là kiểu người rập khuôn và tôn thờ những thứ cao sang.

- Không phải vậy đâu! Sâu đừng nghĩ vậy, đâu phải ai cũng ăn được món đó đâu!

- Nhưng nhiều người ăn được, lẽ nào mình lại quay lưng với những thứ giản dị như vậy. Mình xin lỗi vì suốt thời gian dài không gặp được Huê, không phải vì bận rộn, mà vì mình cứ mãi theo đuổi những thứ xa xôi.

- Phải như Sâu mới tốt chứ! Mình nhà nghèo, không được đi đây đi đó nên rất sợ va chạm. Đó là lý do mình và nhiều người khác rất hâm mộ Sâu.

- Va chạm sớm cũng chưa chắc là một ý hay. Vì sau một quãng thời gian, nhìn lại những gì đã qua, mình thấy mình sống gấp hơn những người cùng tuổi. Hai tháng người ta chưa kịp yêu ai, mình đã viết xong một câu chuyện tình mới. Người ta chưa kịp nếm một món bánh ngon, mình đã mang một đứa con trong bụng. Thấy tuổi trẻ trôi vèo qua mà tiếc nuối!

- Anh ấy và Sâu thế nào rồi...?

- Anh ấy là kiểu đàn ông tham vọng. Khi người ta mãi chạy theo tham vọng, sẽ không còn thời gian để bận tâm đến những người xung quanh mình. Anh ấy đến với mình khi mình có tất cả, mình

nâng anh ấy lên vị trí như hiện tại. Đến khi khác anh ấy lại muốn bay cao hơn, anh ấy sẽ tìm đến bộ phận mới. Đó là kiểu đàn ông thích một bước lên đến giới, nên họ không cần biết những chuyện xung quanh thế nào cả.

- Mình thấy anh ấy có vẻ không đáng tin.

- Ừ, nhất là khi nhìn vào mắt anh ta sẽ thấy rõ. Vì anh ta không sinh ra trong nghèo khổ, không được nuôi dạy để trân trọng những điều bình dị và chân thành, nên anh ta thích tô vẽ cho cuộc đời mình và rất dễ bị tác động. Giờ mình cũng không quá buồn nữa, vì mình biết trước cuộc tình hiện tại của anh ấy - những gì báo chí đang chạy theo để tung hô, rồi cũng sẽ đến lúc tan biến thôi.

- Vậy Sầu có bao giờ buồn vì có nhiều người căm ghét mình không?

- Không, vì họ chỉ là những người chạy theo đám đông. Mình chỉ buồn vì những câu chuyện được thổi phồng để trả thù, mà người ngoài họ không thể biết được nội tình và quá khứ của mình ra sao. Mà, đợt trước Huệ nói Huệ bị người ta chơi ngải để hãm hại, thực hư thế nào?

- Do ngày ấy mình đau ốm triền miên nên đi xem bói, thầy bảo có kẻ dùng ngải thiên linh cái hại mình sống dở chết dở. Mình tốn rất nhiều tiền để nhờ thầy cúng. Sau đó thì hết bệnh thật, cuộc sống thoải mái hơn, ăn no ngủ kỹ. Cho đến một ngày, mình gặp một số người cũng nói là họ bị chơi ngải, nhưng họ rất giàu có, mình mới nhận ra mình chẳng có gì để người khác phải ghen ghét hay trả thù. Mình chỉ là một cô gái nghèo thì lấy gì mà phải hãm hại.

- Thế à... Mà... chỗ ông thầy đó ở đâu vậy?

- Ở trên Gò Vấp, sao, Sầu định đi gặp thầy à?

Tôi đón giao thừa với cô bạn thực chất không có điểm gì hợp với mình. Nhưng nhìn đi nhìn lại, tôi cũng chẳng hợp với ai cả. Tôi có cả triệu người bạn trên mạng, nhưng bóí không ra một mớ ng để chia sẻ mỗi lúc buồn hay cô đơn. Và ở lúc cô đơn nhất, tôi mới hiểu một thời gian dài mình đã sống trong vỏ ốc, sau cái ngày bị cô bạn thân nhất hất xô nước lạnh vào người. Tôi sợ sự tri kỷ, vì chẳng ai có thể đâm mũi tên vào gót chân bạn một cách đau đớn như họ. Đêm ấy, tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ. Trong mơ, Hà Mi nằm xuống bên cạnh, lay tôi dậy và khóc nức nở như một đứa trẻ, tay chạm cái đùi chó cắn dở. Tôi muốn thiếp đi nhưng không được, cô ấy cứ lay lay những miếng thịt nham nhở để mời tôi cùng cắn một miếng. Không đời nào, tôi phải ăn chung thứ đồ ăn dở bẩn đó ư? Hà Mi lại khóc. Tiếng khóc òa lên như thác nước đổ. Lau nước mắt cho Hà Mi, bất chợt cô ta ôm tôi vào lòng mà năn nỉ xin lỗi. Xin lỗi vì điều gì cơ chứ? Đúng lúc đó, mẹ chủ nhà bước vào phòng, mẹ vu cho tôi tội ăn trộm thịt chó và nếm tóc tôi bêu ra giữa đường. Đám đông bầu lầy quanh tôi, cười chê, chỉ tay vào mặt tôi mà nhạo báng. Giữa đám đông, mặc cho tôi đau đớn kêu khóc, tôi thấy loáng thoáng ánh mắt Hà Mi lấp ló đằng sau những bóng người, cô ta nhìn tôi chằm chặp rồi lẳng lặng bỏ đi.

Buổi sáng đầu tiên của năm mới, thành phố nhẹ bẫng như một sợi tơ giăng qua tán lá. Không chút âm thanh, không một ngọn gió. Tôi ngấm con nhện miệt mài làm công việc của mình, chẳng may thời khắc đầu tiên của vòng luân chuyển thời gian vừa ghé đến. “Sài Gòn hiếm khi im ắng, sao mày không ngủ yên cho cuộc đời bình lặng?” - tôi trộm nghĩ. Hóa ra, chỉ có con người mới biết thư giãn, và cũng chỉ có con người mới làm cho nhau đau đầu.

Huê ngủ tới gần trưa mới rời khỏi, vì hôm nay cô phải trực ca đêm. Tôi dọn dẹp những mâm vụn thức ăn vương vãi trên sàn nhà từ đêm qua, rồi thả trôi mình theo dòng nước ấm và những giai điệu

chillout⁽²⁾. Nhìn bụng mình cứ ngày một căng đầ`y, tôi lắ`y tay xoa khẽ khàng rô`i cười đùa thích chí. Sắ`p tới sẽ là một hành trình rắ`t dài, nhưng dù có gian khổ đắ`n đâu chẳng nữa, tôi biế`t mình cũng không còn cô đơn.

Bữa trưa nhẹ nhàng với món bò lúc lắ`c, nhưng chưa kịp đưa lên miệng miế`ng đầ`u tiên, tôi đánh rơi nĩa xuố`ng sàn nhà. Trên mạng, người ta chửi tôi là đầ` bệnh hoạn, kẻ điên tình và post vòng hoa trắ`ng khắ`p mọi nơi. Cả thiên hạ xôn xao chuyện có ai đó gửi hoa tang đắ`n nhà Hà Mi sáng mừng Một Tắ`t. Tôi bủn rủn chân tay, ngay tắ`p lự đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Quá mệt mỏi, quá sợ hãi, tôi đóng cửa tài khoản trên mạng xã hội của mình và không nghĩ tới một ngày nào đó sẽ quay trở lại.

An Huy

áng ba mươi Tết, tôi qua đón Hà Mi, em muốn chuẩn bị một ít đồ để ra mộ mẹ thắp hương. Cái Tết đầu tiên không có mẹ ở bên nên chắc em rất buồn, dù không bộc lộ cảm xúc ra ngoài. Tôi muốn bù đắp cho em phần nào những thiếu hụt trong đời sống tình cảm, mặt khác để xoa dịu lương tâm mình sau những muôn phiến mang đến cho em. Ngồi bên nhau, em không nói gì, chỉ hững hờ nhìn qua cửa kính, thế rồi mở miệng nói một câu lạnh toát:

- Anh không cảm thấy có lỗi với Sầu sao?

- Anh...

Tôi định nói đôi điều, nhưng lại thôi. Tôi không có tình cảm với Sầu, ngoài thứ vui vẻ chớp nhoáng và những vụ lợi trong công việc. Nói thẳng ra, tôi là loại không ra gì, Sầu cũng vậy. Nên bây giờ đừng ai nảy đi, tôi cũng không hời hợt, vì chúng tôi đều là người nổi tiếng, và người nổi tiếng thì không có thời gian để buồn.

- Anh không trả lời cũng được, nhưng đừng lung lay. Vì Sầu là đứa rất khôn ngoan, nó cũng chẳng buông tha anh dễ dàng đâu. Cả em cũng vậy!

- Em nghĩ cô ta còn làm gì được nữa? Dù sao anh cũng thấy mệt mỏi, những ngày qua mẹ anh không ngủ được vì lời ra tiếng vào của người đời.

- Miệng lưỡi thiên hạ thì không bịt được, nhưng rất dễ thuyên chuyển. Thay vì phải lo sợ, né tránh lời ra tiếng vào, sao anh không

tìm cách dành lại tình thương từ họ. Con người vốn chỉ thấy những thứ bề nổi để chực ném đá, mình là người chèo lái con thuyền, cái gì họ thấy là do mình thôi.

Ra đến mộ mẹ, Hà Mi quỳ xuống rồi trầm ngâm, chẳng biết nghĩ gì cho tới khi em nhấc tôi ngồi lại bên mình:

- Chúng mình hãy cùng thề trước mộ mẹ đi!

Tôi thoáng chút bối rối, nhưng không thể cưỡng lại chuỗi cảm xúc trong em lúc này. Ở giữa chốn linh thiêng, chúng tôi cùng thề nguyện sẽ sống bên nhau đến hết cuộc đời. Nhìn di ảnh mẹ Hà Mi, tôi có chút lao đao trong người, trông bà giống hết cô con gái, nhất là ánh mắt nhìn về phía đời.

- Nếu anh muốn có một cuộc sống yên ổn, không phải lo bất cứ ai cản đường mình nữa, anh buộc phải đặt niềm tin vào em. Giờ, em cũng là người nổi tiếng, cũng thét một tiếng ra lửa và hàng ngàn người lao theo. Anh chỉ việc làm theo những gì em nói, thì bao nhiêu điều tiếng xấu sẽ bay đi hết, và chẳng còn ai quay lưng lại với anh cả!

Chúng tôi ra về. Hà Mi dặn tôi, sau khi đưa em trở về nhà, hãy gọi cho người ở tiệm vàng mã đặt một lẵng hoa tang để chính tên em. Sáng hôm sau, khi người ta mang lẵng hoa đến nhà Hà Mi, những người nghe chuyện ấy sẽ bầu lại, thậm chí chụp ảnh và lan truyền câu chuyện hãi hùng này lên mạng. Câu chuyện có tên gọi: Vòng hoa tang gửi người đang còn sống. Nhân vật chính xuất hiện trong bức ảnh không mất một đồng cũng mua được danh tiếng. Và khi ấy, mọi sự nghi ngờ kể ra tay hãm hại Hà Mi ấy sẽ đổ dồn về người vừa tô cáo cô ta cướp bạn trai mình.

Tôi giao thừa, Hà Mi rủ tôi đi chơi từ rất sớm. Em muốn quay lại những nơi chúng tôi từng có nhiều kỷ niệm. Lang thang trên

phố Hàng Bông, dưới lòng đường tấp nập, chúng tôi nhìn về phía căn phòng Hà Mi từng sống trước lúc gia đình em chưa chuyển về Hà Nội. Nơi ban công ấy, không biết bao nhiêu cô cà phê nghi ngút khói tỏa hương thơm. Trong căn phòng ấy, bao nhiêu cảm xúc yêu mãnh liệt của tuổi trẻ, chúng tôi đã dành cho nhau. Hà Mi nhớ về những ngày tháng đã qua, và khao khát tìm lại được cảm xúc một thời. Em chủ động ôm lấy thân mình tôi, khóa môi tôi thật chặt giữa chốn đông người.

Đó là một nụ hôn thật kỳ diệu. Em nhắm mắt cả khi hôn. Lòng tôi chộn rộn.

Hà Mi nhanh chóng kéo tôi đến tiệm trang sức Domino's trước thời khắc giao thừa. Em phải thắp hương giùm người chủ đang du lịch nước ngoài. Nhưng sự rạo rức khiến chúng tôi ngây ngất cả, em kéo tôi lên tầng lầu, khóa trái cửa và hôn lấy tôi vô vấp. Em xé tung nút cúc ngực, rồi hôn lên cổ tôi, tay miết chặt vòm cơ ngực rồi cắn xé, ngấu nghiến từng mảng trên da thịt. Bỗng em tát tôi một cái thật mạnh như dồn hết sức lực, rồi òa khóc như cái tát đó dành cho mình:

- Em căm ghét hình xăm trên người anh!!!

Nói rồi Hà Mi bỏ chạy, tôi đuổi theo thì thấy em bị ngã, ngã vật giữa sàn nhà, mặt không ngừng đau đớn, nước mắt giàn giụa. Em lao ra khỏi cửa tiệm, chỉnh lại quần áo, đầu tóc bằng tay, vừa thở hổn hển vừa sợ sệt nép vào lòng tôi.

- Em xin lỗi... Em... Em sợ nhìn thấy nó!

Chúng tôi chưa làm chuyện đó với nhau kể từ ngày gặp lại. Có thể tôi đã sai, vì em muốn chiêm hũu thân thể tôi, hoặc vì em sợ nhìn thấy bóng hình người con gái khác.

- Được, vậy anh sẽ xóa nó đi! Em đừng sợ nhé! Anh xin lỗi!

Sáng mùng Một Tết, tôi qua nhà Hà Mi từ sớm để cùng em chuẩn bị mâm cơm cúng, và để chắc rằng kế hoạch thực hiện đúng như dự tính. Lúc ấy là khoảng gần mười một giờ, tôi biết mọi thứ trôi chảy khi nghe có tiếng nhao nhao ngoài cổng. Vòng hoa cúc trắng được đặt trước cửa nhà, trên đó ghi dòng chữ: “Kính viếng hương hồn cô Hà Mi”. Em dặn tôi ở yên trong nhà, chỉ mình em chòng mạt ra đường để thiên hạ chụp ảnh đưa lên mạng. Có thể em sẽ khóc, nếu bố em xử lý tình huống chậm hơn dự kiến. Người ta phải thấy em là kẻ bị hại đáng thương, và cũng tự có cho họ câu trả lời về chuyện có ai ghét em đến mức tìm cách trả thù oan nghiệt đến thế.

Sâu biết khởi tất cả các mạng xã hội sau ngày hôm đó, không còn ai nghe tin tức gì về cô ta nữa. Tôi bắt đầu hoang mang, không hiểu chuyện gì xảy đến với Sâu. Tôi thậm chí không biết nhà Sâu ở đâu, giờ này mẹ con cô sống thế nào. Những ngày nghỉ Tết trôi qua trong nỗi sốt ruột. Tôi muốn trở lại Sài Gòn sớm hơn để nghe ngóng tin tức về Sâu, nhưng Hà Mi níu tôi ở thêm ít ngày nữa, sau đó em sẽ Nam tiến cùng tôi. Sáng ngày rằm, khi đang sắp xếp đồ đạc để rời khỏi Hà Nội, tôi bất ngờ bị triệu tập đến công an quận với tội danh khủng bố tinh thần và xâm hại thân thể người khác. Choáng váng chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, cánh phóng viên đã ập nhao nhao tìm đến, chụp ảnh khoảnh khắc tôi bị áp giải. Để rồi ít phút sau, tôi cay đắng nhận ra chúng cứ bắt giữ là đoạn băng ghi âm cuộc điện thoại đặt vòng hoa, và clip cô gái bỏ chạy vì bị cưỡng đoạt trong tiệm trang sức. Thế là hết, tất cả chấm hết ở đây rồi!

Hà Mi

Ngày 27 tháng 3 năm 2014

Cuối cùng, mùa đông lạnh giá cũng sắp qua đi. Tôi đã thấy người ta bán những bông hoa loa kèn đầu tiên trên đường phố. Quãng thời gian đẹp nhất trong năm này, tôi đón nhận tuổi mới theo một cách hoàn toàn mới. Trở lại là cô gái xinh đẹp, mặc váy trắng chầm bi, đi giày bệt lang thang trên đường, ai có thể nghĩ cô gái nhỏ bé như tôi lại có vô vàn người ngưỡng mộ. Giờ này năm ngoái, tôi vẫn còn lằm lũi trong văn phòng ngột ngạt, ăn trưa vội vã ở những quán tạm bợ. Giờ, mỗi bước đi của tôi đều đáng trân trọng, tôi yêu cuộc sống hơn bao giờ hết và hạnh phúc với con đường mình lựa chọn.

Hôm nay, tôi đi nhận giải nữ tác giả được yêu thích nhất năm 2013 do một tạp chí danh tiếng trao tặng. Dù tôi mới chỉ xuất bản mỗi một cuốn sách, nhưng sự thành công vượt mong đợi của nó khiến tôi hào hứng cho những chuyến hành trình viết sách tiếp theo của mình.

Nghĩ cũng buồn cười, năm ngoái, người ta trao giải này cho Sâu. Giờ này Sâu ở đâu, có biết những gì bạn làm được, mình cũng làm được, thậm chí còn giỏi hơn bạn không? Bạn đừng buồn nếu người ta quay lưng lại với bạn, bởi vì điều đó cũng giống như khi bạn đập đổ tất cả những gì mình gây dựng thôi. Với lại, dù sao bạn vẫn là nhà văn có nhiều người hâm mộ nhất, bạn lại đang có bầu, chờ đến ngày em bé ra đời, người ta sẽ lại yêu thương và đón đọc các tác phẩm của bạn thôi. Chẳng ai khắt khe bằng dư luận, nhưng cũng chẳng ai

dễ thay lòng đổi dạ như dư luận. Rồi đến một lúc nào đó, bạn thay vì viết những tâm tư yêu đương, chuyên qua kể về hành trình nuôi con. Dư luận sẽ luôn thiện cảm trước những cô gái số c nổi một thời, nay đang ảnh chăm sóc con thật nhẹ nhàng trên mạng. Và cả những chàng trai biết cúi đầu nhận lỗi nữa. Đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại mà. Mình cũng hy vọng bố của con bạn sẽ tìm được một công việc mới và đi lên bằng chính thực lực của anh ấy. Anh ấy không phải là người xấu, chỉ xấu vì tham vọng quá lớn và chọn con đường tắt để tiến thân. Thành thử ra, nếu hai người có quay lại với nhau, mình cũng mừng, vì hai người sinh ra để dành cho nhau mà!

Cảm giác trả thù thành công là một cảm giác hạnh phúc. Cảm giác đoạt được thứ thuộc về mình từ tay kẻ khác, đó là sự đắc thắng. Nhưng tôi không thuộc kiểu người bằng lòng với thực tại, bởi vì tôi biết trong hành trình cuộc đời mỗi người, bao giờ cũng tồn tại những kẻ ngáng chân mình. Nếu ta bằng lòng quá sớm, đến lúc bị ngã, sẽ không thể nào gượng dậy và làm lại từ đầu. Cuộc sống của tôi đã từng như thế. Phải, từ xưa đến nay, tôi không sợ bất cứ điều gì, chỉ sợ bị lấy mất những thứ vốn dĩ là của mình. Nhưng nay, không còn điều gì làm tôi sợ nữa, bởi kẻ nào dám cả gan lấy đi của tôi dù chỉ là một hạt gạo, cũng sẽ nhận lấy cơn lũ cuốn đi cả kho thóc trong đời họ.

Cuối tháng Ba, tôi nhận được visa từ đất nước Brazil hoang đại nóng bỏng. Trước chuyến đi lần này, tôi không còn phải lo nghĩ nhiều về tài chính nữa, bởi số tiền dư ra sau mỗi đợt quyên góp từ thiện đủ để tôi sống một năm trên hành trình rong ruổi Nam Mỹ. Rồi ngày ấy cuối cùng cũng tới, cầm trên tay tấm vé máy bay, tôi đưa nó lên miệng, mỉm cười ghi vào cuốn sổ tiêu đề cho một cuốn sách mới *Vũ điệu ở rừng già Amazon*.

Lời nói cuối

Tháng sau ngày hoàn thành cuốn sách, tự nhiên tôi chơi với người có sách bán chạy nhất Việt Nam lúc này. Cũng chính anh là người giúp tôi cho ra đời bản thảo này. Câu đầu tiên, phải nói ngay rằng: Những gì tôi ghi lại trong cuốn sách hoàn toàn bằ ng trí tưởng tượng, không nhắ m đế n bắ t cứ ai. Tôi ngưỡng mộ phầ n lớn các tác giả trẻ ở Việt Nam, vì họ rấ t dễ thương, chăm chỉ và thông minh. Nhưng ở một khía cạnh khác, nơi góc độ chuyên môn của mình - nghề báo, có nhiê u điê u tôi muố n viết ra đây, để bạn nế u có đọc được, hãy nhớ rằ ng chúng ta cũng câ n là những độc giả thông minh.

Mới đây, tôi bức xúc một vụ việc, bèn trút hế t bức dọc lên trang cá nhân - điê u tôi chẳng má y khi làm. Xin đăng lại phầ n đã lược bớt những từ bậy:

“Sáng nay lên mạng mà hế t hờ n chim én với tiêu đề bài báo: Tâm thư dẫ m nước mắ t của MC truye n hình thoát “án tử hình”.

Cái gì??? Ô kê, ca sỹ tóc xanh dẫ chương trình bản tin thời sự - không thành vậ n đề !!! Người mẫu bị khởi tố vẫn được ca ngợi trên báo - hơi lạ!!! Nhưng MC từng bị kê t án tử hình mà vẫn được dẫn chương trình á???

Bắ m vào đường link bài báo, tôi mới vỡ lẽ một anh MC đẹp trai tên là Hạnh Phúc, “án tử hình” hóa ra là bị ung thư. Chả hiểu sao lại có chuyện chơi chữ hay thế , phải chăng vì tử hình và bị bệnh đề u cùng đi đế n cái chề t, nên từ bây giờ cứ ai ung thư là gắ n cho họ một danh xưng nghe rấ t tội đồ ? Thôi thì cứ đọc, thấ y ảnh khóc

lóc nghiêng ngả, có cả phóng sự truyền hình đưa tin, đọc để xem anh đã vượt qua bệnh hiểm nghèo thế nào, biết đâu lại truyền sức mạnh cho nhiều người bệnh khác!!!

Nhưng không, hóa ra không phải, đọc hết cả bài báo cuối cùng anh đã chiêm thán ng tử thân bởi vì: Bác sỹ khám nhầm!!! Đến đây, mình dù không muốn chửi bậy, nhưng thán tiếc thời gian!!! Chả hiểu khóc khóc cái gì khi cuộc sống đang đẹp, làm phóng sự gì khi chỉ là một chuyện bé bỏng con muỗi??? Bây giờ nói một câu rất đơn giản: Những người có bệnh khác khi theo dõi chương trình, đọc bài báo này họ có mừng cho anh ta hay không, hay sẽ tử thân cho cuộc đời và hành trình đấu tranh dang dở của mình???

Tự nhiên bây giờ đọc lại, tôi thán mình đành hanh. Anh MC Hạnh Phúc có lẽ đang tận hưởng cuộc đời đúng nghĩa với cái tên cha mẹ đặt cho anh, có gì tôi trút niềm bức xúc lên anh?! Hay vì cả tôi và anh đều trở thành con rỗi của những người mài bàn phím thiêu lương tâm? Tất nhiên, tôi không khẳng định bất cứ điều gì, nhưng sẽ trích dẫn bình luận từ phía bạn bè mình để xem chúng ta có đang “thông minh” hay là “ngu ngốc” nhé!

- “Từ trước đến giờ, chẳng có ai biết anh này là ai”: Sai rồi. Có bạn bè và gia đình anh ấy chứ!

- “Một chiến lược quảng bá hình ảnh thật hiệu quả”: Vẫn sai! Tôi cho đây là một chiến lược ngu xuẩn nếu nó có thực. Người viết ra chiến lược cho anh, và cả người thực hiện nó, đều lao vào đóm sáng thán rõ trước mắt mà không cần biết đó là đóm lửa hay đóm hồ lô n tap nham gì, lên báo là vui rồi!

- “Dù sao anh ấy cũng đã trở về với cuộc sống bình thường, chúng ta nên chúc mừng cho anh ấy”: Đúng! Tôi đồng ý, sự sống

là điề u tuyệt vời. Sự thật là anh â y vẫn bình thường, chưa bao giờ số ng ở một cõi khác cả.

- “Anh â y có vẻ hơi yế u đườ i!”: Quá đúng! Là tôi, có lẽ tôi cũng khóc. Nhưng giọt nước mắ t này nên giấ u đi, không phải vì mình là đàn ông, mà vì tình huố ng này không có gì để khóc. Nế u là giọt nước mắ t hạnh phúc vì biế t mình không bị bệnh, nó chỉ là nước mắ t thoáng chồ c, sau đó cười hê nh hêch ngay. Còn nế u là giọt nước mắ t đau khổ vì bệnh, anh này thực ra chưa đặ ng chạm gì đế n dao kéo hay tiề n bạc, chưa mắ t một sợi lông chân gì để mà nứ c nở trên truyề n hình!

- “Một câu chuyện cho chúng ta nhiề u góc suy ngắ m khác nhau”: Suy ngắ m gì? Tôi chỉ thấ y mình bị đắ nh lừa, từ người viế t bài cho đế n nhân vật trong bài, hoặc là tôi đa nghi, nhưng người ta vừa cướp đi của mình những phút quý giá ngồ i đặ c bài báo nhám - tôi phải tức chứ!!!

Tôi tức là tức điề u này. Tôi cũng là một người đắ ng đấ u tranh với bệnh tật. Tôi vừa mắ t đi một cậu em trai, em qua đờ i khi mới mười bảy tuổi vì một căn bệnh hiểm nghèo. Nhưng dường như những ai số ng chung với bệnh tật điề u có chung một tâm lý rằ ng: Không có gì phải khóc cả! Đúng thế , trước đây tôi cứ nghĩ nế u một bộ phận nào đó trên thân thể mình không khỏe, mình có thể chề t, tôi sẽ khóc, sẽ nứ c nở trên ghế đá công viên hay trong hành lang bệnh viện như cảnh trong phim Hàn Quố c. Và càng những người biế t thời khắ c số ng của mình không còn nhiề u nữa, thì họ lại càng số ng có ý nghĩa và làm những điề u tô t đặ p nhấ t, chứ không có thời gian để mà òa lên nứ c nở. Cậu em tôi trải qua hai lầ n đặ i phẫu, chưa một lầ n rơi nước mắ t. Vì một giọt nước mắ t của người bệnh là nhiề u triệu giọt đắ ng quặ n thắ t đắ y lòng người thân. Lầ n thứ ba, bị bác sỹ trong và ngoài nước từ chồ i phẫu thuật, cậu vẫn bình thắ n đón nhận mọi thứ và đặ ng viên ngược lại gia đình. Em đi rồ i, một cậu

nhóc mạnh mẽ, dũng cảm và rất đáng yêu. Lúc tôi nhớ em nhiều nhất, lại chính là khi tôi nằm trên giường bệnh, răng cắn chặt vào nhau để không kêu lên thành tiếng. Tôi nghĩ, em sẽ truyền sức mạnh cho tôi.

Thời gian này, tôi yêu đời và đón nhận cuộc sống cởi mở hơn. Mỗi khi có ai kêu chán, thất tình hay khóc linh tinh, tôi lại khuyên một câu giống nhau: “Ít nhất, bạn còn có sức khỏe, bạn còn có cuộc đời.”. Tôi vẫn luôn tin rằng mình đang rất may mắn, vì khi tôi rời khỏi bệnh viện, có nhiều người không còn làm được điều này giống như tôi. Nhưng khi đọc được bài báo nói trên, lòng tôi tự nhiên chùng xuống. Anh Hạnh Phúc ơi, có gì anh lại đau buồn, nhiều người mơ được như anh, anh biết không? Người viết bài ơi, hãy nghĩ đến tôi và nhiều triệu người khác nữa, những người đang đấu tranh với bệnh tật và tìm nguồn động lực sống. Những người mới phát hiện ung thư, họ cũng lĩnh “án tử hình” hay sao? Còn những người đau đớn trên giường bệnh, họ trông chờ gì từ một cậu thanh niên òa khóc chỉ vì may mắn không phải chịu mảnh đời giống như họ?

Bạn đã đọc xong cuốn sách này, tôi tin bạn cũng sẽ thấy những câu chuyện nhang nhác ngoài đời thực, hoặc suy ngẫm nhiều hơn trước màn hình máy tính, trong mỗi lúc lướt web đọc báo. Thế hệ của chúng ta, những công dân trẻ trong thời đại 2.1 (năm 2010 trở về sau) tự tin vì nằm trong nhóm quốc gia sử dụng mạng xã hội nhiều nhất. Bây giờ, ai cũng có thể là người cung cấp thông tin, người viết lách và tạo nên dư luận. Xã hội có thể điên đảo vì một vài cá nhân sốc nổi, nhưng xã hội văn minh, sẽ không có chỗ cho sự sốc nổi. Tất nhiên, chúng ta phải ghi nhận thực tế của thời đại này, là tài năng, sự ngu xuẩn và điều dối trá là ba thứ khiến con người ta nổi tiếng nhanh nhất.

Tôi không nhấ c đế n tài năng nữa, vì thời đại nào cũng cầ n người tài. Sự ngu xuấ n - tôi cho rằ ng tính từ miệt thị nặng nề này đôi khi lại dành cho chính chúng ta, những công dân 2.1. Vì không có một giáo trình hay trường lớp nào đào tạo chúng ta cách phòng vệ bản thân trước cơn bão thông tin mỗi ngày, nên ai tỉnh táo thì người đầ y khỏe. Cũng chính sự ngu xuấ n khiế n con người ta lao theo và trở thành miế ng mô i của những kẻ đô i trá. Xin phép khép lại cuố n sách của mình bằ ng câu chuyện có thật, nhưng tin hay không, cầ n thời gian dài để bàn cãi tiế p:

Một nữ nhà văn (tự xưng) kiêm nhà báo có chút hoang tưởng về bản thân. Cô cho rằ ng mình được sinh ra trên đời để gánh những trọng trách lớn lao mà người khác không làm được: Đó là sứ mệnh thiện nguyện. Người ta thấ y cô này ngày qua ngày ôm ấp các em bé khác nhau trong bệnh viện. Đế n đây, bạn phải bắ t đầ u tỉnh táo ngay, để hiểu được một điề u rằ ng không có ai khi ôm người khác mà lại muố n chụp ảnh cả - trừ diễn viên đóng phim. Nhưng nhiề u người không thấ y thế, vì có lẽ cô bị chụp trộm, hoặc vì em bé đáng thương quá. Đáng thương đế n mức nằ m liệt giường, tứ chi băng bó, chưa đủ tuổi vị thành niên nhưng bị sử dụng hình ảnh cá nhân cho mục đích tùy tiện. Tùy tiện và từ thiện, đôi khi ranh giới rấ t gầ n nhau. Những người làm từ thiện, lại là những người không thích chụp ảnh lia lịa và cũng chẳng có nhu cầ u khoe: Họ được gọi là Mạnh Thường quân. Những người chụp ảnh quá nhiề u, đôi khi vì tâm hồ n họ đang để tâm tới những mục đích xa hơn của sự chân thành. Bạn tin được không: Người có cái tâm trong sáng, ngày nào cũng làm việc thiện, kêu gọi ủng hộ những khoản tiề n hàng chục triệu đô ng - hóa ra lại là kẻ quyt tiề n nhuận bút vài trăm ngàn của một cô bé sinh viên tinh lẻ. Sau này, cô sinh viên tìm mọi cách lấ y lại khoản tiề n thì bị nữ nhà văn đăng ảnh đầ u tồ , thóa mạ trên mạng như kẻ ăn cháo đá bát. Riêng tôi, chỉ biế t rằ ng em đã dành toàn bộ số tiề n

nhỏ bé đó cho một cậu bé bị hở van tim ở ngay gần nhà mình mà
chẳng một giây mực và máy ảnh nào ghi lại cả!

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

175 Giảng Võ - Đống Đa - Hà Nội

Điện thoại: 043 851 5380 Fax: 043 851 5381

Email: nxblaodong@yahoo.com

Website: <http://www.nxblaodong.com.vn>

—***—

MỞ MẮT KAI AÔN

Hà Mạnh

Chịu trách nhiệm xuất bản:

VÕ THỊ KIM THANH

Biên tập NXB: *Lê Nguyệt Hằng*

Sửa bản in: *Thụy Miên*

Trình bày: *Tuệ Minh*

Vẽ bìa: *Achanvn*

LIÊN KẾT XUẤT BẢN:

**Công ty Cổ phần Thương mại Quốc tế Hoàng Tiễn
Nhãn sách zBooks**

Km3, đường Vũ Hữu Lợi, Nghĩa An, Nam Trực, Nam Định

Điện thoại: 0350 385 9473

E-mail: camphongbooks@gmail.com

Website: <http://camphongbook.vn>

In 3.000 cuốn, khổ 13x20.5cm tại Công ty CP In SAVINA
(Đ/c: 22B Hai Bà Trưng, Hoàn Kiếm, Hà Nội).

ĐKKHXB số: 3822-2015/CXBIPH/05-279/LĐ ngày 08/12/2015.

QĐXB số: 1385/QĐ-NXBLĐ ngày 31/12/2015.

In xong và nộp lưu chiểu Quý I-2016.
Mã số ISBN: 978-604-59-5181-1.

Như thường lệ, các nhà kinh tế học lại đưa ra một giải pháp đơn giản. Đó là cho phép mọi người được trao đổi tạng và công nhận thị trường nội tạng. Mặc dù ý tưởng này có giá trị, nhưng nói chung không được tán thành vì vấp phải vấn đề đạo đức.

Slippery slope : 'Con dốc trơn' là một thuật ngữ biện trong tâm lý học, đại ý là nếu bạn chấp nhận hành động này thì sẽ phải chấp nhận cả chuỗi hành động hay những hệ quả kéo theo nó.

Bàn tay vô hình (invisible hand) là một học thuyết kinh tế do nhà kinh tế học nổi tiếng Adam Smith (1723-1790) đưa ra vào năm 1776. Trong tác phẩm vĩ đại Bàn về tài sản quốc gia (Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations) và những bài viết khác, Smith đã tuyên bố rằng trong nền kinh tế thị trường tự do, mỗi cá nhân theo đuổi một mối quan tâm và xu hướng lợi ích riêng cho bản thân, và chính các hành động của những cá nhân này lại có xu hướng thúc đẩy nhiều hơn và củng cố lợi ích cho toàn cộng đồng thông qua một “bàn tay vô hình”. Ông biện luận rằng mỗi cá nhân đều muốn thu lợi lớn nhất cho mình sẽ làm tối đa lợi ích của cả cộng đồng, điều này giống như việc cộng toàn bộ các lợi ích của từng cá nhân lại.

Dynamic inconsistency

Camerer và cộng sự (2003) gọi là “chủ nghĩa gia trưởng bất xứng” (“asymmetric paternalism”), được họ xem là các bước hỗ trợ cho những người ít gây phức tạp nhất trong khi hạn chế tối thiểu tác hại lên những người khác. Quy tắc vàng của chúng tôi chính là tinh thần được rút ra từ định nghĩa của họ.

Có sự hài hước sâu xa ở đây. Nhiều nhà kinh tế học phản bác các thí nghiệm tâm lý học trên cơ sở rằng các thí nghiệm đó chỉ đúng với những gì có “quyền lợi kinh tế thấp” và người ta thường không có cơ hội thỏa đáng để học hỏi. Họ tranh luận rằng nếu quyền lợi được nâng lên và các đối tượng nghiên cứu được phép làm thử, khi đó người ta sẽ lựa chọn và quyết định đúng. Có ít nhất hai vấn đề nảy sinh từ luận cứ này. Thứ nhất, có rất ít bằng chứng cho thấy việc thử đó sẽ cải thiện khi quyền lợi tăng lên. Trong lần thử đầu tiên, quyền lợi hầu như không liên quan gì nhiều đến lựa chọn

(xem Camerer và Hogarth, 1999). Thứ hai, và điều này quan trọng hơn, kinh tế học được cho là sẽ giúp giải thích những quyết định lớn trong cuộc sống, và đó là những quyết định cần được thực hiện mà không được thử đi thử lại nhiều lần. (Chú thích của tác giả)

Silverstein đã tự tay đưa cho Thaler bài thơ để sử dụng trong một bài báo chuyên ngành được xuất bản năm 1985. Ông nói ông không nhin được cười khi nhìn thấy bài thơ xuất hiện trên tờ American Economic Review – nhưng giờ đây bài thơ được quản lý bởi đại diện bản quyền của ông, mà sau nhiều cú hích, họ vẫn từ chối cho phép chúng tôi in bài thơ ra đây. (Chú thích của tác giả)

Stimulus response compatibility

Libertarian Paternalism

Omniscience.

“One Size Fits All”.

Có thể tiên đoán được kết quả của các kỳ bầu cử quốc hội (Mỹ) một cách chính xác đến không thể tin được chỉ bằng cách đề nghị các cử tri nhìn nhanh vào hình của các ứng viên và nói cho bạn biết ai là người có khả năng chiến thắng hơn. Những phán đoán này, được khảo sát từ những sinh viên hoàn toàn không biết gì về các ứng viên, đúng với xác suất 2/3 trong một kỳ bầu cử. (Toderov et al. [2005]; Benjamin and Shapiro [2007]).

Chương trình 401(k) là chương trình hưu bổng của các công ty tư nhân tại Mỹ. Theo chương trình này, nhân viên có quyền yêu cầu công ty của mình giữ lại một phần lương hàng tháng để đóng vào quỹ 401(k). Nhân viên và công ty đều có lợi vì cả hai đều được giảm thuế thu nhập, chính xác hơn là được hoãn thuế cho đến khi về hưu.

(1) Đường chân tóc mũ nhân: đường chân tóc tạo thành hình chữ “m” trên trán, trái phải cân xứng.

(2) Bạch trảm kê được dùng để ví với con trai nhìn yếu ớt như con gái.

(3) Wechat: Một phần mềm tán gẫu phổ biến ở Trung Quốc.

(4) Chỉ những người học rất giỏi.

(5) Trong tiếng Trung, ngôi thứ hai không phân biệt nam nữ.

(6) Chỉ người nghiêm trang, thận trọng, bình tĩnh trước mọi việc.

- (7) Thực ra câu gốc là Hoàn béo, Yến gầy, Hoàn là Dương Ngọc Hoàn (Dương Quý Phi); Yến là Triệu Phi Yến. Mỗi người có một vẻ đẹp khác nhau. Triệu Phi Yến có vẻ đẹp mình hạc xương mai, Dương Ngọc Hoàn có vẻ đẹp tròn trịa, đầy đặn.
- (8) Học tra: Chỉ những sinh viên học dốt.
- (9) Hai câu trong bài Quan thư trong Kinh Thi. Nghĩa là: Đôi chim trống mái sống ở bãi bồi giữa sông cất tiếng kêu lạnh lạnh.
- (10) Kỳ thi tiếng Anh dành cho sinh viên đại học ở Trung Quốc.
- (11) Chỉ người phụ nữ chỉ có ngoại hình đẹp mà không có đầu óc.
- (12) Chỉ chu kỳ kinh nguyệt. Cách nói vui của dân mạng Trung Quốc.
- (13) Tạ Na: Một MC nổi tiếng của đài Hồ Nam.
- (14) Cao Viên Viên: Một diễn viên xinh đẹp của Trung Quốc.
- (15) MC, nhà sản xuất âm nhạc.
- (16) Kênh trung gian thanh toán của các trang thương mại điện tử.
- (17) Trong tiếng Trung, “Hi Hi” và “Tịch Tịch” đều phát âm là “Xi Xi”.
- (18) Ương Ca: loại hình vũ đạo dân gian lưu hành chủ yếu ở vùng nông thôn miền bắc Trung Quốc.
- (19) Một phần mềm thiên văn cho biết chính xác những gì bạn thấy khi bạn nhìn lên các vì sao.
- (20) Tài khoản weibo có nhiều fans, thường từ 500.000 fans trở lên.
- (21) Phiên âm của hai từ này gần giống nhau: Đường (táng) và Đau (téng).
- (22) Cháo Loãng: Phiên âm tiếng Hán là “Xi Zhou”, đồng âm với “Xi” - Hi, “Zhou” - Châu.
- (23) Một trong những món ăn truyền thống nổi tiếng của dân tộc Hán, gồm bốn viên thịt với bốn màu, hương và mùi khác nhau, ngụ ý trong đời người có bốn chuyện đại hỉ là phúc, lộc, thọ, hỉ.
- (24) 520 trong tiếng Trung tượng trưng cho câu “Anh yêu em”.
- (25) Một nhân vật trong phim Tuyệt đỉnh Kungfu của Châu Tinh Trì, xuất hiện với hình ảnh đầu cuốn lô sặc sỡ sắc màu, đánh đá chua ngoa.
- (26) Một loại thuốc của Trung Quốc, được làm từ các loại thực vật hoang dã trên cao nguyên Tây Nam, có tác dụng bổ não, bổ cơ, tăng cường sức khỏe.

(27) Tương tự cô Tấm trong quả thị của cổ tích Việt Nam.

(28) Lỗi lập trình làm cho một chương trình hoặc một hệ thống máy tính bị lỗi, cho kết quả sai hoặc đổ vỡ.

(29) Ở Trung Quốc, con gái thường được ví với chiếc áo bông, cũng giống ở ta thường nói “con gái rườm rà của bố” vậy.

(30) Ca sĩ nổi tiếng Trung Quốc, giám khảo cuộc thi The Voice China, anh thường hỏi thí sinh “Ước mơ của em là gì?”. Về chuyện lên trang nhất, đây vốn là một lời nói đùa, mấy lần Uông Phong ra bài hát mới, tuyên bố li hôn hay tỏ tình với bạn gái (Chương Tử Di) thì đều không lên được trang nhất, nên cư dân mạng mới đùa “giúp Uông Phong lên trang nhất”.

(31) Nhân vật trong truyền thuyết cổ đại Trung Quốc, chờ chồng suốt mười tám năm.

1. Squat trong tiếng Anh có nghĩa là dáng ngồi xổm hoặc một người rất béo và lùn.

2. Money Flow Index – Chỉ số dòng tiền: xác định cường độ dòng tiền ra vào thị trường trong giai đoạn phân tích

Weibo: Trang mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự facebook và twitter.

Con gà luộc: Chỉ những chàng trai gầy gò, da trắng.

Duệ trí: Nhìn xa trông rộng.

Thảo Nê Mã: Có 2 cách hiểu. Một là tên một loại cừu “song sinh” với loài lạc đà không bướu, tên khác là Alpaca. Hai là từ này đồng âm với một câu chửi tục.

Hội địa chất và môi trường Quốc tế.

Tiếng lóng: Bị cấm sùng.

Cờ máy bay: Một trò chơi giống như cá ngựa ở nước ta.

Trích trong tác phẩm “Qua cung Thanh Hoa” của Đỗ Mục.

Chữ “chính” - 正: Chữ bao gồm năm nét, thường được sử dụng để đếm.

Một giống táo ngọt của Trung Quốc.

Một lối diễn cổ truyền của người Trung Quốc, lấy tốc độ làm trọng, thay những mặt nạ khác nhau trong chớp mắt khiến người xem phải trầm trồ.

Trí duệ: Nhìn xa trông rộng.

1. Tác giả có sách bán chạy nhất.

1. Hệ thống dựng bài của một số trang tin điện tử.

1. Nhật ký bằng video.

2. Chụp hình “tự sướng”.

1. Hàng giả.

2. Xe máy ba bánh, có mái che.

3. Tương đương hai triệu đồng tiền Việt Nam.

4. Hơn mười bảy triệu đồng.

5. Thịt lợn rán giòn, gần giống với món tóp mỡ.

6. Một ngôn ngữ phổ biến tại Philippines.

1. Hình xăm là dòng chữ “If opportunity doesn't knock, build a door“ – “Nếu cơ hội không bao giờ gõ cửa, hãy xây chúng”.

2. Onoda: Một quân nhân Nhật Bản từng trốn trong rừng suốt ba thập kỷ sau Thế chiến II. Được đào tạo để trở thành một sĩ quan thông tin kiêm huấn luyện chiến thuật du kích, Onoda được điều tới Lubang, Philippines, vào năm 1944 với mệnh lệnh không bao giờ đầu hàng, không bao giờ tự sát và phải quyết kháng cự tới cùng cho đến khi viện binh tới.

1. Cư dân mạng.

1. “Gót chân Achilles” là một câu ngạn ngữ rất nổi tiếng từ Thần thoại Hy Lạp. Tương truyền rằng khi Achilles được sinh ra đã được tiên tri sẽ chết trong chiến trận. Để giúp sự trường tồn của con, Thetis đã dốc ngược người cậu bé, hai tay giữ bằng gót chân, rồi nhúng cả người cậu vào nước sông Styx, khiến cả người Achilles trở thành mình đồng da sắt, chỉ có gân nơi gót chân là yếu ớt vì không được nhúng nước. Cuối cùng, trong Chiến tranh thành Troy chàng đã bị hoàng tử Paris dùng tên bắn xuyên qua gót chân khiến chàng chết trận.

2. Nhạc thư giãn.

1. John Oswald Sanders (1902-1992): Là giám đốc điều hành của OMF International - tổ chức của những người truyền giáo Tin Lành.

2. John Adams (1735-1826): Phó tổng thống đầu tiên và là Tổng thống thứ hai của Hoa Kỳ.

3. John Quincy Adams (1767-1845): Tổng thống thứ sáu của Hoa Kỳ.

1. Michelangelo (1475-1564): Họa sĩ, kiến trúc sư, nhà điêu khắc nổi tiếng thời kỳ Phục Hưng.
2. Robert Woodrow Wilson (1936): Nhà thiên văn học người Mỹ, người đã đoạt Giải Nobel Vật lý năm 1978.
1. Larry Bielat: Huấn luyện viên, bình luận viên bóng đá người Mỹ.
1. John Wooden (1910-2010): Huấn luyện viên bóng rổ huyền thoại người Mỹ, nổi tiếng với biệt danh “Thầy phù thủy của Westwood”.
1. Charles Sheldon (1857-1946): Thừa tác viên Tin Lành, người đứng đầu phong trào áp dụng đạo đức Kitô giáo vào các vấn đề xã hội trong những năm đầu thế kỷ 20 tại Mỹ.
1. Sandi Patti: Ca sĩ hát nhạc Thánh ca nổi tiếng người Mỹ.
2. Billy Graham: Là mục sư, nhà truyền bá Phúc âm, là một trong những nhà lãnh đạo có nhiều ảnh hưởng nhất của Phong trào Tin Lành thuộc cộng đồng Kháng cách.
3. Max Lucado: Tác giả của hơn 100 cuốn sách bán chạy, với khoảng 80 triệu bản in trên khắp thế giới.
4. Jerry Van Dyke: Diễn viên, nhà viết hài kịch người Mỹ.
1. Dwight L. Moody (1837-1899): Nhà truyền giáo vĩ đại người Mỹ, người sáng lập ra Giáo hội Moody, trường Northfield Mount Hermon, Viện Kinh Thánh Moody và Nhà xuất bản Moody.
1. Edmund Burke (1729-1797): Chính khách, nhà văn, nhà triết học người Ireland.
1. William Winans (1836-1917): Người sáng lập và lãnh đạo Farmer’s Savings Bank - ngân hàng tiết kiệm dành cho nông dân.
2. Ronald Osborn: Chủ tịch Giáo hội đầu tiên của Giáo hội Kitô giáo (Christian Church).
3. Napoleon Bonaparte (1769-1821): Là Hoàng đế của người Pháp từ năm 1804-1815. Ông là nhà quân sự và chính trị kiệt xuất.
4. William Lloyd George: Nhà báo tự do người Anh. Các bài báo của ông tập trung viết về các vấn đề như nhân quyền và xung đột biên giới.
5. Charles Spurgeon (1834-1892): Là nhà thuyết giáo người Anh, được xem là “Ông hoàng của những nhà thuyết giáo”.

1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.
1. Earl Nightingale (1921-1989): Nhà văn, diễn giả nổi tiếng người Mỹ.
2. Joel Weldon: Là một trong những diễn giả uy tín nhất Bắc Mỹ.
1. Winston Churchill (1874-1965): Là thủ tướng Anh trong thời kỳ Chiến tranh thế giới thứ hai.
1. Eli Whitney (1765-1825): Nhà phát minh ra máy cán bông người Mỹ.
2. Thomas Edison (1847-1931): Nhà phát minh người Mỹ.
3. Samuel Morse (1791-1872): Nhà phát minh ra tín hiệu vô tuyến điện và bảng mã hóa ký tự (mã Morse) dùng để truyền thông tin điện báo.
1. Thomas Carlyle (1795-1881): Triết gia người Scotland.
2. Studs Terkel (1912-2008): Nhà văn người Mỹ từng đoạt giải Pulitzer.
1. Helen Keller (1880-1968): Nhà văn, nhà hoạt động xã hội bị mù, điếc người Mỹ.
1. Mark Twain (1835-1910): Nhà văn, tiểu thuyết gia đồng thời là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ.
1. Douglas Steere (1901-1995): Giáo sư triết học người Mỹ.
2. Norman Cousins (1915-1990): Nhà báo, nhà văn và người đấu tranh vì hòa bình người Mỹ.
1. Harvey Mackay: Tác giả sách kinh doanh bán chạy tại Mỹ, tác giả cuốn sách Tự đào giếng trước khi chết khát được Thái Hà Books xuất bản tại Việt Nam.
1. Tryon Edwards (1809-1894): Là nhà thần học người Mỹ, được biết đến nhiều nhất với vai trò là người biên soạn cuốn A Dictionary of Thoughts.
.sup
1. Henry Ward Beecher (1813-1887): Mục sư, nhà cải cách xã hội nổi tiếng cuối thế kỷ 19 ở Mỹ.
1. Eric Hoffer (1902-1983): Triết gia người Mỹ.
1. Orison Swett Marden (1850-1924): Là tiến sĩ y khoa ngoại chính hình, một trong những người khởi xướng và đặt nền móng cho việc phổ biến học thuyết “Nguyên lý của Thành công” ở nước Mỹ đầu thế kỷ 20.

2. Wendell Holmes (1809-1894): Là bác sĩ, giáo sư, giảng viên, và tác giả người Mỹ.

3. Charles Caleb Colton (1780-1832): Là giáo sĩ, nhà văn và nhà sưu tập người Anh, nổi tiếng với những bộ sưu tập đặc biệt và lập dị của mình.

1. Ralph Waldo Emerson (1803-1882): Nhà thơ, triết gia người Mỹ, người đi đầu trong phong trào tự lực cánh sinh và triết lý siêu việt.

1. John Wesley (1703-1791): Là mục sư, nhà thần học, nhà thuyết giáo người Anh.

1. Zig Ziglar (1926-2012): Tác giả, diễn giả người Mỹ.

2. Cyrus H. K. Curtis (1850-1933): Ông chủ của nhiều nhà xuất bản và tạp chí lớn ở Mỹ.

1. Ethel Waters (1896-1977): Nữ diễn viên, ca sĩ người Mỹ.

1. George Washington Carver (1864-1943): Nhà khoa học, nhà phát minh người Mỹ.

1. Francis Bacon (1561-1626): Là nhà triết học, chính khách người Anh. Ông được biết đến là một nhân vật quan trọng của Cách mạng Khoa học và được xem là cha đẻ của Chủ nghĩa duy vật Anh và các ngành khoa học thực nghiệm hiện đại.

1. Mike Murdock: Mục sư, nhà truyền giáo người Mỹ.

2. Henri Frederic Amedee (1821-1881): Nhà thơ, nhà triết học người Thụy Sĩ.

1. Pablo Ruiz Picasso (1881-1973): Họa sĩ, nhà điêu khắc nổi tiếng người Tây Ban Nha. Ông là một trong hai người sáng lập ra trường phái lập thể trong hội họa và điêu khắc.

1. Corrie Ten Boom (1892-1983): Nữ tín đồ Cơ Đốc người Hà Lan, từng cứu giúp rất nhiều nạn nhân Do Thái trong Chiến tranh thế giới thứ hai.

2. Howard Chandler Christy (1873-1952): Họa sĩ nổi tiếng người Mỹ.

1. Theodore Roosevelt (1858-1919): Là tổng thống thứ 26 của Mỹ.

2. Vernon Sanders: Cầu thủ bóng chày người Mỹ.

3. Edwin Louis Cole (1922-2002): Được biết đến nhiều với tên Ed Cole, là người sáng lập ra Christian Men's Network – một tổ chức nhằm giúp đỡ những người đàn ông Kitô hữu.

4. Edgar A. Guest (1881-1959): Nhà thơ sinh ra ở Anh, lớn lên ở Mỹ, được biết đến nhiều với danh hiệu là Nhà thơ dân gian.

1. Phẩm chất và nhân cách tốt đẹp.

2. Một câu thành ngữ cổ của Trung Quốc, ý chỉ những tài năng sớm nở rộ nhưng cũng chóng lụi tàn.

3. Lấy bản thân mình ra để dạy bảo quan trọng hơn nhiều so với việc chỉ dạy bảo bằng lời nói.

4. Ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có người kiệt xuất.

5. Sabbath có nghĩa là “Ngày nghỉ ngơi”. Là ngày nghỉ ngơi và thờ phụng Thượng đế, là ngày thứ bảy theo đạo Do Thái và ngày chủ nhật theo Cơ đốc giáo.

6. Khi phụng dưỡng, chăm sóc người lớn trong nhà cũng nên nhớ đến những người già không có quan hệ máu thịt với mình; khi nuôi nấng, dạy dỗ con cái trong nhà cũng không nên quên quan tâm đến những đứa trẻ không có quan hệ huyết thống với mình.

7. Đơn vị tiền tệ của Israel.

8. Ý muốn nói từ cuộc sống tiết kiệm, giản dị chuyển sang cuộc sống xa hoa giàu có thì tương đối dễ dàng đơn giản, nhưng đã sống cuộc sống xa hoa giàu có rồi mà chuyển về cuộc sống tiết kiệm thì khá khó khăn.

9. 1 shekel = 100 agorot.

10. Lầu cao vạm vỡ đều được xây ở nền đất bằng phẳng, vững chãi.

11. Ở Israel, nhiều cửa sổ của nhà chống đạn được làm bằng sắt.

12. Con trai phải được nuôi trong khó khăn, nghèo khổ.

13. Cụm từ thông dụng tại Trung Quốc, ám chỉ những bậc phụ huynh lúc nào cũng “lượn vù vù” trên đầu con, lo lắng mọi việc từ chân tơ kẽ tóc, bao bọc con quá mức.

Table of Contents

[Hà Mi](#)

[An Huy](#)

[Hà Mi](#)

[Sâu](#)

[An Huy](#)

[Mở mắt khi hôn](#)

[Sâu](#)

[Mục lục](#)

[Hà Mi](#)

[Sâu](#)

[An Huy](#)

[Hà Mi](#)

[Sâu](#)

[An Huy](#)

[Hà Mi](#)

[Lời nói cuối](#)

[Mở mắt khi hôn](#)